

ရှင်မိုး

BURMESE CLASSIC

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

စာမူကလေးတစ်ချို့၏ နောက်ကျယ်မှာ

www.burmeseclassic.com

Design L နေ

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အစွဲအလမ်းတင်ခွင့်ရောက်ကွယ်ရာ

ဝါမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၅၀၁၀၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၉၅၁၀၀၈

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉) ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်

ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၇၇၃) စေတနာ OFFSET

အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပျိုကွဲရေး

ဆင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုကွဲရေး

အဖွဲ့အပြောအကား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဓနူးကျက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးရိုင်းမှု ခွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ငစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရွှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

BURMESE CLASSIC

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အခွဲအလမ်းတစ်ခု၏
နောက်ကွယ်မှာ

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

အိမ်ကနေ ကားမောင်းထွက်လာတုန်းက အကောင်း။
 လမ်းကျမှ နီတူးတစ်ယောက် စိတ်ကူးတွေပြောင်းသွားပြီး ဒိုမီနို
 အိုက်(စ)ကရင်(မ)စားချင်သည် ဖြစ်လာသည်။

“မစားပါနဲ့လားကွာ၊ မိုးတွေရွာနေပြီး ချမ်းလည်းချမ်းနေ
 တာ၊ ဒီအချိန်စားလို့ မကောင်းပါဘူး။”

... လို့ ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဘယ်လောက်
 ကန့်ကွက် ကန့်ကွက် သူဟာ အမြဲတမ်း နီတူးရဲ့အလိုကို လိုက်
 နေကျအတိုင်း နောက်ဆုံးကျတော့လည်း နီတူးစကားနားထောင်
 လိုက်ရတာပါပဲ။ ကားကို မြို့ထဲက အိုက်(စ)ကရင်(မ)ဆိုင်ရှေ့
 မှာရပ်မယ်လုပ်တော့ ..

“ဟေ့ကောင် စားရရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဒီလို ပြီးစလွယ်မရွေးနဲ့
 လေကွာ”

နီတူး ဖောက်လာပြန်သည်။

“ဒီမှာ ဆိုင်တွေပြီလေ၊ အိုက်(စ)ကရင်(မ)ပဲ ဘယ်မှာစား
 စားပေါ့”

“လျှာအရသာခံပြီး စားတတ်ရမယ်လေ၊ ငါ့ဆို ဒီလိုဆိုင်မှာ မစားဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ဆိုင်စားချင်တာလဲ”

“ရွှေပုစွန်မှာ”

“ဟာ ... ရွှေပုစွန်ရှေ့က ကားပါကင်ကျပ်တယ်ကွ၊ အစား တစ်လုတ်စားရဖို့အရေး ပါကင်ရှာနေရမှာ မပြီးတော့ဘူး”

“ငါက မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ ရွှေပုစွန်ဆိုင်မှာ စားမယ်လို့မပြောမိပါဘူး”

“ဟမ် ... ဒါဖြင့် ...”

နီတူးဟာ ရယ်စရာမပါဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... သာကေတကဆိုင်ကို ပြောတာ၊ ငါ့အဲဒီဆိုင်ကလွဲရင် ဘယ်ဆိုင်မှမသွားဘူး၊ ဘယ်ဆိုင်ကမှမစားဘူး”

“မင်းကလည်းကွာ မြို့ထဲရောက်နေပြီးမှ တကူးတက အဲဒီပြန်သွားရဦးမယ်”

“မောင်ဟန် ... မင်း ငါ့ကို လိုက်မပို့ချင်ရင် မပို့နဲ့။ ငါ့ဘာသာသွားမယ်၊ တက္ကစီတွေမှပေါ့လို့။ ကြိုက်တဲ့ကားတက်စီးပြီး စိတ်အေးလက်အေးစီးသွားရုံပဲ။ မင်းမောင်းတဲ့ကားကို စီးမယ်ဆိုရင် ဟိုဟာကြည့်ပေးရ၊ ဒီဟာကြည့်ပေးရ”

ပါကင်ဝင်လည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မကျွမ်းကျင်တော့ အကြိမ်တစ်ရာလောက် ဖင်ဆုတ် ခေါင်းဆုတ်လုပ်ပြီးဝင်တာကို သည်းခံရနဲ့”

နီတူး စိတ်ဆိုးပြီး ကားပေါ်ကဆင်းမယ်လုပ်တော့ သူ ဒီတိုင်းကြည့်မနေနိုင်။ သူ့မှာရှိတဲ့အားနည်းချက်က နီတူးကို ညီလေးတစ်ယောက်လိုလည်းချစ် (နီတူးက သူ့ထက်တစ်နှစ်သာငယ်တာပါ) သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်ကာ သူ့မှာ သံယောဇဉ်အတွယ်ရဆုံးဆိုလို့ နီတူးတစ်ယောက်သာရှိပါသည်။ နီတူး စိတ်ဆိုးရင် သူ မနေနိုင်။ နီတူးပျော်လျှင် သူ ပျော်သည်။ နီတူး စိတ်ဓာတ်ကျလျှင် သူပါ စိတ်ဓာတ်တွေကျ။ နီတူး ဒေါသကြီးလျှင် သူပါ လိုက်ဒေါသကြီး။ နီတူး ဒါလုပ်မယ်ဆို သူပါ အလိုတူအလိုပါ။ နီတူး ခိုင်းရင်လည်း မငြိုမငြင်လုပ်ပေးတတ်လေသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်တည်း။

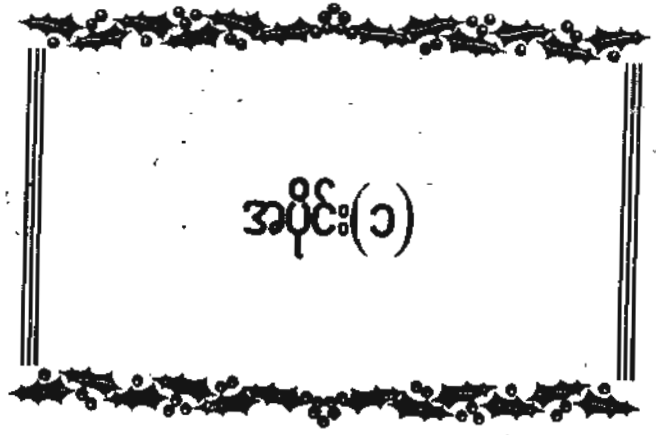
“နီတူး ... နီတူး ... မဆင်းသွားနဲ့ကွာ၊ ပြန်တက်ပါ၊ ငါလိုက်ပို့ပါမယ်၊ မင်းကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စိတ်က ချက်ချင်းကောက်ချင်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ယောက်ျားလည်း စိတ်ရှိတာပဲ၊ စိတ်ကောက်တတ်တာပဲ”

ကားက ပါကင်ဝင်မလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကိုးလုံးကန့်လန့်ဖြစ်နေလေရာ နောက်ကပါလာသောကားက စိတ်မရှည်သော

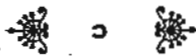
ဟန်ဖြင့် ကားဟွန်းသုံးချက်လောက် ဆက်တိုက်ပေးသောကြောင့်
 နီတူးလည်း မူမနေအားဘဲ ကားပေါ်ပြန်တက်လိုက်ရပါသည်။
 နီတူး ဘေးခုံမှာပါလာလျှင် ကားကို သာကော့တ ရွှေပုစွန်ဆိုင်ဘက်
 ဆီ လမ်းကြောင်းပြန်ပြောင်းမောင်းဖို့ ဦးတည်လိုက်ပါတော့သည်။

* ○ *

BURMESE CLASSIC

နီတူးက ဒီမီနီဆိုက်(စ)ကရင်(မ)တစ်ခွက်မှာသည် ဟန်မင်းဆက်ကတော့ ရိုးရိုးဆိုက်(စ)ကရင်(မ)နှင့် ဆင်းဒဝစ်(ရီ) တစ်ခွက်မှာသည်။ မိုးအေးပြီး ချမ်းချမ်းစီးစီးဖြစ်နေပေမယ့် ဆိုင်ထဲ မှာ အအေးမှာစားသူတချို့လည်း တွေ့သဖြင့် ဟန်မင်းဆက်မှာ နီတူးလိုလူတွေ ရှိသေးပါလားလို့ ထင်မိ၏။ နှစ်ယောက်သာ စားစရာတွေစားရင်း ဆိုင်၏နံရံမှာ ချိတ်ထားသော Plasma TV ကြီးမှာပြနေသည့် ဗွီစီဒီသီချင်းတွေကို ခံစားနားထောင်ကြည့်ရှုနေမိ ကြစဉ် ...

“အားပါးပါး ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ”

ဆိုသော နီတူးအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

နီတူး စူးစိုက်ကြည့်နေရာ မှန်တံခါးဆီ ဟန်မင်းဆက် ပါ လိုက်ကြည့်မိလျှင် နီတူး ရေရွတ်သလိုပဲ ရေရွတ်သွားမိချင် စိတ်တွေ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဟုတ်ဘယ် ရင်ထဲ တကယ်အေးတယ်”

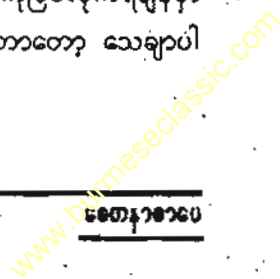
သူကလေးက မိုးရေအနည်းငယ်စိုလာသော ပခုံးထိ ရှည်သည့် လှိုင်းအနည်းငယ်ပါသည့် ဆံပင်တို့ကို မွေးပွလက်ကိုင် ပဝါလေးဖြင့် သုတ်လာသည်။

အသားဖြူဖြူစင်စင်လေးရှိသော သူကလေးရဲ့မျက် နှာမှာ ဘာအရောင်ဘာအခြယ်အသမ္မုမရှိ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပါးပါးပြောင်ပြောင်လေး လိမ်းထားပုံရသည်။ မျက်ခုံး မျက်လုံး တို့က မွေးရာပါအတိုင်း လှပစွာမည်းနက်ပြေပြစ်လှသည်။ မထူ မပါး နှုတ်ခမ်းလေးကို အရောင်ဖျော့ဖျော့ Lip gloss လေးသာ ဆိုးထားသဖြင့် နှုတ်ခမ်းသားပြောင်ပြောင်လေးကို မြင်ရသည်။

အဝတ်အစားက သိပ်ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းကြီးလည်း မဟုတ်။ အဖြူဆွတ်ဆွတ် ကော်တွန်သားဘလောက်(စ)ပွပွနဲ့ အဖြူ ခံပေါ် အရောင်ဖျော့အမှုန်လေးတွေတင်ထားတဲ့အဆင် စကတ် အကားလေးကို လည်သာဘု(ထ်)လည်ရှည်ဖိနပ်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားပါ သည်။ လက်ထဲမှာ မကြီးမသေး လက်ကိုင်အိတ်အဖြူလေးကို ကိုင်လာတာတွေ့ရသည်။ ပုံစံလေးက သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ပိုလှနေတာတော့မဟုတ်။ သိပ်ပြီး ဆန်းပြားစွာဝတ်ထားတာလည်း မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရချိန်မှာ ရင်ထဲတွင် အေးမြခြင်းကို ခံစားသွားရစေတာတော့ သေချာပါ သည်။

“မင်း ကြိုက်လို့လား နီတူး”

“အံ့မာ ... မင်းကြိုက်တာ ငါ့လွဲမချနဲ့”

“မင်း အရင်မြင်တာလေ”

“အရင်မြင်ပေမယ့် ငါက မင်းအတွက် သူကလေးဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း အမှတ်ပေးပြီး သွား ဖြစ်သွားတယ်”

“မြင်မြင်ချင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ မယုံဘူး နီတူး”

“Love at first sight ဆိုတဲ့စကားရှိတယ်လေ”

“မင်းပဲ ကြိုက်လိုက်ပါကွာ၊ ငါ မကြိုက်ချင်ဘူး”

“မင်းနဲ့သူနဲ့ပဲ သိပ်သင့်တော်တယ် မောင်ဟန်၊ မင်းဘဝမှာ ရည်းစားအဖြစ်သင့်ဆုံး မိန်းကလေးဟာ သူပဲ”

“နီတူး မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း ချစ်ကြည့်ဖို့ ငါ စိတ်မကူးဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ရည်းစားရှိရင်လည်း ရှိနေမယ်”

ရည်ရွယ်ပြီးသားလူ ရှိရင်လည်းရှိနေမယ်၊ ဘာကြောင့် ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ”

“မောင်ဟန် ... မောင်ဟန် ... မင်းတော့ စိတ်ထဲမှာ ရိုတာ တခြား၊ အပြင်မှာပြောတာတခြားဖြစ်နေပြီ။ အမှန်အတိုင်း ပြောမှပေါ့ကွာ”

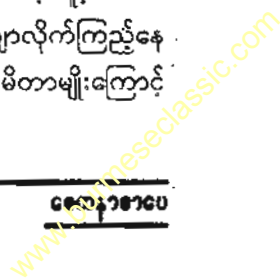
နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့နှစ်ယောက်သား ကောင်လေးကို လိုက်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ သူတို့ကြားမှာ အသက်ရှူသံကလွဲရင် ဘာမှမရှိ။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်

အတွေးတွေကတော့ တူညီနေမှာသေချာပါသည်။ အဲဒါကတော့ ဘာလဲ မေးစရာမလို။ ကောင်မလေးရဲ့ ညင်သာအေးဆေးတဲ့ အမူအရာလေးတွေထဲမှာ စိမ့်ဝင်ယစ်မှု့နေမိတဲ့ အတွေးတွေပဲဖြစ်မိသည်။

ကောင်မလေးကတော့ ဘာမှ သတိထားမိဟန်မတူဘဲ မှာစရာရှိတာမှာပြီး စားပွဲဝိုင်းအသေးဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ထိုင်ကပ်သည်။ မခြောက်တခြောက်ဆံပင်တို့ကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး အကြီးကြီးတစ်ခု ထုတ်ပြီး ဖြိုးပါသည်။ ဘီးရဲ့နောက်ကျောမှာ မှန်ပါပါသဖြင့် မှန်လည်း ကြည့်လိုက်သေးလေသည်။ ပြီးမှ အိတ်ကို စစ်ဆွဲပြီး ပြန်ပိတ်ပါသည်။

စားပွဲမှာ မေးထောက်ထိုင်နေရင်းမှ အိတ်ကို ပြန်ဖွင့်ပြီး ဖုန်းအပြားလေးကို ထုတ်ယူပြီး ဖုန်းဆက်နေပြန်သည်။ ဒါဟာ အခု ခေတ်ကာလမှာ မြင်နေတွေ့နေကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေပေးမဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့ကတော့ ကောင်မလေးရဲ့ သရုပ်ဆောင်မှုတစ်ခုလေလားထင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် နှိပ်ငှက်က ကြည့်နေမိကြတော့သည်။

တစ်ချက်မှာတော့ ကောင်မလေးရဲ့အကြည့်တွေ ဟန်မင်းဆက်တို့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာလျှင်ပဲ (အမှန်တော့ လူ့သဘာဝအရ ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အသေအချာလိုက်ကြည့်နေချင် စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ပြီး သတိထားရှာကြည့်မိတာမျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်) နီတူးရဲ့ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... ငါးခုပြေးလေး ပြေးပြလိုက် ပြေးပြလိုက်”

ဆိုသော တိုက်တွန်းသံကို ဟန်မင်းဆက်ဟာ အလိုလို နားယောင်ပြီး ပြေးမိပြီးသားဖြစ်နေတော့သတဲ့။

ကောင်မလေးက တစ်ချက်တော့ တွေခခခဦးစား သလိုလုပ်လိုက်ပြီးမှ ပြေးလည်းမပြေး၊ တည်လည်းမတည်သော ခပ်အေးအေးအမူအရာဖြင့် ပြန်ကြည့်ပါသည်။ မိန်းကလေးပေမဲ့ သူကလေးကို အကြည့်ခံရလို့ ပြုံးပြခံရလို့ ရှက်ရွံ့သွားတာမရှိ။ မူရာမာယာများပြီး ဟန်ဆောင်မျက်စောင်းထိုးပြတာလည်းမရှိ။ ခပ်အေးအေးမျက်လုံးတွေနဲ့သာ ပြန်တုံ့ပြန်ပါသည်။

“စကားသွားပြောကွာ”

နီတူးတစ်ယောက် ဒီတိုင်းအငြိမ်မနေ။ ဘေးကနေ တဂျီဂျီ ဒါပဲ ဒါပဲ ထပ်ခါလဲလဲ ပြောနေပြန်သည်။

“အဲမာ ... မင်း သွားပြောပါလား”

“ဟဲ ... ကောင်မလေးက မင်းကို ကြည့်သလိုလေး ပြန် ကြည့်တာကွ၊ မင်း သွားပြောမှ ပြေလည်မှာပေါ့၊ ငါ သွား ပြောရင် ပါးရိုက်ခံရလိမ့်မယ်”

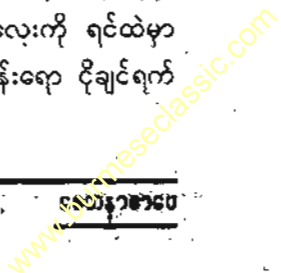
“ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးကိုကွာ၊ အဲဒီလိုမြောင်ကျ ကျကြီး သွားမရောချင်ဘူး။ မိန်းကလေးချောချောမြင်တိုင်း လိုက်ရောတဲ့ နာဘူးကောင်လို့ ထင်နေဦးမယ်ကွာ”

“မင်းရုပ်ရည်သနားကမားလေးနဲ့ ဘယ်သူက ထင်မှာလဲ”

“နီတူး ... မင်း ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ မင်း သွားချင်တဲ့နေရာတွေလည်း လိုက်ပို့ရုံရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ကို ချောက်တွန်းဖို့လည်း ကြိုးစားသေးတယ်”

“ချစ်သူငယ်ချင်းကြီး မောင်ဟန်ရာ၊ ငါ ချောက်မတွန်းပါ ဘူး၊ မင်းကို ချစ်လွန်းခင်လွန်းလို့ ကူညီနေတာပါကွာ၊ မင်း အသက်နစ်ဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ခုထိ ဘယ်ကောင်မလေး ကိုမှလဲ မချစ်ဖူးဘူး၊ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့မှလဲ ရည်းစား မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို လူငယ်ဘဝရဲ့ စိတ်ပျော် ရွှင်မှုတစ်ခုကို ခံစားကြည့်စေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ တိုက်တွန်း တာပါကွာ၊ မင်းဘဝမှာ ငါနဲ့ပဲ အဖော်လုပ်ပြီး အချိန်တွေ ကုန်ရတာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မင်းကို အထူးအဆန်း အတွေ့အကြုံလေးတစ်ခု ခံစားကြည့်စေချင်လို့ပါ”

နီတူး ဒီလိုပြောပြလည်လည် ပြောလာတော့လည်း တန်မင်းဆက်မှာ လက်ခံလိုက်မိသည်ပင်။ နီတူး ပြောတာတွေက ဘယ်တော့မှ မမှန်တာမျိုးမရှိ။ အထူးသဖြင့် ဟန်မင်းဆက်ကလည်း နီတူးကို ဂရုစိုက်သလို နီတူးကလည်း ဟန်မင်းဆက်ကို ဂရုစိုက် တတ်တာမို့ နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက်အပေါ် ဘယ်တော့မှ မကောင်း ကြံဘူးဟု ယုံကြည်မိပါသည်။ ပြီးတော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဟန်မင်းဆက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကောင်မလေးကို ရင်ထဲမှာ ခွဲမက်မိသလိုဖြစ်လျက် နီတူးလည်း တိုက်တွန်းရော ငိုချင်ရက် လက်တို့ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေတော့သည်။

“ဘယ်လိုသွားစကားပြောရမှာလဲ”

“ဟာ ... ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဘာ ... ဒီလိုပဲလဲ နီတူးရ။ မင်းက ငါ့ကို ဆရာကြီးများ ထင်နေလား။ ကောင်မလေးတွေနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုစကား စပြောရမုန်းတောင်မသိတဲ့ကောင်ကို အရိပ်လာပြမနေနဲ့ အကောင်မမြင်ဘူး”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပါသလိုပေါ့”

“ငါ အသက်ကြီးမှ မြန်မာရုပ်ရှင် သိပ်မကြည့်ဖြစ်တာ မင်း သိသားပဲ။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပြောသလို သွားပြောဖို့စကား လုံးတောင်ရှာမရဘူး”

“သူ့ကို တစ်နေရာရာမှာ သိပ်မြင်ဖူးတာပဲနော်လို့ သွား စပြောကြည့်ကွာ”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ဟာ”

“ဟာ ... ဒီလိုပဲ ဖြီးရတာပေါ့”

“မင်း လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မဖြစ်ဘူးကွ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့် မောင်ဟန်၊ မိန်းက လေးတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာကို ယောက်ျားလေးနှစ် ယောက်က သွားစကားပြောတာဟာ အနှောင့်အယှက်ပေး သလိုဖြစ်သွားစေတယ်။ ဒီတော့ မင်းတစ်ယောက်ပဲသွား သင့်တယ်။ မိန်းကလေးဘက်ကလည်း ဣန္ဒြေမပျက်စေဘူး။ မင်းအနေနဲ့လည်း အနှောင့်အယှက်ပေးရာ မကျဘူး”

“မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဘာလို့ မှန်တာတွေပဲရွေးပြော နေရတာလဲ”

ဟန်မင်းဆက် ရွဲ့ပဲ့ငေါတော့ပြီးပြောလျှင် နီတူး ကား ဟီးဟီးဟားဟား ရယ်ပြနေတော့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်မင်းဆက် ဟာ နီတူးကို စားပွဲမှာထားခဲ့ပြီး ကောင်မလေးရှိရာ စားပွဲဆီကို တော့ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့လေပြီ။

အိုက်(စ)ကရင်(မ)ကိတ်တစ်လုံးကို ဇွန်းလေးဖြင့် ဆက်စားနေကာ အခုမှ ဝယ်လာဟန်တူသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အသစ် တစ်အုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လျှောက်ကြည့်နေသော ကောင်မလေး၏ စားပွဲမှာ ဟန်မင်းဆက် ရပ်လိုက်ပါသည်။ လူရိပ်ကြောင့် မော့ ကြည့်လျှင် ဟန်မင်းဆက်ကို တွေ့လိုက်တော့ ကောင်မလေးက အံ့ဩစူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

“ဆောရီး ... အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလားမသိဘူး”

“အဲဒါတို့ အရင်ဆုံးသေသေချာချာ အဖြေထုတ်ပြီးမှလာသင့် တယ်။ တို့ကို လာမမေးသင့်ဘူး”

“ဪ ... အင်း ... ဟို ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော် ဒီက သူ့ကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးပြီးသားမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ထင်လို့ပါ။ သူ့ကို သိပ်တွေ့ဖူးတာမို့လို့ လာနှုတ်ဆက်တာ ပါ”

“အဲဒီလိုလာရောတဲ့ ရောလုံးတွေက ခေတ်အောက်နေပြီ ရှင်”

www.burmeseclassic.com

ဟန်မင်းဆက် ကောင်မလေးကို ဖျားသွားပါသည်။
နီတုး _ နီတုး ... ဒီကောင်မြောက်ပေးတာနဲ့ ငါကလည်း လှုပ်မိ
ပြီး တောက် ... ဒီကောင်တော့ ငါ့နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး
ကောင်းကောင်းဟားနေပြီ။ ခွေးကောင် ပြီးမှ ပညာပေးရမယ်။

“သေချာတာက ရှင်ကိုတော့ ဘယ်နေရာမှာမှ တစ်ခါမှကို
မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး၊ ရှင်တွေ့ဖူးတယ်ဆိုတာကလည်း ဒီဘဝမှာ
မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အရင်ဘဝက တွေ့ဖူးတာဖြစ်မယ်”

“ခင်ဗျာ”

“အရင်ဘဝတုန်းက တွေ့ဖူးတာလို့ပြောတာ”

“အရင်ဘဝကရော သူက ဒီလိုပုံစံလေးပဲလား”

ဟန်မင်းဆက် မထူးတော့ပြီမို့ ခပ်တည်တည်နဲ့
ပြန်နောက်လိုက်ပါသည်။

“အရင်ဘဝက နတ်သမီးဖြစ်ခဲ့တာလေ”

“ဒါဆို နတ်သမီးကိုမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်လည်း နတ်သား
ပေါ့”

“ရှင် မတ်တတ်ကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထိုင်ရင်ထိုင်
မထိုင်ရဲရင်လည်း ပြန်လှည့်”

“ထိုင်ချင်လို့လာတာပါ။ ဘာလို့ မထိုင်ရဲရမှာလဲ ထိုင်မယ်”

ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ပြုံးရင်း နှုတ်
ခမ်းကို တစ်ရှူးစက္ကူစလေးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ရှင့်နာမည်အရင်ပြော”

“ခင်ဗျာ”

ကောင်မလေးက ရဲရဲပုံပုံပဲ ဟန်မင်းဆက်ကို အရင်
အာဗျူးသလို အသံဖြင့်မေးလျှင် ဟန်မင်းဆက်လည်း ရုတ်
တည်း အံ့သြပြီး “ခင်ဗျာ” ဟု ထူးမိ၏။ ပုံစံလေးက အေးသလိုလို
အကယ်တော့ မအေးပါဘူး။ ရဲတင်းသွက်လက်ပုံရတယ်။

“ဘယ်မိဘကမှတော့ သူတို့ရဲ့ရင်နှစ်သည်းချာ သားလှ
ရတနာကို ‘မောင်ခင်ဗျာ’ လို့ နာမည်ပေးမယ် မထင်ဘူး၊
တို့ နားကြားများ မှားသလားမသိဘူးနော်”

ဟန်မင်းဆက်မှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်
အားပြောဆိုတဲ့နေရာကစ ဘဝဆိုဘာမှ အတွေ့အကြုံမရှိလေရာ
ကလေးလက်ရဲတင်းပြီး လျှောင်ပြောင်တတ်ဟန်တူသော ကောင်မ
လေး ရှေ့မှာ ခွေးအကြီး လှည်းနင်းသလိုပုံစံ ဖြစ်နေတော့သည်
လည်း။

“ရှင့်နာမည်အရင်ပြောမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် စကားပြောဆက်သွယ်ကြဖို့ဆိုရင် နာမည်တစ်ခု
စီတော့ ရှိမှဖြစ်မယ်၊ သိထားမှဖြစ်မယ်လေ။ ဒါမှ အဆက်
အသွယ်လုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ နာမည်မသိဘဲ စကားပြောဖို့တော့
မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟို ... အဲ ... ကျွန်တော့်နာမည် ...”

“ဘေးအန္တရာယ်တွေမှာမည်ကို မေ့နေပြီဆိုရင် ရှင်မှာ အတိအကျ ငါ့အတွက် ဘာမှမရှိပါ။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို ဖြစ်နေလို့ပဲ။ စိတ်ဝေဒနာ ဒေါက်တာဆီသွားမလား။ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ နာမည်မမှေပါဘူး။ ပြောမှာ သူက သိပ်လော့ပြီ။ စကားပြော မြန်တာကိုး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမမြေရသေးပါဘူး။ သူကပဲ ဖြတ်ဖြတ်ဖြူဖြူ ကြိုပြောသွားတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ”

“ရှင်က စကားကလည်း ထစ်သေး”

“မထစ်ပါဘူး”

“အဲမယ် ... မညာပါနဲ့ ထစ်ပါတယ်။ ခုလေးတင် ကြည့်နေတာပဲ။ ထစ်အ ထစ်အနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားရင် စကားထစ်တာပါ။ ပြီးတော့ သိပ်မရင်းနီးသေးတာပဲ။ သူ့ကို စကားစ၊ ပြောရရင် စကားထစ်တာပါ။ ရင်းနီးသွားရင်တော့ အဲဒီလိုဖြစ်တတ်ပါဘူး”

ဟန်မင်းဆက် စိတ်ထဲမှာ ခုချိန်မှာ ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုရင် နီတူး ထိုင်နေရာဆီပြန်ပြေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထိုင်လိုက်ချင်တာပင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို ခေါင်းပူစေပြီး တစ်ချက်မှ နာလန်မထူနိုင်စေအောင် စကားလုံးတွေဖြင့် ဆက်တိုက်ထိုးနှက်သလို လုပ်သော ကောင်မလေးကို လန့်လာ၍ပင်။ ရုပ်ကလေးက အေးချမ်းပြီး မြင်သူရင်ထိ အေးမြစေပေမဲ့ တကယ်

ပြောကြည့်တော့ မအေးမှန်း သိလာရသည်။ အင်မတန်မှ နှစ်လက်ပြီး တစ်ဖက်သားကို စဉ်းစားချိန်မရအောင် စကားလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ထိုးသွင်းတတ်သော မိန်းကလေးကို သူ့ထိန်းသက်ချင်တော့သလို ခံစားလာရသည်။

“ရှင်နာမည် ...။ အမယ်လေးဟဲ့ ဒီမေးခွန်းကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေရတာ လေတောင်ကုန်တယ် တကယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဟန်မင်းဆက်”

“ဘာရယ်”

“ဟန်မင်းဆက်”

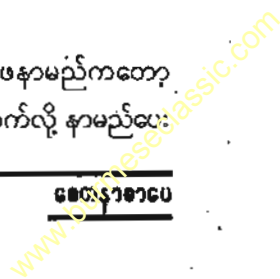
“တရုတ်ဘုရင်နဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဟင် ... ဘာကိုမေးတာလဲ”

“တရုတ်ဘုရင်တွေလေ ရှင် မကြားဖူးဘူးလား။ ဟန်မင်းဆက်တို့၊ မင်မင်းဆက်တို့၊ ကျွန်မင်းဆက်တို့ တရုတ်သမိုင်းရာဇဝင်တွေမှာရှိတယ်။ ရှင်နဲ့ ဘာတော်လဲမေးတာ။ ဘာလဲ ရှင်က တရုတ်မင်းမျိုးမင်းခွယ်ကလား”

ဟန်မင်းဆက်မှာ ကောင်မလေးမေးတာတွေ စဉ်းစားနေရတာ ဦးနှောက်ပင်ခြောက်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ငါ သူ့ကို စကားလာစ၊ မပြောမိရင် ကောင်းသားဆိုသော နောင်တတွေအကြိမ်တစ်ရာလောက်ရနေသည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေနာမည်ကတော့ ဦးမင်းဆက်မို့လို့ ကျွန်တော့်ကို ဟန်မင်းဆက်လို့ နာမည်ပေး

တာပဲသိတယ်၊ တရုတ်ဘုရင်တွေနဲ့ အမျိုးတော်ခဲဖူးသလောက်
ဘာလားတော့ အိမ်ရောက်မှ ပြန်မေးကြည့်လိုက်မယ်
“အဟင်း ... မဆိုးဘူး၊ စကားသွက်လာပြီ”
“ကျွန်တော် စကားမထစ်ပါဘူးလို့ ပြောပြီးသားပဲ၊ မညာ
ဘူး”

“ရှင်အသက်”

ကောင်မလေးက ဟန်မင်းဆက်စကားကို ဆုံးမ
နားမထောင်ဘဲ ထပ်မေးလိုက်ပြန်လျှင် ...

“နှစ်ဆယ်သုံး”

“ပညာအရည်အချင်း”

“အင်္ဂလိပ်ရိုနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတယ်၊ အခု ဟိုတယ်နဲ့
သွားကဖွင့်တဲ့ Chef(စားဖိုမှူး)သင်တန်းတက်နေတာ
“မောင်နှမ”

“မရှိဘူး၊ တစ်ဦးတည်းသောသား”

“ဘယ်မှာနေလဲ”

“ခြံအမှတ် (...) ကန်ရိပ်သာလမ်း”

“ကဲ ... ပြီးပြီ၊ စိတ်အေးအေးထားလိုက်တော့၊ ဘာမှ
စရာမကျန်တော့ဘူး”

ကောင်မလေးက လူကို တရားခံစစ်စစ်သလို
ဖြင့်မေးခွန်းတွေကို အသက်မရှူစတမ်း တောက်လျှောက်စိတ်
နပ်အောင်မေးပြီးမှ ထိုသို့အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

“တို့နာမည် မမေးဘူးလား”

“မေးမလိုပါ”

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါလာတယ်၊ သူ့ကို
ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ကြရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ
ပါ”

“တို့က နာမည်ကြီးမင်းသမီးတို့ အဆိုတော်တို့မဟုတ်ဘူး
နော်။ မိတ်ဆက်စရာ မလိုပါဘူး”

“မိတ်ဆွေဖွဲ့တာပေါ့”

“အဟင်း ... မဆိုးဘူး၊ ရှင် စကားအသုံးအနှုန်း မှန်လာပြီ၊
ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘယ်မှာလဲ ရှင်သူငယ်ချင်း”

ဟန်မင်းဆက်လည်း နီတူးကို ခေါ်ပြီး အဖော်လုပ်လို့
ရပြီဟု ဝမ်းသာအားရစွာ မိကာ လှည့်ကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်မလိုပြင်
လျှင် နီတူးကား စားပွဲမှာ ရှိမနေတော့။ တောက် ... ဒီကောင်
ဘယ်ကိုများထွက်သွားသလဲ။ အိမ်သာများ ထပ်သွားသလား။
လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ နီတူးကို မတွေ့ရတော့ ဒေါသဖြစ်ချင်သလိုလို့။

“ဟောဗျာ ... ဒီကောင် ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး၊ ခုန
က ထိုင်နေတာပါ”

“ကဲလေ ... ထားပါတော့၊ တို့က စားပြီးနေပြီ၊ သွား
တော့မလို့ ဟန်မင်းဆက် သူငယ်ချင်းကို မစောင့်နိုင်တော့
ဘူး”

“ဟာ ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ သူ့နာမည်မပြောရသေးဘူး”
 “လိုလိုလား”
 “လိုတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်နာမည်ပြောပြီးပြီလေ”
 “ရှင်နာမည်ပြောပြီးရင် တို့နာမည်ပြောပါမယ်လို့ စာချုပ်ချုပ်ထားမိလား”

ဟာ ... ဒီကောင်မလေးတော့ လူလည်ကျပြီ။ လူကို အရူးလုပ်ပြီး လှည့်စားတတ်လှချည်လား။ မလွယ်ပါလား။ ဟန်မင်းဆက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေချိန်မှာ ကောင်မလေးရဲ့ ဖုန်းအဖြူရောင်လေးက တီးလုံးသံလေး သာယာစွာထွက်ပေါ်လာလျက် ခေါ်သံပေါ်လာသည်။ ကောင်မလေးဖုန်းကို လက်ခံနားထောင်လိုက်၏။

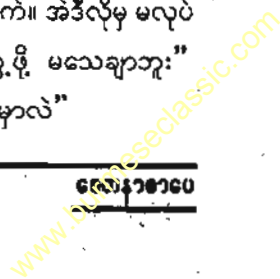
“ဟေး ... ရွာဘီလား၊ အေးပါ ... ငါ လာတော့မှာပါ၊ ရွှေပုစွန်ရှေ့ဖြတ်တော့ တစ်ခုခုစားချင်လာတာနဲ့ ခဏဝင်ထိုင်နေတာ။ အချိန်လည်း နည်းနည်းစောနေသေးလို့လေ။ သိပါတယ် ငါ လာမယ်ပြောထားရင် အရောက်လာမှာပေါ့၊ အေး ... အေး ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ၊ ငါ အခုပဲ ထွက်လာပြီ ဘိုင့်ဘိုင့်၊ See you soon (ဆီးယူဆွန်း)”

ဖုန်းခဏပြောပြီးတာနဲ့ ကောင်မလေးက ဖုန်းကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ထရပ်လိုက်လေသည်။
 “သွားတော့မယ်ကွယ်”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်က ကလေးတစ်ယောက်ကို ချော့မော့ပြောဆိုသော အသံမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။
 “နာမည်မပြောရသေးဘူး”
 “နောက်တစ်ခါဆုံမှ ပြောမယ်”
 “ဟာ ... နောက်တစ်ခါ ဘယ်လိုလုပ်ဆုံမလဲ”
 “အေးပေါ့၊ အဲဒါပဲပေါ့၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးထဲမှာ ဒီလူတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလူတစ်ယောက် နောက်တစ်ခါ ဘယ်လိုလုပ်ဆုံနိုင်မယ်မှန်းတောင်မသေချာတာကို တို့နာမည် သိထားတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေတော့ဘူး”

ဟန်မင်းဆက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့စဉ် ကောင်မလေးကတော့ မှန်တံခါးပေါက်ဝသို့ပင် လျှောက်သွားနေပြီ။

ဟန်မင်းဆက် ငေးကြောင်ပြီးကြည့်နေခိုက် ဖြုန်းဆိုနီတူး အနားရောက်လာသည်။
 “ဟာကွာ ... နီတူး၊ မင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲကွာ”
 “ဟေ့ကောင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ လိုက် ... လိုက်၊ ကောင်မလေးကားနောက်ကလိုက်။ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင် မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်တွေ့ဖို့ မသေချာဘူး”
 “သူ့ကားနောက်လိုက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အပိုတွေဆက်ပြောနေရင် ကောင်မလေးကား ဘယ်ထွတ်ထွတ် သွားမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုပဲ ထ,လိုက်သွားရအောင်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ နီတူး တွန်းတွန်းထိုးထိုးလုပ်တာနဲ့ပဲ ဟန်မင်းဆက်တစ်ယောက် သူ့ကားပေါ် အမြန်ရောက်ရတော့လေသည်။ ကောင်မလေးကတော့ ကားစက်ပင်နှိုးပြီးနေပြီ။ ဟန်မင်းဆက်လည်း နီတူးဘေးမှာ တက်ပြီးပြီးချင်း ကားစက်နှိုးရတော့သည်။ ကောင်မလေးနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မောင်းထွက်လာသောအခါ နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက်အစား ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး သီချင်းတွေအော်ဆိုလာလေသည်။

“နားငြီးတယ်ကွာ၊ အသံလည်းမကောင်းဘဲနဲ့၊ တိုးတိုးခါစမ်းပါ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပြရင် ဒီလိုအသံတိတ်ခံမပြဘူးလေကွာ၊ Play back(ပလေးဘက်(ခ))အနေနဲ့ နောက်ခံသီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ပြတာမျိုးလေဟား ဟား ... ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါက ဒါရိုက်တာဟန်မင်းဆက်က မင်းသား၊ အမည်မသိ ကောင်မလေးက မင်းသမီးလေ!”

“အဲမာ ... အမည်မသိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောရသေးလို့လဲ”
“သိလာပြီလား၊ သိရင် ပြောစမ်းပါကွာ၊ ငါ မင်းကို အထင်ကြီးပါတယ်”

နီတူးက စ,သလိုလို နောက်သလိုလို လုပ်သဖြင့် ဟန်မင်းဆက် မခံချင်သလိုဖြစ်သွားပါသည်။ ဒီနေ့ ကောင်မလေး နာမည် မသိရရင် အိမ်မပြန်ဘူးတွေဘာတွေ စိတ်ထဲ ကျိတ်တွေ့လျက် ကောင်မလေးကားကို မျက်ခြည်မပြတ်အောင် နောက်က လိုက်တော့လေသည်။

ကောင်မလေးကလည်း သူတို့ကားလိုက်လာမှန်းသိပုံ ရပါသည်။ နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကြောင်း မီးပျိုင့်တွေမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကားရပ်တိုင်း သတိထားမိသည်။ ကောင်မလေး ဘယ်ကိုသွားမှန်းမသိဘဲ လိုက်လာခဲ့သည်မှာ လူနေရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့ သူကလေးရဲ့ ကားရပ်မှပဲ ဟန်မင်းဆက်တို့လည်း ခရီးဆုံးတော့လေသည်။

ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စ,သလိုနောက်သလို စိန်ခေါ်သလိုလို ကြည့်သွားသော ကောင်မလေးကို အထေးသားကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သူက ဟန်မင်းဆက်တည်း။

“ဟား ဟား ... ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်ဟန်”

နီတူးက ဟန်မင်းဆက်၏အဖြစ်ကို ရယ်စရာမရှိ ရှာကြံပြီး ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပြနေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စောင့်ရုံပဲပေါ့”

“စောင့် ... စောင့် ... သေအောင်စောင့်။ ဟိုက ပြန်လွှက်လာပါမယ်လို့ အာမခံနိုင်လို့လား”

“ဒါ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ပါကွ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ မောင်ဟန်”

“ငါ သူ့ကို စကားသွားပြောတုန်းမှာ ရှုဘီဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ အခုပဲ လာပြီတွေ ဘာတွေပြောပြီး သူ ထွက်လာတာပဲ၊ ရှုဘီဆီ လာတာပဲလေ”

“ငါတော့ သိပ်မထင်ဘူး၊ သူ့အိမ်သူပြန်လာပြီး သူ့အိမ်မှာ လာစောင့်နေမဲ့သူငယ်ချင်း ရှုဘီကို ပြန်လာတွေ့တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောင့်မယ်ကွာ”

“အေးပါ မင်းသဘောပါ၊ စောင့်ပါ၊ ငါက မင်းမောင်းတဲ့ ကား လိုက်စီးရတဲ့သူပဲ။ မင်း အိမ်ပြန်မှ ပြန်လို့ရမှာပေါ့”

နီတူး ထိုသို့ပြောတော့ ဟန်မင်းဆက် ရင်ထဲမှာ အားနာသလိုလို ဖြစ်သွားပါသည်။ နီတူးဟာ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ကားမောင်းသင်၍မရပါ။ ကားမောင်းသင်လျှင် ဒူးတုန်လက်တုန်၊ အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေဖြစ် လွန်းသူတစ်ဦးပင်။ ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှလဲ ကားမောင်းတတ်ဖို့ မကြိုးစားသလို ကားမောင်းဖို့လည်း စိတ်မပါတတ်ပါ။

“ကားမမောင်းတတ်လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ တကယ့်ကို ချမ်းသာတဲ့သူဌေးကြီးတွေဆို ကားကို ကိုယ်တိုင်မမောင်းပါဘူး၊ နောက်ကနေ ဇိမ်နဲ့ စတိုင်လ်ကျကျ လိုက်စီးတာကွ။ ဒီတော့ ငါလည်း ကိုယ်တိုင် မမောင်းဘဲ ဒရိုင်ဘာ

မောင်းတဲ့ကားကိုပဲ စီးပါတော့မယ်ကွာ၊ ဟဲ ဟဲ ... ခုလောလောဆယ်တော့ မင်းက ငါ့ရဲ့ဒရိုင်ဘာပေါ့”

ဆိုကာ ဟန်မင်းဆက် မောင်းသောကားကို မညည်းမညူ လိုက်စီးတတ်လေသည်။ နီတူးတို့များ ဘယ်လောက်အနိုင်ကျင့်ပြီးခိုင်းသလဲဆိုရင် ဘယ်ပဲသွားချင်ချင် ဟန်မင်းဆက်ကိုပဲ ချောဆွဲပြီး ကားမောင်းပို့ခိုင်းတတ်လေသည်။ နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့က ခြံချင်းကပ်ရပ်၊ အိမ်ချင်းကပ်ရပ်နေကြသော ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေဖြစ်လေရာ နီတူးအတွက် ဟန်မင်းဆက်ဟာ ဒရိုင်ဘာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေတော့၏။

“မင်း ပြန်ချင်လို့လား နီတူး”

“မပြန်ချင်ပါဘူး”

“ပြန်ချင်ရင်ပြောကွာ၊ ငါ ပြန်လိုက်မယ် ရတယ်”

“မပြန်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း မင်းဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားတာပဲ၊ ဇာတ်လမ်းအဆုံးထိ ကြည့်ပါရစေဦး”

“တကယ်တော့ ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခုလို လိုက်ထိုင်စောင့်ပိုးပန်းရတာ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး နီတူး”

“မင်း တကယ်ချစ်တဲ့သူ မတွေ့သေးလို့ပါကွာ”

“အဲမာ ... အချစ်အကြောင်းပြောရအောင်၊ မင်းကရော ဘယ်လောက်ချစ်ဖူးလို့လဲ”

“အချစ်ဆိုတာ ချစ်တတ်ဖို့မလိုဘူးကွ၊ အချစ်အကြောင်းကို ဒဿနရာဗေဒတွေ ရှိဖို့သာလိုတယ်၊ ဥပမာကွာ တချို့ စာရေး

ဆရာ၊ စာရေးဆရာမတွေလည်း ရည်းစားတောင်မရှိတဲ့ သူတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အချစ်ဝတ္ထုရေးတဲ့နေရာမှာ ကျတော့ ပြောင်မြောက်ပြီး ဖတ်လို့ကောင်းနေတာတွေရှိ တယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့”

ဟန်မင်းဆက်နဲ့ နိတူးတို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပဲ ထိုင်စောင့်လို့ကောင်းနေခဲ့ကြသည်။ ကားထဲမှာ ကားခုံနောက်မှို ကိုလှဲချပြီး သီချင်းနားထောင်ရင်းစောင့်လိုက်၊ အပြင်ခဏထွက် လမ်းလျှောက်ပြီးစောင့်လိုက်ဖြင့် ညနေခင်းတစ်ခုဟာ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွားပါသည်။ ဒီနေရာမှာ စောင့်ပြီးချိန် သုံးနာရီနီးပါး ကြားလာခဲ့သောအခါ ...

“ပြန်ကျရင်ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ”

ဆိုသော ဟန်မင်းဆက်ရဲ့ စိတ်လျှော့လက်လျှော့ စကားကို ဒီတစ်ခါတော့ နိတူးတစ်ယောက် ရယ်မောဟားတိုက်၊ မခံချင်အောင် စနောက်မနေခဲ့တော့ဘဲ အလွယ်တကူပဲ သဘော တူလက်ခံလိုက်လေတော့သည်။

“သမီးရေ ... ကြာယံရေ ... ဈေးဘက်ပြေးလိုက်ပါဦးကွယ်၊ မေမေ ဘုရားပန်း မေ့လာလို့”

“ဟာ ... မေမေကလည်း ...”

“မေမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ မနက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့၊ ဒီနေ့ ဘုရားပန်း လဲကိုလ်ရမယ်ကွယ်။ ဈေးထဲဝင်ခါစကတော့ သတိရသားပဲ။ ဝယ်နေကျဈေးသည်က မရောက်လာသေး တော့ ပြန်အထွက်ကျမှ ဝယ်မယ်စဉ်းစားလိုက် ... ဈေး ထဲကပြန်ထွက်တော့ တခြားအပေါက်က ပြန်ထွက်မိလိုက် တာနဲ့ မေ့သွားတယ်”

“ဈေးထဲမှာ ရွံ့တွေနဲ့ ခြေသည်းတွေညစ်ပတ်ကုန်မှားစိုးလို့ မသွားချင်တာ”

မြကြာယံသည် မနေ့ကမှ အသစ်ပြင်လာသော ခြေသည်းလက်သည်း အလှလေးတွေကို နှမြောပြီး ကြေးထူနေမိ၏။

မေမေ့ကို မကူညီချင်တာတော့မဟုတ်။ ခြေသည်းလက်သည်းက
မနေ့ကပဲ ပြင်လာပြီးခါစ၊ ပိုက်ဆံလည်း အများကြီးကုန်ထားရ
သဖြင့် နှမြောကာ မသွားချင်။ ပန်းသွားဝယ်တာမို့ လက်သည်းတော့
ဘာမှမညစ်ပတ်ပေမဲ့ ခြေထောက်ကို ငွက်စင်ပြီး ခြေသည်းထဲလည်း
ရွံ့တော့နည်းနည်းဝင်မှာပင်။

အထူးသဖြင့် မေမေပြောသော ဈေးမှာ ပန်းအရောင်း
ဆိုင်တန်းသည် ပန်းတွေကို လန်းဖို့ မပြတ်ဖျန်းပေးသောရေတွေ
ကြောင့် ခြေထောက်နင်းရာမြေကြီးမှာ ရွံ့ဗွက်အတော်ထူလှပါသည်။
ရွံ့တွေထဲ မနင်းမိဖို့ အုတ်အကျိုးတို့၊ ကျောက်ပြားအကွဲတို့ချပြီး
အဲဒီပေါ်ကနင်းဖြတ်လျှောက်သွားရန်လုပ်ထားသော်လည်း မရပါ။
အနည်းအကျဉ်းတော့ ရွံ့ပေတာပါပဲ။

“မမကြီးကို ခဏသွားဝယ်ခိုင်းပါလား”

“မမကြီး စာကျက်နေရတယ်လေ”

“စာကျက်လည်း ပန်းခဏသွားဝယ်တာတော့ သွားဝယ်
နိုင်ပါတယ်”

“ဟယ် ... ကြာယ်ရယ် ဘယ်လိုများဖြစ်နေလဲ၊ ဘုရားပန်း
ဝယ်ခိုင်းတာလေးကိုတောင် မလုပ်ပေးချင်ဘူးလားဟယ်
နင့်မှာ ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ”

မေမေ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အော်ငေါက်တော့လည်း
မြကြာယ်လည်း ငေါက်ခနဲထပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ မေမေက
သဘောတော့ကောင်းပေမဲ့ ဆူစရာရှိလျှင် နားထဲက အရှည်ထွက်

သန်းပါး ထပ်ခါထပ်ခါမပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဆူတတ်လှသဖြင့် မြကြာယ်
အဲဒါတော့ အတော်စိတ်ပျက်လှပါသည်။ ဖာစ်ခါတလေ ဘာမဟုတ်
ဘာလေးကိုပဲ အကြာကြီး ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောနေတတ်
သဖြင့် မြကြာယ်လို ဂျစ်ကန်ကန်အငယ်ရော၊ မမကြီးမြမိုးသူလို
အိမ်လိမ်မာမာ အကြီးမရော ထိုဒဏ်ကိုတော့ ကြောက်လှသည်။

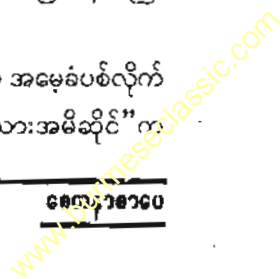
“မေမေက ဆူရင်မပြီးတော့ဘူး၊ သိပ်နားအူတာပဲ၊ ဒါကြောင့်
အဆူမခံရအောင်နေမှ”

လို့ ကွယ်ရာမှာ ညီအစ်မချင်းပင် ကျိတ်တိုင်ပင်
တင်းပြောရတဲ့အထိပင်။

အခုလည်း မြကြာယ်တစ်ယောက် မသွားချင်ပါဘဲ
အဖေ့ကို သုတ်ခနဲ ထထွက်လာရတော့သည်။ အိမ်နေရင်းဝတ်
တာ ဂျင်းအကြေသား ဘောင်းဘီပွပွ အနက်ရောင်တီရှပ်အဟောင်း
တို့ဖြင့် မပြင်မဆင်ထွက်လာသော မြကြာယ်သည် ဈေးထဲရောက်
ရင်ပန်းဆိုင်ကို ရွေးမနေတော့ဘဲ ပြီးပြီးရော တွေ့တဲ့ဆိုင်ဝင်
သိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မေမေ လှမ်းမှာလိုက်သော ...
“ဟဲ့ ... သွားဝယ်ရင် မေမေဝယ်နေကျ ရခိုင်မကြီးသားအမိ
ဆိုင်ကပဲဝယ်နော်၊ သူ့ဆိုင်ကပန်းက ပိုလတ်ပြီး လှလည်း
လှတယ်”

ဟူသည့် စကားလုံးတွေကို တမင်ပဲ အမေ့ခံပစ်လိုက်
သည်။ မေမေ မေးရင်တော့ “ရခိုင်မကြီးသားအမိဆိုင်” က

ဝယ်တယ်ပဲပေါ့။ ပြီးမှ ကွယ်ရာကျ ကိုယ်ဝယ်ချင်တဲ့ဆိုင်ကဝယ်
လာမှာ။ ပန်းဟာ ဘယ်ဆိုင်ကထွက်တဲ့ပန်းရယ်လို့ မေမေ ဘယ်
လိုလုပ် စစ်ဆေးနိုင်မှာလဲလေ။

ရိုးပန်းအဖြူရောင် ကြွားကြွားကြီးတစ်စည်းဝယ်ပြီး
ဒီဘက်ပြန်အလှည့်တွင် ရုတ်တရက်ဆုံလိုက်ရသော မျက်လုံးတစ်စုံ
ကိုတော့ မြကြာယံ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်တည်း။ ဟိဟိ
ကြည့်စမ်း ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အမေဈေးခြင်းဆွဲပြီး ဈေး
ဝယ်သတဲ့။ ရှင် ဘယ်လိုလှလေးလဲ ဟန်မင်းဆက်ရယ်။ မြကြာယံ
မှတ်မိပြီး ပြုံးစိစိ ကြည့်သလို ဟန်မင်းဆက်လည်း အံ့ဩမှင်တက်
ပြီး ကြည့်လေသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်တုန်းက ဆုံခဲ့သော ဒီလူနဲ့ဒီလူကို
မမှတ်မိစရာလည်းမရှိ။ အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာ အခုလို တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ဆုံတော့လည်း ဒါဟာ ရှေးရေစက်လို့ ပြောရမလား
ဟန်မင်းဆက်ရယ်။

အမေ သွားရာ ဆက်လိုက်မသွားတော့ဘဲ မြကြာယံ
ကို မေ့ပြီးငေးရပ်ကြည့်နေလေရာ နည်းနည်းခြေလှမ်းလွန်နေပြီဖြစ်
သော သူ့အမေက သတိထားမိပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သား ... မောင်ဟန်”
“ခင်ဗျာ”

ဟယ် ... ထူးပုံလေးကလည်း လိမ္မာလိုက်တာ။
ဒီလိုလိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး အမေ့ကို ကုတဲ့သားဟာ အခုခေတ်မှာ

ခင်ရှာရှားရယ်။ သူကတော့ ပုဆိုးတိုတိုလေ ဒုနစ်လုံးကြော သူပဲ
ခင်လို့ “ခင်ဗျာ” လို့ထူးသတဲ့။

“ဪ ... သား သူငယ်ချင်းတွေ့လို့လာ။”

သူ့အမေက ချက်ချင်းပဲ မြကြာယံကို ပြုံးပြုရင်
မေးပါသည်။

“ဟို ... အမေ သူက ...”

“အေး ... အေး ... ဒါဖြင့်လည်း ခဏကော့ပြောကြဦး။
အမေ ဒီမှာ ပန်းရွေးလိုက်ဦးမယ်”

သူ့အမေက သူ့စကားဆုံးအောင်တောင် နားမ
ဆောင်တော့ဘဲ ပန်းစည်းတွေဘက်မဲနေသည်။ အမေ့ကြည့်မိတယ်။
သူ့အမေဝယ်နေတဲ့ပန်းသည်က မေမေ သေသေချာချာမှာလိုက်တဲ့
ရုန့်င်မကြီးသားအမိတွေပဲ ... ဟိဟိ။

အမေတွေဟာ ဒီလိုပဲ ဈေးသည်ဆိုရင် သတ်မှတ်ပြီ
ဒီလူ့ဆီကမှလို့ ဝယ်တတ်ကြပုံပဲ။

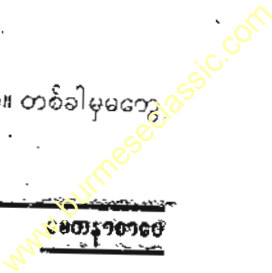
မြကြာယံ သူ့မဘာသာ ပြုံးစိစိ စဉ်းစားနေတုန်း
ဟန်မင်းဆက်ထံမှ ...

“ဒီနားမှာ နေတာလား”

ဆိုသော မေးသံကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီနားမှာနေတာပါပဲ။ တစ်ခါမှမတွေ့
ဘူး”

“မတွေ့ဘူးဆို တို့က ဈေးခြင်းလိုက်ဆွဲပေးတတ်တဲ့သမီး လိမ္မာမှမဟုတ်ဘဲ”

ထိုသို့ စောင်းမြောင်းသလိုပြောလိုက်တော့ ဟန်မင်း ဆက် သူ့ဘာသာ သဘောပေါက်ပြီး ပြုံးပါသည်။ သူ့ဘာသာ လည်း ဈေးခြင်းကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုကြည့်။ အမေကို လှမ်းကြည့်လို ကြည့်နဲ့ အမူအရာတွေ ရှုပ်ထွေးနေပြန်သည်။ မြကြာယံသည် ဒီကောင်လေးကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တွေ့ဆုံခွင့်ရပြီးသည့်အခါမှ ကောက်ချက်တစ်ခုချနိုင်သွားသည်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သူ့ဟာ သိပ်ကိုရိုးသား၊ လိမ္မာ။ ယဉ်ကျေးပြီး ပရိယာယ်သိပ်မများ သူတစ်ယောက်ဆိုသော သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့မှတ်ချက်၊ ကောက်ချက် တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”

ဟင် ... မေးပုံကလည်း။ အဆက်အစပ်မရှိ မေးချင် ရာစွတ်မေးလိုက်တဲ့ပုံစံမျိုး။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အိမ်မှာမှန်မစားရသေးရင် ကျွန်တော်နဲ့ မုန့်လိုက်စားပါလို့ ခေါ်ချင်လို့”

“အဲမယ် ... ရှင်အမေ ပါနေတာကို”

“အမေက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကျွေးတာကို ဘာမှ မပြောပါဘူး”

“ဪ ... ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား၊ တို့ပြောတာ အဲဒီ သဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ လူကြီးတစ်ယောက်ပါနေတာမို့ မနေ တတ်လို့ပါ”

“ဒါဆို နောက်နေ့ကျ ထွက်လာခဲ့ပါလား၊ ကျွန်တော်တို့ မုန့်အတူထွက်စားကြတာပေါ့”

“အမေ့ဈေးခြင်း လိုက်မဆွဲပေးဘူးလား”

“အမေက နေ့တိုင်း ဈေးမလာပါဘူး၊ နှစ်ရက်သုံးရက်စာ လောက်ဝယ်ထားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ထားတယ်လေ”

“ရှင်တို့အရပ်က မီးမုန့်တယ်ပေါ့”

“ဟဲ ဟဲ ... မီးစက်ရှိတယ်လေ”

“နားငြီးကငြီးနဲ့”

“နားမငြီးပါဘူး၊ ခြံအစွန်ဆုံးထောင့်မှာထားလိုက်တယ်”

“ဘေးအိမ်တွေကို ဒုက္ခပေးတာပေါ့”

“ဘာတွေလာရစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ သူနဲ့စကားပြောရရင် ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကျွန်တော် သူ့နာမည်မသိလို့ သူ့သူနဲ့ နာမိစားသုံးပြီးပြောနေရတယ်၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“သူလေ ... သူ ... သူ”

“ဟာ ... မနောက်ပါနဲ့”

မြကြာယံလည်း ရိုးသားသောကောင်လေး၏ စိတ် ရှုပ်ထွေးသောအမူအရာကို သနားမိလာပြီး နာမည်ပြောပြလိုက်ဖို့

ဆုံးဖြတ်မိသည်။ တကယ်တော့ မခင်ချင်လို့၊ နာမည်မပြောချင်လို့ အိုက်တင်လုပ်ချင်လို့ မပြောဘဲနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်မသိဘူး။ သူ့ကို စချင်လို့ နာမည်မပြောဘဲ ကတ်သတ်နေမိတာ။

“တို့နာမည် မြကြာယံ”

“မြကြာယံ”

သူက သံယောင်လိုက်သလိုအသံဖြင့် လိုက်ခေါ်ပါသည်။

“ဘာလဲ ... မကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်လေးက ကြားလိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ အေ့သွားသလိုခံစားရလို့ပါ”

“မြွှာက်မနေနဲ့၊ ကဲ ... တို့သွားမယ်”

“ဟာ ... ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်တော် မုန့်ကျွေးချင်လို့ ပြောထားတဲ့အကြောင်းကို မြကြာယံ ဘာမှ ပြန်မဖြေရသေးဘူးလေ”

“မနက်စာကို တကူးတကြီး အပြင်မှာထွက်စားရတာပျင်းတယ်၊ အခုတောင်ကြည့်ပါလား၊ မထွက်ချင်ဘဲထွက်လာရတာ၊ လူပုံက စုတ်ပြတ်နေတာပဲလေ။ တို့က နေ့လယ်နေ့ခင်း လောက်မှ အပြင်ထွက်ဖို့စိတ်ပါပြီး သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်တာ၊ မနက်အိပ်ရာထပုံစံကတော့ စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်ပဲ”

ဟန်မင်းဆက် သဘောကျသလိုပြုသည်။ တခြားနီးကလေးတွေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စုတ်ဟယ် ပြောရသဖြင့် နှက်နေဟန်လည်း မတွေ့ရသော မြကြာယံအကြောင်း နီတူးကို ပြန်ပြောရမည်။

အဲဒီကျ နီတူးဆိုတဲ့အကောင်က သူ့ကိုယ်သူ ရုဏ်

ယူပြီး ...

“တွေ့လား ငါရွေးပေးတာ မမှားပါဘူးကွာ”

ဆိုတာမျိုးတွေ ကြားရဦးမယ်လေ။ မြကြာယံကို သဘောကျဖို့ တွန်းအားပေးတာလည်း နီတူး။ မြကြာယံကို စိတ်သင့်စားဖို့ အကြံပေးတာလည်း နီတူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီတူး ပေးတဲ့ အကြံတွေဟာ ဟန်မင်းဆက်အတွက်တော့ အကောင်းတွေကြုံဖို့ များနေတတ်သဖြင့် သူ့အကြံတွေကို ဟန်မင်းဆက် ဘယ်တော့မှ မငြင်းမိခဲ့ပါ။

“ဟယ် ... စကားပြောနေရင်း ရည်းစားဟောင်းကို သတိရသွားတာလား”

“ခင်ဗျာ”

“ဘာ ... ခင်ဗျာလဲ၊ ရှင်နာမည်ခေါ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ မထူးပါနဲ့ စကားပြောနေရင်း မျက်နှာကြီးက အတိတ်မှေ သလိုလိုနဲ့ ပြုံးပြီး စိတ်တွေအဝေးတစ်နေရာကို လွင့်သွားပုံ မျိုးမို့ ရည်းစားဟောင်းကိုများ သတိရသွားလားလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပြောတာမှန်တယ်လို့ တွေးမိသွားလို့ပါ”

“ဘာမှန်လို့လဲ”

“သူက မြကြာယံကိုလေ့လာပြီး စိတ်သဘောထားမဆိုးဘူး ပွင့်လင်းတယ်၊ ဟန်မများဘူးလို့ ဝေဖန်ထားလို့ပါ”

“အဲမာ ... သူကများ”

“သူက ကောင်းပါတယ် မြကြာယံရဲ့။ သူ့ကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်လေ”

“ဟန်မင်းဆက် ရှင့်အမေ ပန်းဝယ်တာ ပြီးသွားပြီထင်တယ်”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် သွားရတော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်တွေ့ကြမလဲဟင်”

“အဲမာ ... ချိန်းဝံ့ကလည်း သမီးရှည်းစားကျနေတာပဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီလိုပဲချိန်းပြီးဆုံကြတာပဲ”

မြကြာယံသည် စိတ်ထဲမှာလည်း ဟန်မင်းဆက်ကို တဖြည်းဖြည်း ခင်မင်လာမိသည်ဖြစ်ရာ မငြင်းနေချင်တော့ဘဲ သူနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ သဘောတူလာမိသည်။ မြကြာယံမှာလည်း သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးတချို့ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့ကို သူငယ်ချင်းစာရင်းသွင်းဖို့ ဝန်မလေးနေတော့ပါ။

“ကြာယံ နေ့လယ်တစ်နာရီမှာ သင်တန်းသွားရမယ်၊ ဟန်မင်းဆက် စောင့်ချင်ရင် ဆယ်နစ်နာရီလောက်မှာ (...)လမ်းကိုလာခဲ့။ အဲဒီလမ်းထိပ်မှာ ရပ်စောင့်နေလေ။

ကြာယံ အိမ်က ထွက်လာရင်တွေ့မယ်၊ ကြာယံက တစ်နာရီသင်တန်းစမှာဆိုတော့ ဟန်မင်းဆက်နဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရပါတယ်၊ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား”

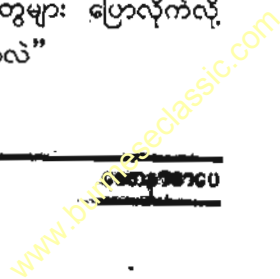
“ဟေး ...”

ဟန်မင်းဆက် တစ်ယောက် လက်သီးကိုဆုပ်ကာ ပျော်သွားသလို ခေါင်းမော့ပြီး ဟေးခနဲ အော်လိုက်ပြီးလျှင် အမေ ရပ်စောင့်နေရာသို့ ပုဆိုးလေးမက ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကျောခိုင်းပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားနေကြပေမဲ့ သူတို့အသီးသီး မျက်နှာမှာ အပြုံးကိုယ်စီတွေတင်နေခဲ့တာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

အမေကတော့ ဘာတွေ သဘောကျပြီး ပြုံးနေမှန်း မသိ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်နေသော ဟန်မင်းဆက်ကို ကြည့်မရတော့ဟန်ဖြင့် ...

“ဟယ် ... မောင်ဟန်ရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပြုံးနေလိုက်တာဟယ်၊ နင့်ကို သူများမြင်ရင် အရူးထင်တော့မှာပဲ၊ တကတဲ ကောင်မလေးက ဘာတွေများ ပြောလိုက်လို့ ဒီလောက် သဘောတွေကျလာတာလဲ”

ဟု မေးယူရတော့သည်။

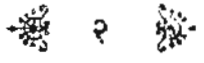
“သူ့နာမည် မြကြာယံတဲ့ အမေ”

“ရည်းစားဖြစ်နေကြရင်လည်း ဟိုတွဲဒီတွဲသိပ်တော့မသွားနဲ့ပေါ့။ အဖေ အမေကို အသိပေး၊ အိမ်မှာ စကားသွားပြောပေါ့”

“ဟာ ... အမေကလည်း ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းပါ”

“အမယ်လေးကွယ် ငါလည်း ဒီအရွယ်ကနေ လူကြီးဖြစ်လာတာပါ။ မင်းတို့ကြည့်ပုံရူပုံတွေမြင်တာနဲ့ အခု ရည်းစားမဖြစ်တောင် နောင်တော့ ရည်းစားဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိကိုသိပါကွယ်”

ဟန်မင်းဆက်ကတော့ အမေ့ကို ဆက်မငြင်းနေတော့ဘဲ အိမ်ကိုသာ မြန်မြန်ပြန်ရောက်ဖို့ စိတ်စောနေသည်။ အိမ်ရောက်ရင် ဟိုဘက်ခြံက နီတူးကို အချက်ပေးခေါ်ပြီး ဒီဘက်ကူးလာဖို့ ခေါ်ရမည်။ နီတူး ရောက်လာရင် ကောင်မလေးနဲ့ဆုံခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ကောင်မလေးနာမည် မြကြာယံဆိုတာပါ သိခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ကြားရမည်။

နီတူးက ကလေးငိုပဲ ဟန်မင်းဆက်၏ ရေမြှုပ်မွေ့ရာ အကောင်းစားကြီးပေါ်မှာ တက်ခုန်နေသည်။ ဟန်မင်းဆက် စိတ်ထဲမှာတော့ အမေမြင်ရင် ဆူတော့မှာပဲလို့တွေးနေမိသည်။ အမေက မွေ့ရာတွေပေါ် တက်ခုန်ရင်မကြိုက်။ ဆူလည်းဆူ ရိုက်လည်းရိုက်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားပေမဲ့ အကုသုတတွေကို သင့်တော်သလောက်ပဲ အလိုလိုက်ကာ သွန်သင်ဆုံးမတာတွေက အများကြီးဖြစ်နေတတ်သည်။ အမေက နီတူးကို သိပ်သဘောမကျကြောင်း ဟန်မင်းဆက် ရိပ်မိသလို နီတူးကလည်း ရိပ်မိသဖြင့် ...

“ငါ မင်းဆီ လာတော့လာမယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမားသားကြီးမသိအောင်လာချင်တယ်။ မင်းအခန်းကို တက်လိုရတဲ့ နောက်ဖေးဘက်လှေကားရှိတယ်မဟုတ်လား။ နောက်ဖေးကနေပတ်ပြီး မင်းအခန်းဘက်ကနေဖြတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာထိ တောက်လျှောက် လှေကားရှိတယ်ပေါ့။ ငါ့အိမ်ဒီ

ကနေ ခိုးတက်လာခဲ့မယ်။ အိမ်ရှေ့အပေါ်က မဝင်ဘူးနော်။
ငါလာတဲ့အခါတိုင်း အဲဒီလှေကားကနေလာခဲ့မယ်။ ဒါမှ
မင်းမားသားရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အကြည့်မခံရမှာ”

ထိုသို့ နီတူး တိုင်ပင်လာတုန်းက ဟန်မင်းဆက်မှာ
နီတူးကို အားနာသနားပြီး ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ စဉ်းစား
မရတော့သလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နေနဲ့။ လူကြီးတွေဆိုတာ
အဲဒီလိုပဲကွ။ သူတို့စိတ်ထဲမကြိုက်ရင် ဘယ်လိုမှ ကြိုက်
အောင်လုပ်ပြလို့မရဘူး။ အေး ... သူတို့ကြိုက်မိရင်လည်း
အပြစ်မမြင်တော့ဘူး။ အဲဒါမျိုးကွ။ အရေးကြီးတာက
မင်းနဲ့ငါ Best friend forever ဖြစ်နေဖို့ပဲ”

ဟန်မင်းဆက် အတွေးလွန်နေစဉ် နီတူး ခုန်နေရာမှ
ရပ်လိုက်ပြီး ဟန်မင်းဆက်အနား ခုန်ဆင်းလာ။ ဟန်မင်းဆက်၏
မျက်နှာရှေ့ သူ့လက်ဖဝါးကို ဟိုယမ်းဒီယမ်းလာလုပ်လိုက်ပါသည်။
ဟန်မင်းဆက် မျက်တောင်ခတ်မိသွားတော့မှ နီတူး ဟက်ခနဲရယ်
လေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ မင်း အသက်ရှိသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဟ ... မင်းပုံစံကြီးကကွာ ထိုင်ရက်ကြီး အသက်ပျောက်
နေသလိုပဲ။ မျက်တောင်တောင် မခတ်တော့ဘူး”

“အတွေးလွန်သွားလို့”

“ဘာတွေတွေ့တာလဲ”

“စုံနေတာပဲ”

“မြကြာယံအကြောင်း ပါတယ်မဟုတ်လား”

“မပါပါဘူးကွာ”

“အဲမာ ... မင်း လိမ်နေတာ ရုပ်ကြီးက”

“မင်းကို မလိမ်ပါဘူးကွာ။ လိမ်လို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ။
ဒီဇာတ်လမ်းက မင်းစပေးလို့ ဖြစ်လာတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။
ငါကမလိမ်ပါဘူး”

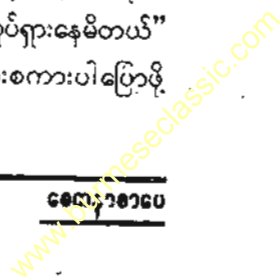
“စတာကို ဖြေရှင်းနေလိုက်ရတာကွာ အမြဲပဲတောင်ထွက်
နေပြီလား၊ မှန်းစမ်း”

“ဟေ့ကောင် နောက်မနေနဲ့၊ စကားအကောင်းပြောရ
အောင်”

နီတူး ဒီတော့မှ မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ဟန်မင်းဆက်
ကျောက်ရင် ဖိမ်ယစ်ပြီးထိုင်တတ်သော ကြိမ်လှုပ်ကုလားထိုင်မှာ
ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမူးလောက်အောင် ယိမ်းထိုးပြီး
ညီယံကိုလှုပ်ကာ ကုလားထိုင်ကို စီးနေတော့သည်။ အင်း ...
ကောင် ဒါကြောင့်လည်း အမေက သူ့ကို ကြည့်မရတာ။ ဘယ်
တော့တွေ့လိုက် တွေ့လိုက် မျောက်လို အငြိမ်မှမနေတာကိုး။

“မနက်ဖြန် သူနဲ့တွေ့ရမယ်ကွ။ ငါ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတယ်”

“ဘာလဲ မင်းက တစ်ခါတည်း ရည်းစားစကားပါပြောဖို့
စိတ်ကူးထားလို့လား မောင်ဟန်ရာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တစ်ခါမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းပြီး စကားပြောကော်ဖီသောက်မှမလုပ်ဖူးတာ။ ဒါကြောင့် မင်း လိုက်ခဲ့ပါလို့ အဖော်ခေါ်တာပေါ့ကွ”

“မင်းဥစ္စာက မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“မင်းပဲချိန်းလာပြီး ဟာကယ်သွားလည်းတွေ့ရော မင်းမှာ နောက်ထပ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အဖော်ပါနေရင် မြကြာယံ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုထင်မလဲ စဉ်းစားကြည့် ပြီးတော့ သူက မင်းကိုပဲ တွေ့ချင်လို့ မင်းချိန်းတာကို လက်ခံတာလေကွာ၊ ငါပါနေရင် ဘယ်ကြည့်မလဲ၊ သူလည်း အနေခက်မှာပဲ”

နီတူးပြောတာ ဟုတ်နေသဖြင့် ဟန်မင်းဆက် ငြိမ် သွားပါသည်။

“သူနဲ့တွေ့ရင် ငါ ဘာပြောရမလဲ မသိဘူး”
“ဟန်လုပ်မနေနဲ့၊ မောင်ဟန် ... မောင်ဟန် ...။ မင်းဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို ဟန်ကလည်းလုပ်ပါ၊ ငါ သင်ပေး မှ မင်းက စကားပြောတတ်မှာလား၊ ဒီနေ့မနက် ဈေးမှာ တွေ့ခဲ့တော့ ရုတ်တရက် မင်း ဘာတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့လဲ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီ ပြောတာ ... မပြင်ဆင်ဘဲပြောတာက ပိုပြီးမိုက်တယ်ကွ”

“သူလည်း ရိပ်မိမှာပဲကွ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အလကားနေရင်း ခင်ပါရစေ၊ တွေ့ပါရစေ၊ စကားပြောပါရစေ၊ ကော်ဖီအတူသောက်ပါ ရစေ ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုမှ ရိုးရိုးသားသား မဖြစ်နိုင်ဘူး လေ”

“ရိပ်မိတဲ့အတူတူ ချက်ချင်းကြီး ရည်းစားစကားပြောမယ် ပေါ့ ဒီလိုလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းတော့ စောင့်ရမှာပေါ့၊ တစ်လလောက်စောင့်ပြီးမှ ပြောမှာပေါ့”

“မောင်ဟန် ... ဟေ့ကောင် ငါ စကားပြောရတာ ပျင်းလှံာ ပြီးကွာ၊ အပြင်သွားကြရအောင်”

“ဖောက်လာပြီ”

“ဟာ ... ငါတို့က ယောက်ျားလေးတွေကွ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ယောက်ျားလေး ဆိုတာ အိမ်မှာမနေကြဘူးကွ။ လမ်း သလားကြတာများတယ်၊ အိမ်မှာနေပြီး အိမ်ကပ်ပြီး ဘာ လုပ်မှာလဲ ကွာ၊ အခြောက်ကျနေတာပဲ၊ အမေနဲ့ အိမ်အလုပ် ဝိုင်းကူမလိုလား”

“မကူပါဘူး”

“မကူရင် သွားမယ်”

“ဘယ်လဲ”

www.burmeseclassic.com

၄၈ ချစ်မိုး(ဘေးတက္ကသိုလ်)

“Bowling (ဘိုးလိမ်း)သွားပစ်မယ်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ထုံးစံအတိုင်း ဟန်မင်းဆက် ကားကို မောင်းပြီး နီတူး ဘေးကပါလာကာ ဘိုးလိမ်းကစားကြဖို့ အပြင် ထွက်လာကြတော့သည်။ ဟန်မင်းဆက်နဲ့ နီတူးတက်သော စားဖိုး မျိုးကြီး (Chef(ရှက်ဖ်))သင်တန်းက တနင်္လာမှ သောကြာထိ မနက်ကိုးနာရီကနေ ငါးနာရီတက်ရသဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုး တွေမှာ အားလပ်နေတတ်ပါသည်။ အားလပ်ပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ အိမ်မကပ်ချင်သော နီတူးကြောင့် တစ်နေ့ကုန်နီးပါး လမ်းပေါ် ရောက်ရသည်ပင်။

မနက်ဖြန်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ မြကြာယံနဲ့ ချိန်ထားတာမို့ နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်မှာ သင်တန်းကထွက်လာပြီး မြကြာယံပြောတဲ့ လမ်းထိပ်ရှေ့သွားစောင့်၊ မြကြာယံ သင်တန်းသွားတက်တော့ ဟန်မင်းဆက်လည်း ကိုယ့်သင်တန်းကိုယ်ပြန်လာ။ မိတဲ့အတန်း ဆက်တက်ရုံပေါ့။ မြကြာယံကတော့ ဘာသင်တန်းတက်သလဲ မသိ။ မနက်ဖြန်မှ မေးကြည့်ရဦးမည်။ နေဦး မြကြာယံနဲ့ သွားတွေ့ရင် ပန်းလက်ဆောင်တို့ ဘာတို့ ယူသွားရသလားမသိဘူး။ ဆရာကြီးနီတူးကို အခါတော်ပေးဖို့ မေးဦးမှာ မေးဦးမှ။

“ဟာ ... မောင်ဟန်ရာ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ တလွဲတံချော်တွေပဲ၊ ပစ်နေတာ၊ ခါတိုင်း မင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ကစားချင်တာကွာ၊ မင်း အကုန် လက်မှန်းတည့်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ငါ မတည့်တာဘာဖြစ်လဲ၊ စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

“ငါက လက်ရည်တူမှ ပြိုင်ပစ်ချင်တာကွ၊ အခုတော့ မင်းကချည်း ဆက်တိုက်ရုံးနေတာ”

“မနက်ဖြန်ကျ မြကြာယံကိုသွားတွေ့ရင် ပန်းစည်းဝယ်သွားရမလား”

ဟန်မင်းဆက်မှာ စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲ မေးချစ်ကလျှင် နီတူးတစ်ယောက် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ရယ်မောတော့သည်တည်း။

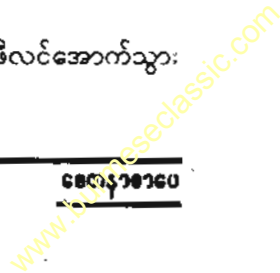
“ဟေ့ကောင် တိုးတိုးလုပ်ပါကွ၊ ဘေးလူတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

“ရယ်စရာရှိလို့အော်ရယ်တာကွာ၊ ရှက်စရာလား”

“မင်းက ငါ့ဆို အမြဲဟားလိုက်၊ ကဲ့ရဲ့လိုက်၊ ဝေဖန်လိုက်နဲ့”

“ချိပ်မချိုးပါနဲ့ ငယ်ပေါင်း ပေါက်ဖော်ကြီး ဟန်မင်းဆက်ရာ၊ ငါက မင်းကို ခင်လို့စ၊ နေတာပါကွ။ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဘာမှန်းကိုမသိဘူး။ စ၊ နေမှန်းသိရက်နဲ့ အတည်ကြီးယူပြီး စိတ်ထဲမှာ ခံစားလို့ခံစားနဲ့”

“မင်း ရယ်လိုက်တော့ ပြောရတဲ့သူက ဖီလင်အောက်သွားတာပေါ့”

“ကဲ ... ပြော ပြော၊ ဖီလင်ပြန်သွင်းပြီးပြော။ ငါ မရယ်ဘူး။”

“အပိုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ ဘာပြောလိက်လဲဆိုတာ မင်းကြားပြီးပြီလေ”

နီတူး ဆက်ပြီး ရယ်မနေ၊ နောက်မနေတော့ဘဲ သူ့နှုတ်ခမ်းသူ ဖော်ဖြင့်ဆွဲပိတ်သလို ပုံစံလုပ်လည်းလုပ်၊ ဖွဲ့ခနဲ ဖော်ပိတ်သံပါ မြည်အောင်လုပ်ပြီး မျက်နှာကို ချက်ချင်းပဲ တည်လိုက်ပါသည်။

“မင်း မေးလိုက်ပြောလိုက်တာကို ငါ ကြားပါတယ်ကွာ၊ မင်း ပြောပုံက အတော်ရယ်စရာကြီးမို့ရယ်မိတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့ ပန်းစည်းဝယ်သွားရင်ကောင်းမလားလို့ လာပြောတာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာတွေ့ဖူးလို့”

“ရုပ်ရှင်ထဲမှာက ဘာတွေ အဖြူတွေလုပ်တာလေ၊ ငါတို့က မြန်မာတွေ အေးရှန်း (Asian) တွေ တူမှမတူတာ”

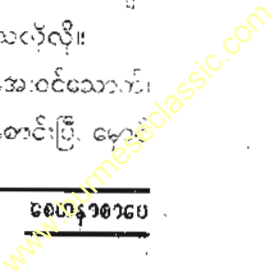
“ဒါဆို ဝယ်မသွားသင့်ဘူးပေါ့”

“စဉ်းစားနေစရာတောင်မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းပဲဆုံးဖြတ်ပါ။ ဝယ်ပြီးသွားပါပြီတဲ့ သူ့ကို ဘာသဘောနဲ့ပေးပါတယ်လို့ ပြောမလဲ၊ ခင်မင်မှုအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ပန်းစည်းပေးပါတယ်လို့ပြောမလား၊ ဟား ဟား ... နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ခေါင်း

ဆောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြီးအကဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ တခြားသောတစ်နိုင်ငံကို သွားလည်ရင် ကြိုဆိုတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပန်းစည်းပေးတာက ကြည့်ကောင်တယ်ကွ၊ မင်းကတော့ ကောင်မလေးကို သွားစောင့်ပြီး တွေ့လည်တွေ့ရော ပန်းစည်းကြီးထိုးထည့်ပြီး ကြိုဆိုပါတယ်ပြောရင်တော့ ဂေါ်များချက်ကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့”

နီတူး ပြောပြနေဟာတွေ့ ဟက်ဆူသံဖြင့် ဟန်မပိုက်လည်း အလွယ်တကူလက်ခံလိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်မနေမသိဘဲ မြကြာယံနဲ့ သွားတွေ ရဖို့ကိုသာ ဟိုဘက်ကတွေးစဉ်၊ ဒီဘက်ကတွေးလိုက်ဖြင့် ဗျာများနေမိတာမျိုးဖြစ်နေသည်။ မင်းဆက်ဟာ ဒီအရွယ်ပဲရောက်နေပြီ။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းလည်း မရှိ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ချိန်းပြီး အားလည်း မတွေ့ဖူးခဲ့။ စကားပင်မပြောဖူးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒီအဖြစ်တကယ်ကို အတွေးအကြံအသစ်ကြီးလိုပဲ ဖြစ်နေတော့သည်။ အစိတ် လှုပ်ရှားစရာ သိပ်မရှိပါဘဲ စိတ်တွေ ကြိုလှုပ်ရှားပြီး ချိန်းတွေကို မြန်မြန်ပဲ ကုန်ချင်ပြီး မနက်ဖြန် မြန်မြန်ရောက်၊ မြန်မြန်ဆုံးစေချင်သလိုလို့၊ ဒါမမဟုတ် မနက်ဖြန်ကို မြန်မြန်ရောက်ပါစေနဲ့ဦး စိတ်လှုပ်ရှားရတာတွေ ငြိမ်သက်အောင် ကျင့်ပြီး ချိန်ကျမှ ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းချင်သလိုလို့။

ဘိုးလိမ်းပစ်ပြီးပြန်တော့ နီတူးနဲ့ အအေးဝင်သောက်၊ ဘားအနည်းငယ်ထိုင်ပြော၊ ညနေတော်တော်ကိုတောင်းပြီး မော့

ခါနီးမှပြန်လာ၊ နီတူး အိမ်ရှေ့ ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ချပေး နှုတ်ဆက်။ အဲဒီနောက်မှ ဟန်မင်းဆက်လည်း အိမ်ဘက်ဆက်မောင်းလာပြီး ကားကို ပိုဒေါင်ထဲ အပြီးထည့်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“သား ... မောင်ဟန်လားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

“ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ မပြောမဆိုနဲ့”

“ဘိုးလိမ်းသွားကစားတာပါ အမေ”

“သား ထမင်းစားရင်စားတော့”

“မဆာသေးပါဘူး၊ သား အအေးသောက်လာလို့”

“အအေးတွေ သိပ်မသောက်နဲ့လေကွယ်၊ သားမှာ Tonsil (အာသီး)ရောင်တဲ့ရောဂါ ခဏခဏဖြစ်တာ သတိထားမပေါ့”

နီတူးက အအေးကြိုက်လို့ ခဏခဏသောက်ဖြစ်နေတယ်လို့တော့ အမေကို မပြောရဲ။ အမေက နီတူးကို သိပ်မှသဘောမကျတာ။

ဟန်မင်းဆက် တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် ဒါ နီတူးကြောင့်။ နီတူးလုပ်လို့ ဆိုတာမျိုး ပြန်သိသွားတဲ့အခါ အမေ နီတူးကို ပိုမဲမှာ စိုးရိမ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ဟန်မင်းဆက်မှာ အအေးကို ဒီလောက်ကြီးလည်း ခံခံမင်မင်ကြိုက်လှသူမဟုတ်လှပါ။ သူ့မှာ အာသီးရောင်တတ်တဲ့ ရောဂါလည်း ရှိတာကြောင့် အအေးတွေ ရှောင်ရမယ်ဆိုတာလည်း သိထားသလို အအေးလည်း သိပ်မကြိုက်

တဲ့။ ဒါပေမဲ့ နီတူးကတော့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်ကို မနက်အိပ်ရာထသောက်တာကလွဲရင် တစ်နေ့ကုန် အအေးသောက်နေဆတ်သူဖြစ်လေသည်။ ပုသောရာသီ၊ အေးသောရာသီရယ်လို့ မရှိ။ အချိန်တိုင်း အအေးကြိုက်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ဟန်မင်းဆက်လည်း နီတူးနဲ့ပေါင်းပြီး နီတူးအကြိုက် လိုက်စားနေရဿရာ နှစ်လတစ်ခါလောက်ကို အာသီးရောင်နေတော့တာ။ အမေသိသည့်အခါလည်းသိ။ မသိလိုက်သည့်အခါမှာလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ဆရာဝန်တိတ်တိတ်သွားပြပြီး ညွှန်တဲ့ဆေးဝယ်သောက်နဲ့ ခြေရှင်းပစ်ခဲ့ပေါင်းမနည်းတော့။

“သား ထမင်းမစားသေးရင် အမေ့ကို e-mail တစ်စောင် ပို့ပေးပါဦး။ စင်ကာပူက သားအဒေါ် အန်တီနွယ်ဆီကို နော်”

“အမေ စာရေးပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီး ရော့ ရော့ ... ဒါအကုန်ရိုက်ပို့ပေါ့၊ သား ရေးချင်တာလည်း ထည့်ရေးပေါ့”

အမေက ကွန်ပျူတာကို အနည်းအကျဉ်းရပေမဲ့ စာရိုက်တဲ့အခါကျတော့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးသာ ပုံမှန်လေးရိုက်တတ်ပြီး မြန်မာစာလုံးကျ ရိုက်လျှင် တော်တော်နေ့လေသည်။ အကွရာ တစ်ခုရိုက်ဖို့အရေး ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြန်ကြည့်လိုက်၊ တစ်လုံးရိုက်လိုက်ဖြစ်လေရာ အကြာကြီးရိုက်ရသဖြင့် စိတ်လည်း ချေ့ညတော့ပါ။ ခေါင်းလည်းကိုက်၊ မျက်ရိုးလည်းကိုက်သဖြင့်

အင်္ဂလိပ်လိုပါ မြန်မြန်လေးရိုက်တတ်သည့် အကောင်အထည်ကိုသာ စာရိုက်ပေးဖို့ ခိုင်တတ်လေသည်။ စင်ကာပူအခြေစိုက် ဟန်မင်းဆက်၏ အဒေါ်ဆီသို့ မြန်မာလို e-mail ပို့သည့်ဖြစ်ရာ ဟန်မင်းဆက်ကို စာရိုက်ပို့ခိုင်းတာဖြစ်သည်။ အများစုမှာ ညီမိမိယောက်ရုံဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး စင်ကာပူမှာ အခြေစိုက်နေသဖြင့် ဟန်မင်းဆက်တို့သွားလည်လျှင် တည်းဖိုရက် နှစ်အိမ်ဟောင်းရုံသည်။

သို့သော် ဟန်မင်းဆက်က အဒေါ်တွေအိမ်ဆိုင်ရာ အစ စာရိုက်ပို့သော အန်တီဗွယ်ဆီမိထက် အန်တီဗွန်အိမ်မှာ တည်ရှိသည်။ အန်တီဗွယ်က Psychiatric (စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်) တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဟန်မင်းဆက်ကို ကြည့်ရှုစကားပြောပေးသည့်အခါမှာ မသက်သာလို့ သိကြည့်တတ်သည်။ လူတိုင်းစိတ်ရောဂါဝင်နေတယ်ဆိုတဲ့ သံသယအကြည့်နဲ့ ကြည့်တတ်သည်။ ထင်ကာ အဲဒီအဒေါ်ကိုတော့ ဟန်မင်းဆက် ကြိုက်လှ။

အမေကိုလည်း ...

“မမ သားကို ဂရုစိုက်နော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိ။ ရည်းစားလည်း မရှိ။ ဘယ်သူ့မှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ဒါဟာ အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်ပျိုချစ်တက်ကြွတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် သိပ် Normal ပုံစမဟုတ်ဘူး။ Society (လူ့အဖွဲ့အစည်း) နဲ့ သူနဲ့ တခြားစီဖြစ်ပြီး သီးသန့်လွတ်နေသလိုလိုဖြစ်တာမျိုးက မကောင်းဘူး။ တစ်ခု

ခံစားစရာရှိရင် သိပ်ကို Serious ဖြစ်တတ်တယ်။ သတိထားရမယ်”

ဟု ဘာတွေချောက်တွန်းမှန်းမသိ ချောက်တွန်းသည် ဟုထင်ကာ မကြည့်ပါ။

ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ နီတူး ရိုတယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောချင်။ ပြောလည်း မပြောရပါ။ အမေစကားတွေကြောင့် အဒေါ်တွေက နီတူးကို အလိုလိုကြည့်မရဖြစ်ပြီး မပေါင်းနဲ့တွေ ဘာတွေ ပိုင်းထားမှာကြိုမြင်လိုပါ။ နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက်ကို ဖျက်ဆီးနေတာ။ နီတူးဟာ စည်းမရှိကမ်းမရှိ နေတတ်တိုင်း ဟန်မင်းဆက်ကို သူ့လိုဖြစ်အောင် ဆွယ်နေတာ။ စသဖြင့် အမေ ထင်သမျှလို့ပဲ အဒေါ်တွေကလည်း အကြားနဲ့ထင်ကြမှာမို့ နီတူးကို သူငယ်ချင်းပါလို့ ထုတ်မပြောရပါ။

ပြီးတော့ အခုကျမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နီတူး စုံရှာတွေ့ပြီး သူပဲမြှောက်ပေး။ သူပဲ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာနဲ့ပဲ ခုတော့ ကောင်မလေး ရှိတော့မယ်လေ။

ကောင်မလေးရှိလာတဲ့အခါကျမှ ကြွားရမယ်။ ဘယ်လိုအဒေါ်မှန်းကိုမသိဘူး။ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ။ ကောင်မလေးကို စိတ်မဝင်စား။ ရည်းစားမရှိဖြစ်နေတာကိုပဲ Normal မဟုတ်ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့ အန်တီဗွယ်ဆီ စာရိုက်ရင် မြကြာယံအကြောင်းပါ ဟန်မင်းဆက် နည်းနည်းကြွားလို့ကံချင်စိတ်ပေါက်လာပါသည်။

“သားလည်း မကြာခင်ရည်းစားထားတော့မယ် အန်တီနွယ်။
အဲဒီကျရင် သားကောင်မလေးဆီက ဓာတ်ပုံတောင်းလို့ရရင်
အန်တီနွယ်ဆီ e-mailနဲ့ ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“မင်း မျက်နှာအမူအရာမပျက်စေနဲ့၊ ငါ မင်းတို့ကို လိုက်
စောင့်ကြည့်နေမှန်း မြဲကြာယံ သိသာအောင်မလုပ်နဲ့ပေါ့။
မင်းအာသာ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် တစ်ယောက်တည်း
သွားတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်ပစေ”

နီတူးကို အတင်းမရမကခေါ်လွန်းသဖြင့် နီတူး ပါ
တော့ပါလာပေမဲ့ ထိုသို့စီစဉ်ပေးကာ ဟန်မင်းဆက် ရောက်လာ
မည်ဆိုသော ကော်ဖီဆိုင်မှာ နီတူးကို အရင်ကြိုပြီးချထားပေးခဲ့ပါ
သည်။ နီတူး ပါလာသဖြင့် ဟန်မင်းဆက် ပိုပြီး ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်
နေတတ်တာတော့အမှန်ပင်။ တစ်ရက်ကျမှ (မြဲကြာယံနဲ့ ပိုပြီး
ခင်လာတော့မှ) နီတူးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု ရင်ထဲမှာ တေးထားမိ
သည်။ နီတူးကတော့ ရယ်စရာ။ သူ့ကို မြဲကြာယံလည်း လုံးဝမသိ
ပါဘဲ၊ မတွေ့ဖူးပါဘဲ ကက်(ပ)ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်စောင်းထား
ပြီး ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလိုပုံစံနဲ့ နေပြနေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မြကြာယံကို သွားစောင့်ခေါ်။ ဆုံတွေ့။ ပြီးတော့ ဟန်မင်းဆက် ကားက ရှေ့ကမောင်း။ မြကြာယံရဲ့ကားလေး နောက်ကပါလာ။ နီတူးကို ချထားပေးခဲ့သော ကော်ဖီဆိုင်လေး ရှေ့မှာ ကားဝင်ရပ်။ အားလုံးက အစီအစဉ်အတိုင်း စနစ်တကျ ဖြစ်နေပါသည်။

မြကြာယံသည် သူမ၏ကားလေးကို ရပ်ပြီးလျှင် အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ဟန်မင်းဆက်ရှိရာဆီ လျှောက်လာပါ သည်။ မြကြာယံ မျက်စိထဲမှာတော့ ဟန်မင်းဆက်ဟာ ချစ်စရာ ကောင်းပြီး ရိုးသားလှသော ကောင်လေးတစ်ယောက်မှန်း သိသာ ပေမဲ့ တစ်ခါတလေတွေမှာ သူ့ဟာ ဘာတွေလျှို့ဝှက်နေမှန်းမသိ သောရုပ်လေ။ ပေါ်ပေါ်လာတတ်တယ်လို့ထင်မိပါသည်။ ဒီနေ့ လည်း အဲဒီလိုပဲ။ ရုပ်လေးက ရိုးသားနေပေမဲ့ အမှားတစ်ခုခု လုပ်ထားသလိုလို အပြစ်ကျူးလွန်ထားသလိုလိုနဲ့။

“ရှင် ဘာလုပ်ထားလဲ”

“ဟမ် ...”

မြကြာယံ သူ့နားရပ်ရပ်ချင်း ဒီလို ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မဆင့် မေးချလိုက်တော့ ဟန်မင်းဆက် ကြောင်သွားပါသည်။

“ရှင်ရုပ်က တစ်ခုခု ခိုးလုပ်ထားတာ လူမိမှာစိုးတဲ့ရုပ်ဖြစ် နေတယ်”

“ဘာ ... ဘာမှ ခိုးမလုပ်ထားပါဘူး”

“စကားက ထစ်နေရပြန်ပြီ”

“စိတ်လှုပ်ရှားနေမိလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လှုပ်ရှားရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မိန့်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါမှ အခုလို တွဲမသွားဖူးဘူး”

မြကြာယံ မျက်စောင်းကြီး ထိုးလိုက်ရင်း ...

“ကြာယံကတော့ ခဏခဏသွားဖူးတယ်”

ဟ ခွဲ ပြောလိုက်လေသည်။ သူက စိတ်မကောင် ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် ‘သြော်’ လို့ တစ်ခွန်သာတုပြန်သည်။

မှန်တခါရှိသောဆိုင်လေးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ခေါင်လောင်းသံလေးတွေ ဆူသွားပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူက အများကြီးလည်းမဟုတ်။ နည်းနည်းလေးလည်းမဟုတ်။ အနေတော် လေး။ မြကြာယံကတော့ ဟန်မင်းဆက် နေ့တိုနေသဖြင့် စောင့် မနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာပဲ စားပွဲရွှေ့ကာ ဝင်ထိုင်နေနှင့်လိုက် သည်။ မြကြာယံ ထိုင်တော့မှ ဟန်မင်းဆက်လည်း လိုက်ထိုင် ပါသည်။

“ကြာယံ အချိန်သိပ်မရတော့ဘူးနော်၊ တစ်နာရီအမီ သင် တန်းသွားရမှာ။ ဒီမှာ နာရီဝက်လောက်ပဲထိုင်နိုင်မယ်”

“ရပါတယ်”

“ကြာယံ ထမင်းတော့ နည်းနည်းစားလာတယ်”

“မှန်ကျွေးချင်လို့ ချိန် တာလို့ပြောထားသာနဲ့ မြ ... မြ ... အဲ ... ကြာယံ”

www.burmeseclassic.com

“ခေါ်ပါ ... ခေါ်ပါ ... ကြာယံလိုခေါ်ပါ။ ရပါတယ်။ တကတဲ စကားကထစ်ပြန်ပြီ”

“အဟဲ”

“မုန့်စားမှာပါ စိတ်ချ။ ထမင်းကသုံးစွန်းလောက်ပဲ မေမေ မြင်ရုံစားပြန်တာပါ”

မြကြာယံက သူမဘာသာပဲ Apple pie တစ်ခုနှင့် Cafelatte တစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။ ဟန်မင်းဆက်ကတော့ ဘယ်သူ့ ကိုရှာဖွေမှန်းမသိ တစ်ချက်ရှာလိုက်ပြီးမှ သူ့ဘာသာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တစ်ခုမှာပါသည်။ မြကြာယံလည်း ဟန်မင်းဆက် ရှာဖွေသော နေရာသို့ လိုက်သတိထားကြည့်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သူ ဘယ်ကြည့် မှန်းမသိပေမဲ့ သူ့ပုံစံက သူ့ရဲ့အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သလိုပဲ မြကြာယံ ထင်မိသည်။

“ကြာယံက IELTS တက်နေတာဆိုတော့ စားမေးပွဲဖြေဖို့ ပြင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြေပြီးအောင်ရင် ဘယ်မှာကျောင်းသွားတက်မလို့လဲ”

“ဩစတေးလျမှာ”

“အဝေးကြီးပဲနော်”

“အဲဒီမှာ အမျိုးတွေရှိတယ်။ သူတို့က အကြံပေးတာလေ။ အစက စင်ကာပူလောက်ပဲသွားပြီးတက်မယ်ပေါ့။ အဲဒီလို စီစဉ်ထားတာ။ သူတို့သိသွားတော့ ဩစတေးလျက ပညာ

ရေးပိုကောင်းတယ်။ ပိုက်ဆံလည်းပိုအကုန်ခံမယ်ဆိုရင် လာတက်ပါလားဆိုတာနဲ့ အဲဒီကိုသွားမယ်ဆုံးဖြတ်လိုက် တာ။ ဒီမှာတည်းက IELTSဖြေသွားရင် ပိုကောင်းမယ်ဆို လို့ ဒီမှာ သင်တန်းတက်ပြီးဖြေရမှာလေ။ အမှတ်ကိုကြည့် ပြီး မိတဲ့ကျောင်း လျှောက်ရုံပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း စင်ကာပူမှာသွားတက်ဖို့တော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမဟုတ်သေးဘူး။ ဒီက Chefသင်တန်းပြီးမှ သွားတက်မှာ”

“Chefပဲ လုပ်မလို့လား”

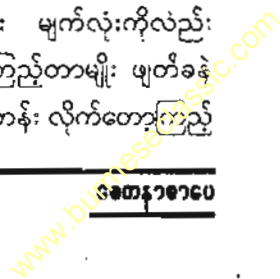
“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် စင်ကာပူမှာသွားတက်ရင်လည်း အဲဒါမျိုးပဲတက်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ချက်တာပြုတ်တာ စိတ်ဝင်စားတယ်ဗျ။ ကိုယ်ပိုင် Recipe (ရီဆက်ပီ)နဲ့ထွင် ပြီး ချက်ကြည့်ချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် မုန့်လုပ်တာပေါ့။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မြင်ဖူးသလို သိပ်လှပြီးလက်ရာမြောက်တဲ့ ကိတ်မုန့်လှလှလေးတွေ လုပ်တတ်ချင်တယ်”

“ရှင် အိမ်မှာရော ချက်လား”

“ပြောရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဘာပြောမှာမို့လဲ”

သူ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း မျက်လုံးကိုလည်း ထောင့်ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ခိုးကြည့်တာမျိုး ဖျတ်ခနဲ သတိပြုမိလိုက်လျှင် မြကြာယံပါ ကမန်းကတန်း လိုက်တော့ကြည့်

မိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အမူအရာက ခဏလေးမို့ မြကြာယံ ဘယ်လိုမှမမြင်လိုက်။ သူ ဘယ်နေရာကိုကြည့်မှန်းမသိလိုက်။ ဆိုင်ထဲမှာတော့ ကောင်လေးသုံးယောက်အုပ်စု ထိုင်နေတာရှိတယ်။ ကောင်မလေး လေးယောက် အုပ်စုတစ်စု ရှိတယ်။ စုံတွဲ တစ်တွဲ ရှိတယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်တည်း ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး Harry Potter မှုရင်းဝတ္ထုကြီးကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေတာ တွေ့တယ်။ နောက်ကောင်လေးတစ်ယောက်တည်းကကျတော့ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်နဲ့ဘော်လီပင်နံနဲ့ ဘာတွေကုန်းရေး နေမှန်းမသိ ရေးနေတာတွေ့တယ်။ နောက်ထပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် လည်း ရှိတယ်။ သူကတော့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ စောင့်နေတဲ့ပုံနဲ့ မေးလေးထောက်ပြီး မျှော်နေတာ။ ဟန်မင်းဆက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ သူ ဘာကြောင့် ငါ့ကို အသိ မပေးချင်ဘဲ အဲဒီသူကို ခဏခဏ ခိုးကြည့်ရသလဲ။

“ကျွန်တော် အိမ်မှာ လုံးဝမချက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် Chef သင်တန်းကျသွားတက်တယ်”

“အဲဒါ သူငယ်ချင်းကတက်ချင်လို့ လိုက်တက်တာ၊ သူက သိပ်ဝါသနာပါတာလေ။ သူကပဲ အတင်းဆွယ်လို့ အဲဒီ သင်တန်းကို ကျွန်တော်ပါသွားတယ်”

“ဒါနဲ့များ စင်ကာပူထိတောင် သွားတက်ဦးမတဲ့”

“အဲဒါလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

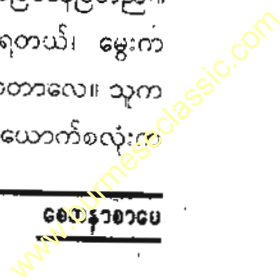
“ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းပါ၊ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ သူက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်လွန်းလို့ သူနဲ့ မကွဲစေချင်တာနဲ့ ဘယ်သင်တန်းတက်တက် သူနဲ့ လိုက်ဖို့ ဆွဲခေါ်တဲ့သဘောပါ။ သူက ဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတော့ အင်္ဂလန်က နာမည်ကြီး Chef လေ၊ သူတို့ဆီမှာတော့ Celebrity Chef (ဆီလီဘရီတီရှက်(ဖ်))လို့ခေါ်တဲ့သူပေါ့၊ Jamie Oliver (ဂျေမီအော်လစ်ဗာ)ဆိုတဲ့သူကို အရမ်းအား ကျနေတာ။ သူ့လိုဖြစ်ချင်နေတာ”

မြကြာယံမှာ သူငယ်ချင်းကို အမွမ်းတင်လွန်းသော သူ့ကို စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သလိုဖြစ်သွားပါသည်။ ဟိုကောင်ဖြစ်ချင် တာ၊ လုပ်ချင်တာတွေပဲ လိုက်လုပ်နေရအောင် ဟိုကောင်က ဘာမို့လို့လဲ။ သူ့အပေါ် အလွမ်းမိုးခဲပြီးဘော့တောင် ဟိုကောင် တွေးကို နားယောင်သတဲ့လား။

“သူနဲ့ ဘယ်တုန်းကစပြီးခင်လို့ ဒီလောက်ထိ သူ လုပ် တာလိုက်လုပ်ရတဲ့အထိခင်ရတာလဲ”

မြကြာယံ ရွဲ့ပြီးမေးလိုက်ပေမဲ့ ဟန်မင်းဆက်က ဘာ ရွဲ့လို့ရွဲ့မှန်းသိပုံမရ။ သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း အင်မတန် ခြားချင်ဟန်ဖြင့် အားပေးတရပြောဖို့ ပါးစပ်တောင်ပြင်နေပြီတည်း။

“သူနဲ့ ဖွားဖက်တော်လို့ခတောင်ပြောရင်ရတယ်၊ မွေးက တည်းက ခြံချင် အိမ်ချင်ကပ်ရပ်နေလာတာလေ။ သူက စာချုပ်တော်ထက် သုံးလပဲငယ်တယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးက

လည်း တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်နေတော့ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်းမရှိတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရမ်း ခင်ကြတာပေါ့။ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် အတူတူပဲ တစ်သဘောတည်းပဲ။ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မဆန့်ကျင်ကြဘူး”

“တစ်ခါမှရန်မဖြစ်ဖူးဘူးလား”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲ ဘယ်တော့မှ တစ်နာရီပြည့်အောင် စကားမပြောဘဲ မနေနိုင်ကြတာနဲ့ ပြန်ခေါ်ကြတာ များတယ်”

“သူ့မှာ ကောင်မလေး မရှိဘူးလား”

“အဟဲ ... မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အသုံး မကျဘူးဗျ။ နီတူးဆို အာကျယ် အာကျယ် ဟောင်ဟောင် ဖွာနဲ့ နေတတ်ပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေရှေ့ရောက်ရင် ဆုံ့အ သွားတတ်တယ်၊ ရှက်လည်းရှက်တတ်တယ်၊ စကားမပြော ရဲတော့ဘူး”

“ဪ ... သူ့နာမည် နီတူးလား၊ ဒါ အိမ်နာမည်လား၊ ကျောင်းနာမည်လား”

“နီတူးမှာ နာမည်တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်”

မြကြာယံမှာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ လူကိုမမြင်ဖူးသေး ပါဘဲ နီတူးဆိုသောနာမည်ကို ကြားရုံမျှနဲ့ပင် သဘောမကျနိုင်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်ရယ်မှန်းတော့မသိ။ စူ့ဘာ

အာစိတ်ထဲက အလိုလိုပေါ်လာသော ခံစားချက်ပဲဖြစ်လေသည်။ နီတူးထဲမှာလည်း ဟန်မင်းဆက်ကို ဒီကောင်က သိပ်လွှမ်းမိုးလွန်း နေတယ်လို့ မကျေမနပ်တွေ့မိသေးသည်။ အေးလေ စောင်ကြည့် ကုသေးတာပေါ့။ ငါနဲ့ယှဉ်ရင် ဟန်မင်းဆက် ဘယ်သူ့ရဲ့လွှမ်းမိုးမှ တစ် ပိုခံယူမလဲလို့ ... ဟင်း ဟင်း။

“မြကြာယံမှာရော မောင်နှမတို့ ညီအစ်မတို့ရှိလား”

“အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဆေးကျောင်းတက်နေတယ်၊ ကြာယံက အငယ်”

“သူငယ်ချင်းရော”

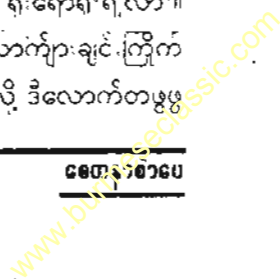
“သူငယ်ချင်းတွေမှ အများကြီး”

“အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းရှိလား မေးတာပါ”

“အခင်ဆုံးသီးသန့်ကြီး တစ်ယောက်တို့ နှစ်ယောက်တို့ တော့မရှိပါဘူး။ အကုန်လုံးကို ခင်တယ်။ အကုန်လုံးနဲ့ ပေါင်းတယ်။ ယောက်ျားလေးလည်း ပေါင်းတာပဲ။ မိန်းက လေးလည်း ပေါင်းတာပဲ။ အားလုံးကိုလည်း ခင်တာပဲ”

“ကျွန်တော်မှာတော့ နီတူးတစ်ယောက်တည်းပဲ သူငယ်ချင် ရှိတယ်”

သိပါတယ် ... သိပါတယ်။ ဒါပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြောနေတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုမှန်းကိမ်သိဘူး။ ရိုးရောရိုးရဲ့လား။ ဟား ဟား ... ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပြသလို ယောက်ျားချင်ကြိုက် နေကြတာမျိုးလား။ Gay(ဂေး)တွေဖြစ်နေကြလို့ ဒီလောက်တဖွဖွ

သည်ပြောရတဲ့အထိ ခင်နေကြသလား။ ကြုံကြဖန်ဖန် တွေးစရာတွေ လျှောက်တွေးရင်း မြကြာယံဟာ ဟန်မင်းဆက်၏ အမူအရာနဲ့ အခြေအနေကို သတိထားစောင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။

ဟန်မင်းဆက်ကလည်း မြကြာယံ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း စကားပြောဝားကနည်းနည်း နီတူးကို မသိမသာလှမ်းလှမ်း ကြည့်မိတာကများများ။ နီတူးကတော့ ဟန်မင်းဆက် အမူအရာ ပျက်လုတာကြောင့် စိတ်အညစ်ကြီးညစ်နေဟန်ဖြင့် ခေါင်းတခါခါ လှုပ်နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ် ယူထားလိုက်ပါလား”

“အဲမယ် ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဖုန်းနံပါတ်တော့ အလဲအလှယ်လုပ်ထားသင့်တယ်လို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ကြာယံကတော့ ဆက်စရာအကြောင်းအရာ မရှိဘူးနော်”

“ကျွန်တော့်မှာတော့ ရှိရင်ရှိမှာလေ”

မြကြာယံလည်း ဟန်မင်းဆက်ဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လေ့လာအကဲခတ်ချင်တာနဲ့ပဲ သူ့နဲ့ အဆက်အသွယ် မပြတ်အောင် ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်ဖို့ ဆဲဖြတ်ပါသည်။ နှစ်ယောက်သာ ဖုန်းနံပါတ်တွေ အပြန်အလှန်ပေးကြတော့ ဟန်မင်းဆက်က မြကြာယံ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့ရဲ့ Nokia ဖုန်းလေးရဲ့ Memory ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ မြကြာယံအလှည့်ကျတော့ မြကြာယံဟာ ပန်းရောင် Bratz အရုပ်လေးအဖုံးပါသည့် စာအုပ်လှလှလေး

ကို သော့သေးသေးလေး ခတ်ထားသဖြင့် သော့တံလေးထည့်ကာ ဖွင့်သည်။ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အမွှေးရနံ့တစ်မျိုးပါသော ပန်းရောင်ပေါ်မှာ Bratz အရုပ်မလေးတွေက တစ်မျက်နှာမှာ တစ်ယောက်စီ ငုံ့လေးတွေပါသည်။

“စာအုပ်ထဲမှာရေးမှတ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြာယံမှာ ဖုန်းမှမရှိဘဲ”

“အဖေအမေတွေကို ဝယ်ခိုင်းပေါ့”

“မဝယ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့ဌေးမှမဟုတ်တာ”

“သူဌေးမှကိုင်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ လူတိုင်းနီးပါးကိုင်နေတာပဲ”

“တချို့က ငှားကိုင်တာလေ”

“ကျွန်တော့်ကို စောင်းပြောတာလား”

“ရှင်က ငှားကိုင်လို့လား”

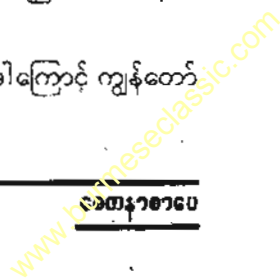
“မကိုင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ အဲဒီလို ပြန်မေးလဲ”

“စာအုပ်လေးက တစ်မျိုးလေးပဲ၊ သော့နဲ့ဖွင့်ပိတ်ရတယ်နော်၊ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး”

“အဲဒါ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်လောက်တည်းက ပေါ်နေတဲ့ စာအုပ်မျိုးပါရှင်”

“မိန်းကလေးတွေသုံးတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မမြင်ဖူးတာ”

“ဒီအရုပ်မလေးတွေရောသိလား?”

“မသိဘူး”

“အဲဒါ အခုခေတ်ပေါ်တဲ့ Bratz(ဘရက်(စ်))ဆိုတဲ့ ကာတွန်းရုပ်လေးတွေထဲက ဇာတ်လိုက်အရုပ်မလေးတွေပဲလေ။ အရင်က Barbie(ဘာဘီ)ခေတ်စားတာ။ အခုခေတ်ကျတော့ Bratz တွေက Barbie ကို နိုင်သွားပြီ။ သူတို့က ပိုလူကြိုက်များ ... အဲ ... အဲလေ ကလေးတွေအကြိုက်များပြီး သူတို့ရဲ့ Brand(ဘန်(ထ်))တွေက ပိုဈေးကြီးတယ်လို့ နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့မိတ်ဆွေတွေရော အမျိုးတွေရော ပြောဖူးတယ်လေ။ ကြာယံလည်း Bratzကာတွန်းကာသုံးကားလောက်ကြည့်ဖူးပြီး ကြိုက်သွားလို့ အခု Bratzအရုပ်လေးတွေဝယ်စုနေတယ်။ ဒီစာအုပ်လေးကတော့ အဒေါ်တစ်ယောက် ဗန်ကောက်သွားတုန်းက ဝယ်လာပေးတာ၊ ဒီမှာ ဒီစာအုပ်မျိုးတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ Bratzအရုပ်ပုံမပါဘူး”

ဟန်မင်းဆက် ခေါင်းထဲမှာတော့ မှတ်စရာတစ်ခုခု သွားပါသည်။ မြကြာယံက Bratz ဆိုတဲ့အရုပ်လေးနဲ့ပတ်သက်တာတွေကြိုက်တယ်။ ကလေးဆန်သေးတယ်။ အရုပ်တွေဝယ်စုတယ်။ အင်း ... ဒါတွေ နီတူးကို ပြန်ပြောပြရမယ်။

Bratzနဲ့ပတ်သက်တာလေးတွေ မတော်တဆတွေရင် ကြာယံကို ဝယ်ပြီးလက်ဆောင်ပေးရမယ်။ နီတူးကိုလည်း ကျပြီးရှာခိုင်းမှပါ။ Internet ထဲမှာ ရှာကြည့်ရင်တော့ Bratz

ဆိုတာ ဘယ်ပုံစံလေးလဲလို့သိပြီးရှာရင် ပိုလွယ်တာမို့ အိမ်ရောက်ရင် Google(ဂူးဂဲလ်)ကတစ်ဆင့် Bratzဆိုတဲ့စာလုံးရိုက်ထည့်ပြီး ရှာကြည့်ဦးမှ။

“တစ်နာရီမှာ သင်တန်းသွားရမှာမို့ ကြာယံတို့ သွားကြရအောင်နော်”

မြကြာယံ သတိပေးမှပဲ ပြန်ဖို့သတိရသည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ မခွဲချင်သေးသလိုဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး စကားပြောရတာလောက် စိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ပြီး နှစ်သိမ့်ကြည်နူးရတာမျိုး တစ်ခါမှမခံစားဖူးဘူး။

လမ်းခွဲကြသောအခါ ...

“ညကျရင် ဖုန်းခဏဆက်ပြီးစကားပြောလို့ရမလား”

ဟု မရဲတရဲ မေးမိတော့ ဘာမှအဖြေမရဘဲ မျက်နှာင်းကြီးတစ်ခုသာရလျက် ဟန်မင်းဆက်တစ်ယောက် ငှုငှုငေါင်ငေါင် ကျန်ရစ်လေသည်။

ဟန်မင်းဆက်သည် သူကြီးစားပမ်းစား ရှာဖွေဝယ်
လာသော Bratz တံဆိပ်ကထုတ်သည့် ဘေးလွယ်သားရေအိတ်လေး
ကို တယုတယနဲ့ သိမ်းနေတာမြင်လျှင် နီတူး ကြည့်မရ။

“ဘာလို့ အဲဒီလောက်ကြီး အိတ်ကို သိုဝှက်ထားရလဲ။
ဘယ်သူမှမယူပါဘူး။”

“ဒီ Brand က မြန်မာပြည်ထဲမှာ သိပ်ခေတ်မစားသေးလို့
အဝင်နည်းတယ်ကွ။ ဒီမှာက Barbie တို့ Pooh တို့လော့က
ပဲအသိများသေးတာ၊ ဒါကြောင့် ရှားရှားပါးပါး ဖေဖေမိတ်
ဆွေဆိုင်မှာ ရှာတွေ့လာလို့ ယုယနေရတယ်ကွ။ အိတ်က
လည်း တစ်အိတ်တည်းရှိတာ၊ မတော်တဆ တစ်ခုခု ဇွန်း
ပေသွားခဲ့ရင်တောင် အစားထပ်ဝယ်စရာမရှိလို့ သးနေရ
တာကွ”

“ကောင်မလေးကဖြင့် မင်းကို သိပ်မကြည့်ဘဲနဲ့”

“အဲမာ ... ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ”

“ဖုန်းဆက်ရင်လည်း စကားပြောချင်သလိုလို မပြောချင်
သလိုလိုနဲ့ဆို”

“အခုမှ စ.ဆက်တာဆိုတော့ သူ ရက်နေတာလားမသိဘူး။”

“ပြီးတော့ နေ့တိုင်း သွား ကျော့ပြုပေမဲ အိုင်ထိုင်ရတဲ့ရက်က
ဟစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ပဲခွင့်ပြုတာ။ ကျန်တဲ့ရက်တွေကျ
မင်းက သွားရပ်စောင့် စကားနည်းနည်းရပ်ပြော။ သူက
သူ့လမ်းသူ့သွား၊ မင်းက မင်းလမ်း မင်းသွားပြီး တပ်ခေါက်
ပြန်ရတာမျိုးချည်းပဲ ငါ့ သိနေတာပဲ”

“မိန်းကလေးဆိုတော့ ဒီလောက်တော့မူမှာပေါ့ကွာ။ မင်း
မကျေနပ်ပေမဲ ငါကတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ အညှာလွယ်တဲ့
မိန်းကလေးမျိုးဆို ငါလည်းမကြိုက်ဘူး။ သူ ဒီလောက်တော့
မူသင့်ပါတယ်”

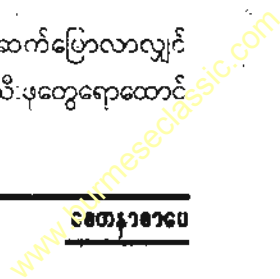
နီတူး ကျစ်ကန်ကန်ရုပ်ခံ

“အေးပါ ... အေးပါ၊ မင်းကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဟုပြောရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့ပါ မင်းနဲ့အပြိုင်လိက်ရင် သူ ဘယ်သူ့အပေါ်
ညွတ်မယ်ထင်လဲ”

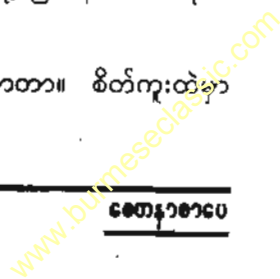
လို့ စိန်ခေါ်သလို ရုတ်တရက် ဆက်ပြောလာလျှင်
ဟန်မင်းဆက် ခေါင်းကဆံပင်တွေရော၊ ကြက်သီးဖုတွေရောထောင်
သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မဖြစ်ချင်။ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ချင်။ နိတူး
 ပြိုင်လုရမဲ့အဖြစ်မျိုး။ နိတူးနဲ့ယှဉ်ပြီး သူ့ကို အနိုင်ယူလိုက်ရ
 အဖြစ်မျိုး မဖြစ်ချင်ပါပေ။ နိတူးကိုလည်း အနိတ်မယူချင်သလို
 နိတူးက သူ့ကိုနိုင်သွားမှာကိုလည်း မကြိုက်ပါ။ တခြားနေရာတွေမှာ
 သာ ဒီတူ နိုင်သွားရင် ဝမ်းသာကျေနပ်နိုင်မှာပေမဲ့ မြကြာယံ
 ပတ်သက်လာရင်တော့ သူ ဘယ်လိုမှပျော်နိုင်မှာမဟုတ်။ ဘာကြော
 လဲဆိုတော့ စတွေ့တုန်းကတော့ နိတူး မြောက်ပေးလို့ (ကို
 တိုင်လည်း နည်းနည်းတော့သဘောကျမိလို့) ဇာတ်လမ်းစတင်
 ပေမဲ့ အခုကျတော့ မြကြာယံကို နေ့တိုင်းသွားစောင့်၊ သွားတွေ
 စကားခဏပဲပြောရပြောရ ဆိုင်ထိုင်ခွင့်ရသောရက်တွေမှာ နာ
 ဝက် မိနစ်လေးဆယ်လောက်ပဲ စကားပြောရပြောရ၊ ဖုန်းထဲမှာ
 ခဏပဲ စကားပြောရပြောရ၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်မိမိ
 ရင်ထဲမှာ မြကြာယံကို နင့်နင့်နဲနဲ ခင်တွယ်မိလာသည်။ ဆုံ
 ချိန်နည်းလှပေမဲ့ သူကလေးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆုံတွေ့ခဲ့
 တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ခံစားပြီး ရင်ထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည်
 ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချစ်လည်းသိပ်ချစ်လာ
 သည်။ သူကလေးထက်လှသော မိန်းကလေးတွေရှိပေမဲ့ ဒီမိန်းက
 လေးရဲ့အလှကိုမှ စွဲစွဲနစ်နစ်ဖြစ်မိကာ ဘယ်သူ့နဲ့မှ အစားထိုး
 နိုင်အောင် ချစ်သွားမိတာမျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကြောင့် နိတူး
 ပြိုင်ပြီး မလှချင်။ မလှလိုပါ။

“နိတူးရာ မင်း သူ့ကို တကယ်လည်း ချစ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့
 ဘာလို့လိုက်ချင်တာလဲ”
 “အဲမှာ ... ဘာလို့ မချစ်နိုင်ရမှာလဲ။ မင်းတောင် ချစ်နိုင်
 သေးတာ။ ငါလည်း ချစ်တာပေါ့။ မြကြာယံလို မိန်းကလေး
 ကို မချစ်ဘဲနေနိုင်တဲ့ကောင် မရှိဘူး။ ချစ်လို့ရရင် ချစ်ကြ
 တာပဲ။ မချစ်တတ်မှသာ ဒါဟာ Normal မဟုတ်လို့။
 အခြောက်စိတ်ဝင်နေလို့”
 “နိတူး မဲနောက်နဲ့ကွာ စကားအကောင်းပြောပါကွာ။ ငါ
 မင်းနဲ့ မပြိုင်ချင်ပါဘူး”
 “ဘာလို့မပြိုင်ရဲတာလဲ၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား။
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်ချစ်ပြီး ပြိုင်လိုက်ကြတာ
 မျိုး၊ ဝတ္တုတွေထဲမှာလည်း ရေးလို့ကောင်းတဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင်
 ဇာတ်လမ်းပဲ။ ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလည်း မင်းသားနှစ်
 ယောက်နဲ့ မင်းသမီးတစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းမျိုးပဲ။ နိုင်တဲ့
 သူက ပထမမင်းသား၊ ရှုံးတဲ့သူက ဒုတိယမင်းသားပဲ ဒါ
 မဆန်းဘူး”
 “မင်း ငါ့ကို တမင်နောက်ချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်
 လား”
 “မနောက်ချင်ပါဘူး အတည်ပြောတာ။ စိတ်ကူးထဲမှာ
 ပေါ်လာလို့”

“ငါ တခြားသူနဲ့ပဲ ပြိုင်ချင်တယ်၊ မင်းနဲ့ မပြိုင်ချင်ဘူး။ မင်းက ငါ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ငါ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ရမဲ့ သူတွေလည်းမဟုတ်ဘူး။”

“ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာကွာ သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်ချစ်မိကြတာမျိုး ရှိတတ်တာပဲ”

“မင်း မချစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း သူ့ကို မချစ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

ဟန်မင်းဆက် သူ ကြားချင်တာကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေမိသည်။ နီတူး ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဒီလိုပြောလာသနည်း။ စတွေ့တွေ့ချင်းတုန်းက နီတူး အရင်စတွေ့ပြီး ...

“ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ”

ဆိုသော စကားကို နီတူး အရင်ပြောခဲ့တာ။ နီတူး အရင်တွေ့လို့ နီတူး စိတ်ဝင်စားရင် လိုက်ပါလားလို့ ဟန်မင်းဆက်ကတောင် တိုက်တွန်းခဲ့သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ နီတူးက အဲဒီတုန်းကတော့ စိတ်မဝင်စားပါဘဲ အခုကျမှ(ဟန်မင်းဆက် ဘက်က ရောဂါသည်လား) သူကပါ ကောက်ခါငင်ခါ မြကြာယံကို ချစ်မယ်၊ ကြိုက်မယ် ဖြစ်လာတာ။ နီတူး တကယ်များကြိုက်သွားပြီလား။ ဟန်မင်းဆက်တို့ ဆုံကြရာသို့ နောက်က အမြဲပါလာပြီး လိုက်စောင့်ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကနေ တစ်ဖန်တစ်ကြည့်ရပါများတော့ မြကြာယံကို စွဲလမ်းလာတာများလား။

“စောင့်ကြည့်နေကွာ”

“နီတူး ငါ့ မင်းနဲ့ ပြိုင်ဘက်လည်းမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရန်သူလည်း မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေပေးပါလား။”

“ငါလည်း ချစ်တတ်လာတယ် ဆိုရင်ရော”

“မယ့်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို တမင်နှောင့်ယှက်တာ”

“မနှောင့်ယှက်ပါဘူး ငယ်ပေါင်းကြီးရာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ငါ့ ပျင်းလာပြီ၊ အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ မင်းဆီကို ခိုးလာရတာ မမိုက်ပါဘူး၊ ပျော်လည်းမပျော်ရဘူး၊ ငါ့ဘာသာ အိမ်ပြန်ပြီး Internetကြည့်တော့မယ်။ သူများတွေနဲ့ပဲ သွားပြီး Chat(ချက်ထ်)လုပ်တော့မယ်၊ မင်းနဲ့ Chatရတာ မကောင်းတော့ဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ နီတူးတစ်ယောက် သူခိုးပြီးပြန်နေကျ ဟန်မင်းဆက် အခန်းရဲ့ထွက်ပေါက်ဝရန်တာမှပင် ထွက်ပြီး နောက်ဖေးကြောင်လိမ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ဆင်းသွားတော့လေသည်။ နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့ခြေက ခြေချင်းကပ်ရပ် ဖြစ်သလို အလယ်မှာ အုတ်တံတိုင်းတို့၊ ခြစ်စည်းရိုးခိုင်ခိုင်တို့မကာထားဘဲ ပုဏ္ဏရိက်ပင်တန်းကိုသာ ခြစ်စည်းရိုးလုပ်ထားပါသည်။ ဟိုဘက် ဒီဘက် ခြေချင်းလည်း ရင်းနှီးခင်မင်ကြသဖြင့် အကာအရံ အစည်းအတားကို သဘောလောက်သာကာထားတဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်ရာ နီတူးဖြစ်ဖြစ် ဟန်မင်းဆက်ဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်ဒီဘက်ကူးရင် သစ်ပင်တွေဖြူပြီး

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဝင်ထွက်ကြရုံပင်။ မိဘတွေကတော့ မကြိုက်လှပေမဲ့ သူတို့ကတော့ ခိုးလုပ်လို့ကောင်းဆဲ။

အထူးသဖြင့် နီတူးပေါ့။ ဟန်မင်းဆက်အမေက နီတူးငယ်ငယ်ကတော့ သိပ်ဂရုမပြုမိပေမဲ့ နီတူးနဲ့ဟန်မင်းဆက် ရွယ်တူဖြစ်လာရော နီတူးအမူအရာ ယောက်ယက်ခတ်တာတွေ တဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်ချင်ရယ်တတ်တာတွေ၊ အထူးသဖြင့် ဟန်မင်းဆက်နဲ့ မတည့်ပါဘူးပြောထားသော ရေခဲနဲ့ပတ်သက် တာတွေကို သူကိုယ်တိုင်တင် စားတာမဟုတ်ဘဲ ဟန်မင်းဆက်ကို ပါ ဆွဲထည့်ပြီး အတင်းစားခိုင်းလို့ ဟန်မင်းဆက် ခဏခဏ အာသီးပွောင်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်ရမှန်း သိထားတာတွေကြောင့် အမေက နီတူးကိုကြည့်မရတော့။ မုန်းနေတာတော့မဟုတ်ပေမဲ့ နီတူးလာရင် ဟန်မင်းဆက်ပါ အပြင်ရောက်ပြီး ထမင်းမစား ဘာမစား အပြင်မှာအချိန်ကုန်လေ့ရှိတတ်တာမို့ အမေက မကြိုက် တာ။ နီတူးနဲ့မသွားစေချင်တာ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ထစ်ခဲနဲ့ အအေးမိ၊ ဖျား၊ အာသီးရောင်ဖြစ်တတ်လှသော ဟန်မင်းဆက်ကို အပြင်သိပ်ထွက်ပါများရင် နေမကောင်းဖြစ်မှာစိုးတာတွေကြောင့် မသွားစေချင်တာ။

ဒါကြောင့် နီတူးလာရင် အမေ မျက်နှာကြီးပုပ်နေ တယ်လို့ ကြာတော့နီတူးပါ ရိပ်မိလာပြီး အခုလိုပဲ ခိုးပြီးလာတဲ့ အကျင့်ကြီးကို စွဲပြီးလုပ်လာတော့တာပင်။

နီတူး ပြန်သွားတော့မှ ဟန်မင်းဆက်လည်း မြကြာယံ ဖုန်းအေးအေးဆေးဆေးဆက်လိက်ဦးမည်ဟု စဉ်းစားကာ ခေါ်ပါသည်။ ဖုန်းက ပထမတစ်ခါခေါ်တော့ အင်ဂေ(ချ်)။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့မှ ထပ်ခေါ်တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လာကိုင်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“မြကြာယံလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သူ့အစ်မပါ”

သူ့အစ်မဆိုတော့ ဟန်မင်းဆက် နည်းနည်းရှိန်သွား သည်။

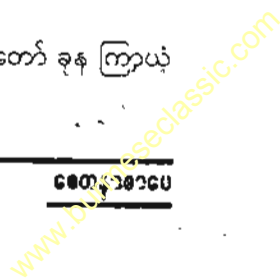
“ကျွန်တော် သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါခင်ဗျာ၊ သူနဲ့ စကားပြောလို့ရမလား”

“အေး ... ရပါတယ်၊ ခဏကိုင်ထား ခေါ်ပေးမယ်လေ” ထိုအစ်မက ပြေပြေလည်လည်ပြန်ပြောသဖြင့် စိတ် သွားပါသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းလေးလောက်အကြာမှာ မြကြာယံ အသံကို ကြားရသည်။

“ဟန်မင်းဆက်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ ကျွန်တော် ခုန ကြာယံ အစ်မကို နာမည်မပြောလိုက်ပါဘူး”

“နီတူးဆိုတဲ့သူ ခုနလေးတင် ဖုန်းဆက်သွားတယ်။ သူက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီးတာနဲ့ မောင်ဟန်ဆီက ဖုန်းဆက်လာရင်ဆက်လာမယ်ထင်တယ်တဲ့”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာရယ် နီတူး ဖုန်းဆက်တယ်ဟုတ်လား”

ဟန်မင်းဆက် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားလျက် ဖုန်းခွက်ကိုပင် လက်ထဲက ပြုတ်ကျတော့မလောက် တုန်ယင်ထိတ်လန့်သွားပါသည်။

နီတူး ... နီတူး ... ခြေလှမ်းတွေ စနေပြီပေါ့။ ချက်ချင်းကို စ,တာပါပဲလား။

“ရှင်ပဲ ဖုန်းနဲ့ပါတ်ပေးလိုက်တာဆို”

“ဟာ ... မပေးပါဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်ပြီး ရှာယူသွားတာဖြစ်မှာပါ”

“အဲဒီ နီတူးအသံက ဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး။ အသံဝင်နေသလိုလို၊ အအေးပတ်နေသလိုလိုနဲ့”

“သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ရော့ဒ်စတီးဝပ်တို့ ဘာတို့ရဲ့အသံမျိုးတဲ့။ ဒီအသံမျိုးက စကားပြောရင်သာ အသံဝင်တင်တင် အက်ရှင်ဖြစ်ပေမဲ့ ရော့(ခ်)သီချင်းတွေဆိုရင်တော့ အပျံ့စားအမိုက်စားအသံတဲ့”

“ရှင်ဟာလေ ဘယ်လိုလူစားမှန်းကိုမသိဘူး။ သူငယ်ချင်းအတွက်ဆို အမြဲအကောင်းပြောပေးတဲ့သူပဲ။ ဟိုကောင်က

တော့ ရှင်အကြောင်းဆိုလို့ သေသေချာချာ ဘာမှတောင်ပြောမသွားဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်တာမျိုးတွေပဲ ရွေးပြောသွားတယ်”

မြကြာယံမှာ ဟန်မင်းဆက်အစား နီတူးကိုပင် မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ မုန်းနေမိသည်။ ဘာကောင်မှန်းကို မသိဘူး။ သူနဲ့လည်း တစ်ခါမှ ဆုံလည်းမဆုံဖူးပဲ စကားတောင်မပြောဖူးတဲ့ ရဲရဲတင်းတင်းဖုန်းဆက်ရဲတယ်။ နီတူး ဖုန်းဆက်တုန်းက မြကြာယံဟာ ဟန်မင်းဆက် ဆက်လာတယ်ရယ်လို့ထင်ပြီး မမကြီးမကိုင်ခင် ခြေတောင်ကိုင်လိုက်တာပါ။

“ဟဲလို”

ထူးသံကြားတာနဲ့ ...

“မြကြာယံလား”

ဆိုပြီး အပိုင်တွက်ထားပြီးပုံစံနဲ့မေးလိုက်တဲ့ အဲဒီအသံအပိုင်ဝင်ကို ကြားကြားချင်း မုန်းလိုက်တာလေ။

“ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ကျွန်တော် နီတူးပါ”

“ဪ ...”

မြကြာယံဟာ ဟန်မင်းဆက်ထံမှ အကြိမ်အခါပေါင်းများစွာ ကြားဖူးနေခဲ့ပြီးဖြစ်သော ထိုနာမည်ကို အထူးတလည် မိတ်ဆက်နေစရာမလိုအောင်ပင် မုတ်မိနေခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုသိပြီးသားဖြစ်မှာပါ”

လို့ နီတူးကလည်း အပိုင်တွက်ပြီးပြောနဲ့ပါသည်။
 “ဟန်မင်းဆက် ခဏခဏပြောထားလို့ပါ”
 “ကျွန်တော်ကတော့ မြကြာယံကို မြင်ဖူးပါတယ်”
 “ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို မမြင်ဖူးဘူး”
 “တစ်ရက်ကျ တွေ့မယ်လေ”
 “ဘာကြောင့်တွေ့ရမှာလဲ”
 “တွေ့ချင်တယ်ထင်လို့”
 “ကျွန်မ ရှင်ကို မတွေ့ချင်ပါဘူး။ တွေ့ချင်တယ်လို့လည်း မပြောပါဘူး”
 “ကျွန်တော့်ကိုလည်း မောင်ဟန်ကိုခင်သလို ခင်ပါလား”
 “ကျွန်မကို လာမိတ်ဆက်တိုင်း ပြန်ခင်တတ်တဲ့မိန်းကလေး မျိုးမဟုတ်ဘူး”
 “ဒါဖြင့် မောင်ဟန်ကိုရော”
 “အို ... ဒါကတော့ ဘယ်တူမလဲ။ သူ့ဟာနဲ့သူ ရှေးရေစက် ပါလို့ သူ့ကိုတော့ခင်တယ်။ စကားပြောချင်တယ်။ သူနဲ့ ဆုံရတာကို လိုလားတယ်”

မြကြာယံဟာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တမင်အပိုတွေပါ ထည့်ပြောလိုက်မိပါသည်။ အလကားကောင် သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်။ ဟန်မင်းဆက်ကတော့ သူ့ကို ခင်လိုက်ရတာ။ ယုံလိုက်ရတာ။ သူကတော့ ဟန်မင်းဆက်အပေါ် သစ္စာမရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းကွယ်ရာမှာ လက်သီးပုန်းနဲ့ ထိုးချချင်တဲ့ကောင်မျိုး။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ မခင်ဘူးပေါ့”
 “မခင်ဘူး”
 “ဟာဗျာ ... ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”
 မြကြာယံဟာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ပဲ ...
 “ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့မသိဘူး။ ရှင်နာမည်ကို သူ့ စ၊ ပြော ကံတည်းက နာမည်ကြားပြီး အလိုလိုသဘောမကျတာ။ နာမည်ကစပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မလိုလားတာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် ရှင်ဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲကမင်းသားတစ်ယောက်နီးပါး လောက်ပဲ ချောနေနေ လှနေနေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး။ မခင်ဘူး။ ကံ ... ဒါပဲ ... ရှင်းပြီနော် ဖုန်းချမယ်။ ဖုန်း ထပ်မဆက်ပါနဲ့”

မြကြာယံ ချက်ချင်း ဖုန်းချမလို့လုပ်စဉ် ...
 “ဟာ ... ဟာ ... ခဏနေပါဦး၊ ဖုန်းမချပါနဲ့”
 လို့ ခပ်သဲ့သဲ့ပြောသံကြောင့် ဖုန်းချက်ချင်းမချဖြစ်ခဲ့

ဘာအခါ ...

“ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းချပေးမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စုချိန်ဆို မောင်ဟန်တစ်ယောက် မြကြာယံဆီဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းခေါ်ရင်ခေါ်နေလောက်ပြီ။ ဒီဘက်မှာ အင်ဂျင်(ချ်)ဖြစ်နေ လို့ သူ ခဏခဏကြိုးစားနေလောက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဖုန်းချ ပေးတော့မှာပါ။ ဖုန်းချပေးပြီးလို့ မကြာခင် ဖုန်းသံတစ်ခု ဝင်လာရင် မကိုင်ဘူးလို့ မငြင်းပါနဲ့နော်။ အဲဒီဖုန်းဟာ

မောင်ဟန်ဖုန်းဖြစ်မှာသေချာလို့ပါ။ ဒါပါပဲ မကြာမှီ ကျွန်တော် ဖုန်းချပါပြီ”

ဆိုကာ သူပဲ အရင်ဖုန်းချသွားတာကိုလည်း ကြိုရယ် သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်ဖုန်းမသိ ဒီအဖြစ်ကို ဘဝင်မကျနိုင် သဘောမကျနိုင်။ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဖြစ်ကာ အလိုလိုနေရင် နီတူးကို ပိုပိုဖုန်းလာမိနေသည်။

“ရှင်တို့ ကွယ်ရာမှာ ကြာယံအကြောင်းပြောပြီး ဟားဇေ ကြတာလား။ အမှန်အတိုင်းပြော”

“မဟားပါဘူး ကြာယံရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြာယံ အကြောင်း ပြောတော့ပြောပေမဲ့ ဘာဟားစရာရှိလို့လဲ”

“နေစမ်းပါဦး သူက အခုမှ ဘာလို့ ရှင်ဆီကဖုန်းနဲ့ပါတီ ယူပြီး ကြာယံဆီကို ဘာလို့ ဆက်လာရတာလဲ”

ဟန်မင်းဆက် အသံတိတ်သွားပါသည်။

“ဘာလဲ မဖြေဘူးလား”

“မဖြေချင်ဘူး ကြာယံ။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေပါရစေနဲ့ သူ့ဘက်က ဘာတွေပြောလာမလဲသာ စောင့်ကြည့်နေပါ”

“အံ့မာ ... ရှင်ပုံစံနဲ့လေသံက သိပြီးသားပါ။ ဘာလဲ သူက ကြာယံကို ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်တွေ လာပြောမှာစစ် မဟုတ်လား”

“.....”

“သက်ပြင်းချပြီး အသံတိတ်ကားရိုက်ပြမနေနဲ့”

မကြာမှီဟာ နီတူးကို ဖုန်းဖုန်းနဲ့ ဟန်မင်းဆက်ကို ဆိုပြီး ပီဆူပူဟိန်းဟောက်နေမိသည်။ အဲဒါတွေ အားမရတာပေါ့။

ဒီမိန်းကလေးကို ငါ ကြိုက်နေတယ် မင်းဝင်မပါနဲ့ လို့ ဘာကြောင့် နီတူးဆိုတဲ့ကောင်ကို သူ မတားရဲတာလဲ။ ဘာကြောင့် အလျှော့

ပေးချင်ရတာလဲ။ သူ ဖွင့်မပြောသေးပေမဲ့ သူဟာ ကြာယံကို ချစ်

နေပါတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးပီပီ အလိုလိုသိပြီးဖြစ်နေလျှင် သူဟာ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို မကာကွယ်တော့ဘူးလား

လို့ အားမရစွာ အပြစ်တင်ချင်နေမိသည်။

“ဒီမှာ နီတူးကို ပြောလိုက်စမ်းပါ အသေအချာပြန်ပြော

ပေးစမ်းပါ။ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင် လုံးဝ စကားမပြော

ဘဲ ဖုန်းချက်ချင်းချမယ်လို့။ အိမ်ကိုလည်း မှာထားမယ်။

ဘယ်ယောက်ျားလေးဖုန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်မပေးပါနဲ့မှာထား

မယ်။ ကဲ ... အဲဒါဆို ရှင်ပါ ဆက်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟာ ... ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် နီတူးကို ပြန် ပြောပါ့မယ်”

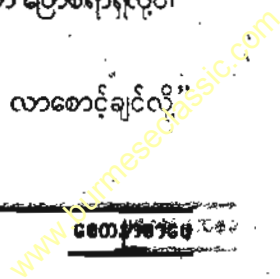
“ကောင်းပြီလေ ဒါဆို ဖုန်းချမယ်”

“နေ ... နေပါဦး ဧကလောက် ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“မနက်ဖြန် IELTSသင်တန်းဆင်းရင် လာစောင့်ချင်လို့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကြာယံ အံ့ဩသွားအောင် လက်ဆောင်တစ်ခု လာပေးချင် လို့ပါ”

မြကြာယံဟာ သူ့အပေါ်တော့ မတင်းမာလိုတာနဲ့...

“ဒါဆိုလည်း လာနဲ့”

ဟု ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသောအတွေးတစ်ခုဖြင့် ...

“မောင်ဟန်”

လို့ ရုတ်တရက်ထပ်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျာ ... ဗျာ ... ဘာလဲ”

ဟန်မင်းဆက် အံ့ဩသလိုအသံဖြင့် ထူးသည်။

“အဟင်း ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်ကို နာမည်ကြီး ခေါ်ခေါ်နေရတာ တစ်မျိုးပဲမို့ နီတူးကို မကြိုက်ပေမဲ့ သူ ခေါ်တဲ့ မောင်ဟန်လို့ခေါ်တာကိုတော့ သဘောကျမိလို့၊ အဲဒီလိုခေါ်ရင်ကောင်းမလားတွေးမိသွားလို့ပါ”

ဟန်မင်းဆက်က သဘောတူသလိုအသံဖြင့် ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောပါသည်။ မြကြာယံကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသောအသံ ဖြင့် ...

“မောင်ဟန်လို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်”

မနက်လင်းတာနဲ့ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက် လာတတ်သည့် နီတူး ဒီမနက်တော့ ရောက်မလာခဲ့။ မနေ့က သူ မြကြာယံဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ကြောင်း ဟန်မင်းဆက် ပြန်သိမည် ဆိုတာ ရိပ်မိသဖြင့် ရောက်မလာဖြစ်ကြောင်းသိလျှင် ဟန်မင်းဆက် လည်း ဒီကောင့်ကို နည်းနည်းစိတ်ဆိုးမိတာကြောင့် သူ့ဆီလာခဲ့ ဖို့ ခေါ်မနေတော့ပါ။

မနက်ထ မုန့်စား၊ အမေထည့်ပေးတဲ့ ထမင်းချိုင့် ယူကာ တက်နေဆဲ Chef သင်တန်းကို သွားတက်ပါသည်။ သင်တန်းက ပြီးလည်းပြီးခါနီးပြီဖြစ်ရာ အချိန်ပြည့်မတက်တော့ရင် လည်းရသည်။

သင်ပြီးသားစာတွေ တွေကိုတော့ ရီပေးရှင်းပြန်လုပ်ရ သလို လက်တွေ့ချက်ပြုတ်ပြခြင်းကလည်း ဆရာစောင့်ပြီးသင်ပေး နေတာမျိုးမရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ လေ့ကျင့်ချက်ပြုတ်ကြတာမျိုး

ဖြစ်ရာ ကျောင်းမှာ အချိန်ပြည့်နေချင်လည်းနေ၊ Practise (ပုဂ္ဂိုလ်) တစ်စုံ)လုပ်ရင်လုပ်၊ မလုပ်ရင်လည်း ပြန်သူကပြန်နိုင်သည်။

ဒါကြောင့် ဟန်မင်းဆက်လည်း ဒီနေ့တော့ မြကြာယံ ကိုသွားစောင့်မည်ဖြစ်ရာ မြကြာယံ သင်တန်းဆင်းသောလေးနာရီ မှာ အရောက်သွားစောင့်ဖို့ ကျောင်းကစောစောဆင်းမည်ဟုတွေးနေပါသည်။ နီတူးလည်း သူ့အပြစ်နဲ့သူ့ ဟန်မင်းဆက်ကို ရှိန်နေတာနဲ့ ကျောင်းတောင်မလာပါ။ ခါတိုင်း ဟန်မင်းဆက်ကားကို ကပ်စီးပြီး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အတူတူလုပ်နေကျ။ နီတူး မနက်တည်းက ဖုန်းလည်းတစ်ခေါက်မဆက်၊ ကျောင်းလည်းမလာသေးအခါ ဟန်မင်းဆက် ရင်ထဲမှာ မပျော်။ ဘာလို့အပ်နေမှန်း မသိလိုအပ်သလိုလိုကြီးဖြစ်လျက် သူ့မှာရှိသော မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းလေးဖြင့် နီတူးအိမ်ကို ဆက်ကြည့်ဖို့ လေးငါးခါမက တွေးကြည့်မိသေးလေသည်။ သို့သော် နီတူးကို ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လို့မဖြစ်သေး။ ဒီနေ့ မြကြာယံကို ညနေဘက် သွားစောင့်ရဦးမည်ဖြစ်ရာ နီတူး ရှုပ်နေမှာစိုးရသေးသည်။ ဒါနဲ့ပဲ ...။ ...။

သင်တန်းကနေ သုံးနာရီခွဲမှာ ထွက်လာခဲ့သည် မြကြာယံ တက်နေသော IELTSသင်ရာသင်တန်းရှေ့ရောက်တော့ လေးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်။ ကွားပေါ်ကဆင်း၊ ကားတံခါးပြန်ပိတ်၊ ကားဘော်ဒီမှာမှီရပ် လက်ပိုက်နေစဉ် ...

“အံ့မာ ... ရုပ်ကြီးက ကောင်မလေးနဲ့ကြည့်တော့မယ့်မှာ ပေါ့လေ”

ဟူသော အသံတစ်သံ ဘေးမှာရုတ်တရက်ပေါ်လာ တာကြောင့် ဟန်မင်းဆက် အံ့သြကာ ...

“ကား ... ဟောကောင်”
“မေ့နေပြီလား၊ တစ်မနက်လောက် မတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ မမေ့ပါနဲ့၊ ငယ်ပေါင်းကြီးရာ”

နီတူးသည် သူ့အပြစ်လုပ်တာ ဘာမှမရှိသလိုပုံစံဖြင့် ရယ်ဖြဲဖြဲလုပ်လျက် ဟန်မင်းဆက်ဘေးမှာ ပြိုင်စက်ဘီးဖြင့် နှပ်နေလေသည်။ စက်ဘီးကို ခြေထောက်တစ်ဖက်ထောက်ရပ်ရင်း စက်ဘီးစီးလျှင်ဆောင်းရသော ဟဲလ်မက်ကို ချွတ်လျက် ...

“နီတူးလေကွာ”
ဟု ထပ်ကွန့်နေသေးသည်။

“ငါသိပါတယ်၊ ဘာကိစ္စ နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်နေရတာလဲ”

“မသိဘူးလေ မင်းက ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ကြည့်နေတာကိုး”

“မင်းက ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမှမသိတာ။ ငါက မင်းမလာတော့ဘူးထင်လို့။ နောက်ပြီး ငါ ဒီအချိန် ဒီမှာလာစောင့်မယ်ဆိုတာလည်း မသိဘူး ထင်လို့”

“မင်း ဘာလုပ်လုပ်ပါ ငါ မသိတာမရှိဘူး၊ မင်းနောက်က အရိပ်လို နောက်ယောင်ခံ လိုက်ကြည့်နေတာကွ”

“မရှုပ်နဲ့ကွာ၊ ငါ ကြာယုံကို လာစောင့်နေတာ၊ သူ့လက်ဆောင်ပေးပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို”

“မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

“မဆိုးပါဘူး”

“ငါ ကြာယုံကို ဖုန်းဆက်ထားမိတယ်”

“ကြာယက မင်းကို သဘောမကျဘူးတဲ့”

“သူ့ သဘောကျလာတဲ့အထိ ကြီးစားမယ်ကွာ”

“နီတူး မင်း သွားတော့ကွာ၊ ဟိုမှာ သူတို့သင်တန်းကလေး စပြီးဆင်းလာပြီ။ သူ မင်းနဲ့ငါတို့တွေ့သွားရင်မကောင်း”

“ဘာလဲ ငါနဲ့ မပေါင်းရဘူး၊ မခေါ်ရဘူးလို့ ပြောထားလား”

“မရစ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

ဟန်မင်းဆက် နီတူးကို ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်တော်ကုန်နေပြီး နီတူးသဘောကိုလည်း နားမလည်နိုင်တော့ ဖြစ်နေပါသည်။ အစကတော့ အေးအေးနေနေရတာကနေ ဘာဖြစ်ပြီး ကြာယုံကို ချစ်ပါတယ် ကြိုက်ပါတယ်ဖြစ်လာရသန့ ဘာကြောင့် သူ စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ညစ်၊ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်အောင် လိုက်နောင်ယှက်ချင်ရသနည်း။ သူ့ဘက်က နီတူးသည်ခံအလိုက်သိပေးခဲ့တာတွေများခဲ့တာကို မထောက်ထားဘာကြောင့် နီတူး သူ့ကို အလိုက်ပြန်မသိပေးရသနည်း။

“ဟော ... ကြာယံ ဆင်းလာပြီ”

လို့ ဟန်မင်းဆက် ရေရွတ်လိုက်ချိန်ကွင် နီတူးကား လှစ်ခနဲ စက်ဘီးကို အားကုန်နင်းပြီး ထွက်သွားဖော်ရပါသည်။ ထို့အတွက် ခုနက နီတူးအပေါ် မုန်းသလိုလို စိတ်ကုန်သလိုလို ဖြစ်ချင်နေသောစိတ်တွေဟာလည်း ဟန်မင်းဆက်ထံမှာ မြူမှုန်တစ်မှုန်စာမျှပင် မကျန်တော့ပြီတည်း။ ဒီလိုတော့လည်း ဒီကောင်အလိုက်သိသားပဲ။ ငါ့အပေါ် ညှာသားပဲ။

“ကဲ ... ပြပါဦး။ ဘာလက်ဆောင်နဲ့ Surprise လုပ်မှာလဲ”

“ကြာယုံကို လမ်းမကြီးမှာပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အဲမယ် ... ဆိုင်ထိုင်ပြီးစကားပြောချင်တယ်ဆိုလည်း အမှန်အတိုင်းပြောပါနော်။ လက်ဆောင်ကို လမ်းမကြီးမှာပေးလို့မဖြစ်ဘူးလေးဘာလေးနဲ့”

ကြာယက မျက်စောင်းလေးထိုးလျက်ပြောလျှင် ဟန်မင်းဆက် ရင်ထဲမှာ ပူနွေးရှိန်းမြနေတော့သည်။ ချစ်စနိုးနဲ့ထိုးတဲ့ မျက်စောင်းဟာ ရင်ခုန်သံတွေကို မြန်စေပါတယ် ကြာယံရယ်။

ဟန်မင်းဆက်ဘာသာ ဖီလင်တက်တာ အေးအေးဆေးဆေးတောင်မတက်ရပါ။ နီတူးဟာ ကြာယံ မမြင်နိုင်သော ဟန်မင်းဆက်သာမြင်နေရသော မြင်ကွင်းထဲမှာ လမ်းသလားပြုလျက် ဟန်မင်းဆက်ကို စနောက် လှောင်ပြောင်တဲ့ အမှုအရာတွေ

လုပ်ပြနေ၍ပင်။ ဟန်မင်းဆက်မှာ စိတ်လည်းရှုပ်၊ နီတုံး အမူအရာ
တွေကို ရယ်လည်းရယ်ချင်နဲ့ ရင်ခုန်နေရတာပဲ။ ဘယ်ရောက်
သွားမှန်းမသိတော့။

“ဝေးဝေးလဲလဲတော့ မသွားတော့ပါဘူး၊ ဒီနားက ဘာဂါဆိုင်
မှာပဲ ထိုင်လိုက်ကြမယ်လေ”

“ကြာယံ့ သဘောပါ”

“ကြာယံ့လည်း မောင်ဟန်ကို ပြောစရာတွေ ရှိနေသေး
တယ်”

ကြာယံ့ထံမှ မောင်ဟန်ဆိုသောခေါ်သံကို ရင်ထဲမှာ
ကျေနပ်စွာလက်ခံမိပါသည်။ ရွယ်တူနီးပါး အသက်ချင်းမတိမ်း
မယိမ်းတွေပေမဲ့ ကြာယံ့က မောင်ဟန်လို့ ခေါ်တာဟာ တင်စီး
သလိုလို သဘောနဲ့မပါဘဲ ချစ်စနိုးနဲ့ တရင်းတနီး ခေါ်တာပဲလို့
ခံစားလိုရကာ ဒီနေ့မနက်ဖြန်ပဲ ကြာယံ့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်
ကောင်းမလားလို့တောင် စဉ်းစားမိနေသည်။

“ကြာယံ့ ဘာမှမစားတော့ဘူး၊ ချောကလက်ဖျော်ရိတ်ပဲ
သောက်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မစားချင်ပါဘူး၊ အရည်ပဲသောက်တော့
မယ်”

ဟန်မင်းဆက်က Lipton ခပ်ကျကျလေးတစ်ခွက်
မှာပြီး ကြာယံ့ကတော့ ချောကလက်ဖျော်ရည် မှာလိုက်ပါသည်။

“လက်ဆောင်က သိပ်ထူးထူးခြားခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာရှားနေသေးတဲ့ Brand မို့ ကြာယံ့ အံ့ဩ
ဝမ်းသာသွားစေချင်လို့ပါ”

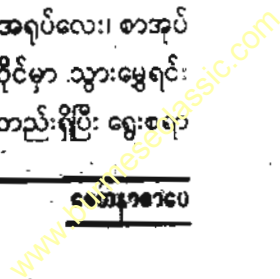
ဟုပြောပြီး ဟန်မင်းဆက်ဟာ သူလွယ်နေကျ သား
ရေအကောင်းစား ဘေးလွယ်အိတ်ညိုကြီးထဲမှ လှပစွာထုပ်ပိုးထား
သော လက်ဆောင်ထုပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟယ် ... Bratz အိတ်လေးပါလား”

ပလတ်စတစ်အကြည်ရောင်ဖြင့် ထုပ်ထားသော
အထုပ်ဖြစ်၍ ဖွင့်မကြည့်ရသေးပေမဲ့ အပြင်ကအမြင်နဲ့တင် ဘာ
ဆိုတာသိရသဖြင့် ကြာယံ့မှာ အံ့ဩဝမ်းသာသလိုအသံဖြင့် ပြော
လိုက်သည်။ အိတ်လေးက လေးထောင့်စပ်စပ်သားရေအိတ်၊
ကြိုးအရှည်နဲ့ပေမဲ့ တိုချင်ရင်လည်းရအောင်၊ ရှည်ချင်ရင်လည်း
ရအောင် Buckle (ဘက်ကယ်လ်)ပဲပါသည်။ အရောင်က အသည်း
ကွဲရောင်ဟုခေါ်သော အရောင်အောက်ခံမှာ Bratz အုပ်စုထဲမှ
အလှဆုံးလို့ထင်ရတဲ့ Chloe (ကလိုဝီ)အမည်ရှိ အရုပ်မလေးရဲ့
တိုယ်တစ်ပိုင်းပြတ် ရုပ်ပုံမောင်းကြွစတစ်ကာနဲ့ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကရှာဝယ်လာတာလဲ”

“အဖေတို့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီမှာ အဲဒီလိုပဲရှားပါးတဲ့
အိတ်လေးတွေ၊ ဖန်စိပစ္စည်းလေးတွေ၊ အရုပ်လေး၊ စာအုပ်
လေးတွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ရှိတယ်၊ အဲဒီဆိုင်မှာ သွားမွေရင်း
တွေ့လာတာ၊ အိတ်ကလည်းတစ်အိတ်တည်းရှိပြီး ရှေးစရာ

လည်းမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအရောင်ကြီးယူလာရမယ်
ကြာယံ ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ အရောင်ကအရေးမကြီးပါဘူး၊ ကြာယံ
Bratzနဲ့ပတ်သက်တာလေးတွေ စုနေတာဆိုတော့ ဘာပဲ
ကြိုက်တယ်၊ ဝမ်းလည်းသာတယ် သိလား။ မောင်ဟန်
ကြာယံအတွက် သတိတရလေး ဝယ်လာပေးတာမို့
ကျေးဇူးလည်းအရမ်းတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ နောက်ဆို ကြာယံကြိုက်တဲ့ Bratzတွေ
ဝယ်စုပေးမယ်”

“အမှန်တော့ အဲဒါ ကလေးတွေနဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
မလေးတွေကြားမှာ ခေတ်စားပြီးကြိုက်တဲ့ အရုပ်မလေး
ပါ။ ကြာယံကသာ ကလေးဆန်ပြီး လိုက်ကြိုက်နေတဲ့

“ကျွန်တော်ဆို ခုထိ ကာတွန်းကားကြိုက်တုန်းပဲ”
“ဟင် ... ဟုတ်လား”

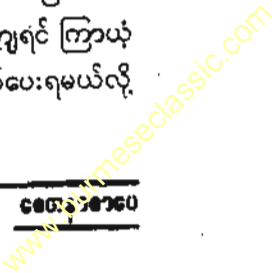
“ဟုတ်ပါတယ် မညာပါဘူး။ ကာတွန်းကားဆို
(ရှရက်)လည်းကြည့်တယ်၊ Nemo(နီမို)လည်းကြည့်တယ်
Bee Movie(ဘီးမူဗီ)လည်းကြိုက်တယ်။ Dream Works
(ဒရင်း(မ)ဝေ)နဲ့ Walt Disney(ဝေ)ထင်ဒွေး(ဒွေး)ကလေး
တို့ ကာတွန်းကားလေးတွေဆို လုံးဝ အလွတ်မပေးဘဲကြိုက်
တာပဲ။ ကာတွန်းကား ကွန်ပျူတာအန်နီမေးရှင်းဆိုတော့
ပြတာက အဆင့်မြင့်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကြိုက်တာ

ကြာယံသည် ဟန်မင်းဆက်ရှေ့မှာပင် အိတ်အသစ်
အကို ပြောင်းပြီးလွယ်လိုက်ပါသည်။ ကြာယံ လွယ်လာသော
အခါမှာပဲ အောက်လွယ်အိတ်အကြီးကြီးထဲမှ ဘီး၊ Loreal
ကပ်ဘူး၊ Revlon နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနှစ်တောင့်၊ အိတ်ဆောင်
ရူးထုပ်၊ ပီကောဘူး၊ ပရုတ်ဆီဘူး၊ Bratzအရုပ်ပုံလေးပါသည်
Book၊ ကားသေ့၊ ခဲတံတွေ ဘောပင်နံ၊ ပေတံလေးနဲ့
Waterတွေထည့်ထားသောအိတ်နှင့် မိန်းမကိုင်ပိုက်ဆံအိတ်လေး
တို့ ပြောင်းထည့်နေပါသည်။

“ဒီအိတ်လေးက ကြာယံ ခုနလွယ်လာတဲ့အိတ်ထက်စာရင်
တော်တော်သေးနေတယ်”

“ကြာယံက တမင်ပဲခေတ်စားနေတဲ့အိတ်အကြီးတွေ လွယ်
နေတာပါ။ တကယ်တော့ကြည့် ကြာယံအိတ်ထဲမှာ ဘာမှလဲ
များများစားစားထည့်စရာမပါဘူး။ ကျူရှင်ကသင်တာက
လည်း ဘာမှ သိပ်ရေးစရာမရှိဘူး။ သူတို့ရိုက်ပေးထားတဲ့
စာရွက်ပုံကြည့်ပြီးသင်တာလေ။ ဒါကြောင့် ဗလာစာအုပ်
လည်း သယ်စရာမလိုဘူး။ ဖိုင်လ်ထပ် စာရွက်တွေညှပ်ထည့်
လာလိုက်ရင် ရပြီလေ”

ကြာယံရဲ့ဖိုင်လ်လေးကတော့ ရိုးရိုးဖိုင်လ်ပြာမာမာ
ပဲမို့ ဟန်မင်းဆက် စိတ်ထဲမှာ နောက်တစ်ခါကျရင် ကြာယံ
ရွက် Bratz တံဆိပ်ပါတဲ့ ဖိုင်လ်လေးရှာဝယ်ပေးရမယ်လို့
ဆံ့မှတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ပြောရဦးမယ်သိလား၊ ရှင်သူငယ်ချင်း နိတူးကို ကြာယုံ e-mail လိပ်စာပါပေးသိထားတယ်ထင်တယ်။ သူ ကြာယုံဆီ e-mail တွေပို့နေတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

နိတူး ဘယ်ကတွေ့သွားပါလိမ့်လို့။ ရုတ်တရက် ဗွန်ပြီးတွေ့လိုက်ပေမဲ့ နိတူးဆိုတာက ဟန်မင်းဆက် အိပ်ခန်းထဲ မှာဘယ်နေရာ ဘာထားသလဲဆိုတာအစ သိသူဖြစ်လေရာ e-mail လိပ်စာရှာတွေ့သွားတာမဆန်းပါပေ။ နောက်ပြီး ဟန်မင်းဆက် ကွန်ပျူတာကိုလည်း နိတူး စိတ်ကြိုက်မွှေနိုင်လေရာ ကြာယုံနဲ့ ဟန်မင်းဆက်ရဲ့အဆက်အသွယ်မှန်သမျှကို သိနိုင်တာ ဘာမှ မထူးဆန်းပါ။

“ဒီမနက်ကမှ e-mail စစ်ရင်းတွေ့တာ၊ ပို့ထားတာ တစ်ခု ကြီးပဲ။ ကြာယုံလည်း စိတ်ဆိုးပြီး အကုန်လုံးမဖတ်ဘဲ delete လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ရေးတဲ့အကြောင်းအရာက ရေးပုံသာပြောင်းသွားတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က ဒီတစ်ခုတည်းပဲ ဖြစ်နေတာလေ”

“သူ ... သူ ဘာလို့ e-mail ပို့လဲ မသိဘူး”

“ကြာယုံဆီ ဖုန်းဆက်တုန်းက နောက်ဆုံး သူ့ဖုန်းဆိုင်ရာ မကိုင်ဘူး ပြောလိုက်လို့ ဒီနည်းသုံးတာ ထင်တယ်”

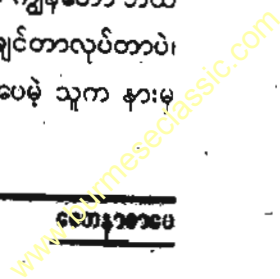
ဟန်မင်းဆက်သည် ခုနက သူ့မြင်ကွင်းထဲ လူ သလားနေသော နိတူးကို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လှမ်းခေါ်ပြီး ကြာ

ရဲ့မှာ ရှင်းခိုင်းမည်ဟုတွေးကာ ကြည့်လိုက်တော့ နိတူးတစ်ကောင် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလေပြီ။ နိတူးဟာ စိတ်စွမ်း အင်များရပြီး ကြိုသိနေသလားတောင်မသိ။ သူ့အကြောင်းပြောနေ ဖုန်းသိတာနဲ့ လစ်တော့တာပဲ။

“သူ ဘာရေးထားလို့လဲ”

“အခုပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရေးတဲ့သဘောက ကြာယုံကို သူ ချစ်နေပါပြီဆိုပြီး ဖွင့်ပြောတဲ့သဘောပါပဲ။ က ... ဘယ်လိုလဲ မောင်ဟန်၊ သူ့ကို ကြာယုံ သိလည်းမသိ ဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးဘူး၊ မောင်ဟန် ပြောပြောနေလို့ သာ နိတူးဆိုတဲ့နာမည်ကို သိထားတာပဲရှိတယ်၊ မောင်ဟန် ကို ခင်တာနဲ့ သူ့ကိုခင်ရမယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လာရောတာ တော့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ကြာယုံအတွက် စိတ်အနှောင့် အယှက်လည်းဖြစ်တယ်၊ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ကြား မှာ ဟိုရုပ်ဒီရုပ်လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ် ဘူးဆိုတာ မောင်ဟန် သိထားဖို့လိုတယ်”

“သိပါတယ် ကြာယုံရယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို သတိ ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နိတူးက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဆိုတော့ ပြန်မပြောနားမထောင်ပုံစံမျိုးပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ် တုန်းကမှလဲ ပြောမရခဲ့ဘူး။ သူ့လုပ်ချင်တာလုပ်တာပဲ၊ သူ တမင်ဝင်ရုပ်နေတာလို့ထင်ပြီးတားပေမဲ့ သူက နားမ မထောင်တာ”

“မောင်ဟန်ရယ် ရှင်ဟာ ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ရွယ်တူချင်းကို ကြောက်နေတဲ့ပုံစံမျိုးပါလား။”

ကြာယံ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ဝေဖန်ပစ်လိုက်ပါသည်။

သူ့ကိုလည်း အားမလိုအားမရဖြစ်ရပေါင်း မနည်းတော့လှသလို အခုတစ်ခါလည်း ထပ်ပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်ရပြန်သည်။ မတုန်မလှုပ်၊ ငူငူငေါင်ငေါင်နဲ့ ဝေခွဲမရသလိုလို။ သူငယ်ချင်းကိုပဲ အလျှော့ပေးတော့မလိုလိုဖြစ်နေသောပုံစံကြီးက ကုတ်ဆွဲပစ်ချင်စရာ။

“မောင်ဟန် သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ”

“ခင်ဗျာ ဘာကိုမေးတာလဲ”

ကြာယံကို ချစ်နေပြီမဟုတ်လား။ ရင်ထဲမှာ အော်

မေးလိုက်ပေမဲ့ အပြင်မှာတော့ ထုတ်မမေးရဲသေးပါ။ ကိုယ်က မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့လည်း ယောက်ျားလေးဘက်က ဖွင့်ပြောလာမှာကို စောင့်ရုံကလွဲရင် ဒီထက်လည်းမပိုပြနိုင်ပါ။

“နီတူးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ပြောတာပါ။ သူက ကြာယံကို တကယ်သဘောကျတယ်ထင်လား။ မောင်ဟန် သူ့ဘက်က ထောက်ခံပေးနိုင်လား။”

မြကြာယံဟာ တမင်ပဲ ဟန်မင်းဆက် ဆုံးဖြတ်ရခက်

စေသောမေးခွန်းကို မေးပစ်လိုက်ပါသည်။

“စောင့်ကြည့်ပါဦး ကြာယံရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ဘက်မှမပါချင်ဘူး။”

ဟု ပြောခဲ့သော ဟန်မင်းဆက်ကို မုန်းမုန်းနဲ့ ချက်ချင်း ...

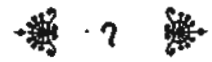
“ကြာယံ ပြန်ချင်ပြီ၊ ပြန်တော့မယ်”

ဟူ၍ ပြောပြောဆိုဆို ကောက်ခါငင်ခါ ထရပ်လိုက်မိပါတော့သည်။ ဟန်မင်းဆက်ကား ခွေးအကြီးလှည်းနင်းခံရသလိုလို၊ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားခံရသလိုလို စကားအပြောအဆို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့၊ အီးအီးအဲအဲတွေ ငူငူငေါင်ငေါင် အမူအရာတွေနဲ့ ဝဲဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး မြကြာယံနောက် ပြေးလိုက်လာလေသည်။

မြကြာယံကား စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် ကားကို မောင်းနှင် ထွက်သွားနှင့်နေပြီတည်း။

www.burmeseclassic.com

နောက်နှစ်ပတ်သုံးအကြာ

အပိုင်း(၂)

မြကြာယံသည်- ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၊
ပြန်တုံ့ဖြစ်လိုက်၊ နံပါတ်တချို့ကို နှိပ်လိုက်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့
ဆိုက် ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့။ နောက်
တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ပေးနေသော တွန်းအားတစ်ခုရဲ့ အဟုန်
ပြင်းထန်လှသဖြင့် ဖုန်းကို ဆက်ဖြစ်သွားပါသည်။

အိမ်ဖုန်းတစ်ခု၏ မြည်သံရည်ရည် လေးငါးချက်မြည်
နဲ့ နားထောင်ပြီး ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ဖို့အခါခါ စဉ်းစားမိနေ
သော မြကြာယံသည် ဖုန်းလာကိုင်လိုက်သံကြားမှပဲ ဆုံးဖြတ်
ရေးမရာတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်တော့လေသည်။

“ဟဲလို”

ဒါ သူ့အမေအသံလား ...။

“ဘယ်သူပါလဲကွယ်၊ ပြောပါ နားထောင်နေပါတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ရှင် အန်တီ။ သမီး မြကြာယံဝဲဟန်မင်းဆက်ရဲ့သူငယ်ချင်းပါရှင်၊ သူ့ကို အဆက်အသွယ်မရတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီမို့ သူ ဘာများဖြစ်လို့ သိချင်လို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာပါ”

“အို ... ဟုတ်လား၊ သမီးလေးက မြကြာယံလား အန်တီ သိပါတယ်။ ဈေးမှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးပါတယ်။ သားလည်း ခဏခဏပြောလို့သိပါတယ်။ သားလေးကကွယ် လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်လောက်ပါပဲ သူ့ အမြဲဖြစ်နေကျ အသံရောင်ပြီး အဆုတ်အအေးပတ်ဖျားရာကနေ ဒီတစ်ခါ နှုတ်ယားပါ ဝင်သွားလို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတယ်ကွယ်။ ဒီမိဖုန်းမှ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်ပြီး အစာလေးစားဝင်တယ် ဒါကြောင့် သမီးနဲ့ အဆက်အသွယ်မရတာပါ”

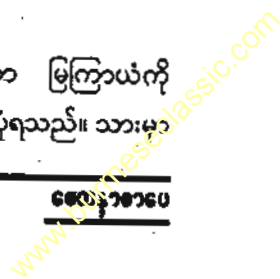
ဖြစ်ရလေ မောင်ဟန်ရယ်။ လူကြည့်တော့ အကောင်းမောင်းသန်ပုံစံပါပဲ။ ဒီလောက်တောင် ချူချာရသလား နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့နေ့က သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး နှုတ်တောင်မဆက်တော့ဘဲ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့မိတယ်။ သူ နောက်နေ့ကျ ဝေဇာရှင်နေမှာပေါ့၊ သူ လာချောမှာပေါ့ ... ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ တစ်နေ့ခွဲတာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် သူ့က ရောက်မလာ။ ဖုန်းဆက်နေ

ချိန်လည်းဖုန်းမဆက်။ သူ့ဆီ e-mail ပို့မေးရင်ရပေမဲ့ ကိုယ်က ပြီး ဆက်သွယ်ရမှာရှက်လို့ မပို့ဖြစ်ခဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ နှစ်ပတ်လောက် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာ။

သူ့အပေါ်မှာ မြကြာယံဘက်က ချစ်ခင်တွယ်တာ စိတ်တစ်မျိုးလေးနဲ့ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိပြီမို့ ဒီလိုအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့တာကို လက်မခံနိုင်ဘဲ တဖြည့်ဖြည့် စိတ်မကောင်းဖြစ် လွန်းတဲ့အခါ စိတ်ကိုမတင်းနိုင်တော့။ ဒါနဲ့ပဲ ဒီနေ့ကျမှ သူ့ဆီ နှိပ်ကစပြီး ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာပါ။ သူ ပေးထားတဲ့ Mobileဖုန်းကိုဆက်တော့လည်း “ဆက်သွယ်၍မရနိုင်ပါ” ဆိုတဲ့ အသံကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲကြားနေရလို့ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ဖုန်းဆီ ခေါ်လိုက်မိတာပါ။

“သူ စကားမပြောနိုင်သေးဘူးဆိုလည်း ရပါတယ် အန်တီ။ ကြာယံ ဖုန်းဆက်သတင်းမေးတယ်လို့ပဲပြောပေးပါ”
“အို .... ဒီလိုလည်းဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သား စကားတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ အန်တီ သူ့အခန်းကိုသွားကြည့်ပေးမယ် နော်။ သူ ခုနကတော့ နိုးနေပေမဲ့ ခုတော့ ပြန်အိပ်ပြီလား၊ မအိပ်သေးဘူးလားလို့ မအိပ်ရင်တော့ စကားပြောလို့ရပါတယ်”

ဟန်မင်းဆက်အမေ ကြည့်ရတာ မြကြာယံကို တော်တော်သဘောတကျ လိုလိုလားလားဖြစ်နေပုံရသည်။ သားမှာ

မိန်းကလေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရနေတာကိုပဲ ကျေနပ်နေပုံရသလိုပဲ ဟန်မင်းဆက် သူမအကြောင်း ဘာတွေများပြောထားလို့လဲဆိုသော အတွေးကို မြကြာယံ တွေးကြည့်နေမိပါသည်။

တစ်မိနစ်တောင်ပြည့်အောင် မစောင့်လိုက်ရဘဲ ဖုန်းခွက်ကို ရလာကိုင်သံကြားရသည်။

“ဟဲလို သမီး မြကြာယံ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

“သား နိုးနေတယ်ကွယ်၊ သူ့အခန်းထဲက Cordless နဲ့ စကားပြောလိမ့်မယ်၊ အန်တီ အပြင်ကဖုန်းချလိုက်ပြီ သမီးကို နှုတ်ဆက်တာပါ”

“ရပါတယ် အန်တီ”

“အိမ်လာလည်ပါဦး သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကြာယံ မောင်ဟန်သတင်းမေးရင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး ... အေး ... ဒါပါပဲကွယ်၊ ဆက်ဆက်သာလာနဲ့ ဖုန်းတစ်ခုချသံ ထောက်ခနဲကြားလိုက်ရမယ့် လိုင်း

တော့ပြတ်ကျမသွားပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟန်မင်းဆက်အ အဆင်သင့် Cordless ကိုဖွင့်ကာ သူ့အမေနဲ့ မြကြာယံတို့ ပြောကြဆိုကြတာကို စောင့်နေ၍ပင်။ သူ့အမေ ဖုန်းချသွားတော့မှ

“ကြာယံ”

ဆိုသော ခပ်သို့သို့၊ လေသံပျော့ပျော့ကို ကြားရသည်။

“မောင်ဟန် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ တော်တော်နေမကောင်း ဖြစ်သွားတာပဲနော်”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဆောရီးနော် ကြာယံ မသိလို့ မောင်ဟန်သတင်းကို လာတောင်မမေးဖြစ်ဘူး”

“ကြာယံကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရပါတယ်၊ ဖုန်းဆက်ဖို့ email ပို့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပေမဲ့ ခေါင်းတောင်မထူ နိုင်ဘူး၊ အဖျားတွေက ဆက်တိုက်တက်တယ် ဆိုတော့ လူက စိတ်ပဲရှိတယ်၊ ထတောင်မထနိုင်တော့ဘူးလေ”

ထိုစကားတွေကို မောင်ဟန်ခမျာ မောလျှနွမ်းနယ် နေတဲ့လေသံပျော့ပျော့နဲ့ နားကာ နားကာ ပြောရခြင်းဖြစ်သည်။ တောက်လျှောက်တောင်မပြောနိုင်။ ဘယ်လိုများဖြစ်သွားရတာလဲ။ ဒီလောက်တောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်နေမကောင်းဖြစ်ရသတဲ့လား။

“ကြာယံ အိမ်လာပြီး တွေ့ရမလား”

“ကြာယံသဘောပါ၊ မလာရင်လည်း ကျွန်တော် နားလည် ပါတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အိမ်ကို ဘယ်လာချင်မလဲလေ။ လာခွင့်ရှိလို့ လာနိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် အရမ်းပီတိဖြစ်ရမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ်ထားတဲ့ခင်မင်မှု သိပ်ကြီးမားပါလား ဆိုပြီး ကြည့်နူးရမှာပါ”

မြကြာယံ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ကြာယံ ကတိတော့မပေးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ လာတွေ့ပြန်တော့များပါတယ်၊ ကြာယံ မိဘတွေကို ပြောပြပြီး ခွဲတောင်းချင်သေးတယ်”

ဟု မယုတ်မလွန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ရောသည်းသွားရတာလဲ၊ အာသီးရောင်ပြီးဖျားနာတာတော့ တော်တော်များများဖြစ်ကြပါတယ်လေ။ ကြာယံတော့ မဖြူဖူးပေမဲ့ ကြာယံအစ်မဆို မကြာခဏဖြစ်တာပါပဲ။ အိပ်ရာလဲလောက်အောင်ထိ ဘာတွေများဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်ရတာမောင်ဟန်ရယ်”

ဟန်မင်းဆက် သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း ...

“နီတူးကြောင့်လို့ မစွပ်စွဲချင်ပေမဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးရောဂါမှာပါပဲ”

“ဟင် ... လာပြန်ပြီ ဒီ နီတူး”

မြကြာယံ မကျေမချမ်းရေရွတ်မိသည်။ ဟန်မ

ဆက်နဲ့ မတွေ့ကြရတဲ့နှစ်ပတ်လောက်မှာ နီတူးဆီက e တွေဘော အဆက်မပြတ်ရနေသားပဲ။

“ကြာယံကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျခဲ့တာပါ။ မောင်ဟန်ဦးစားပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်လိုက်ရတာ

ဆိုသော မနေ့တစ်နေ့ကဖတ်ရသည့် emailကိုပင်

ပြန်သတိရနေသေးသည်။ e mail တွေသာလို့နေတယ် သူဟာ မောင်ဟန် ဒီလောက်အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကိုသိပါရက်နဲ့ ထည့်တောင်မရေးဘူး။ မပြောဘူး။ သူပြောချင်တာပဲ ရေးပြောတယ်။ တော်တော်ကို သစ္စာမရှိတဲ့သူငယ်ချင်းပဲ။ သူ့အကျိုးအတွက်ပဲ ကြည့်တယ်။ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးဟာ စွဲစွဲမြဲမြဲပေါင်းနေဖို့မသင့်ဘူးလို့ မောင်ဟန်ကို ဖြည်းဖြည်းတော့ပြောယူရမယ်။

“ကြာယံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်ကြတယ်”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

“ကြာယံ ကျွန်တော့်ကို ဘာဂါဆိုင်မှာ စိတ်ဆိုးပြီးထားခဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကြောင့် နောက်နေ့ကျတော့ နီတူးနဲ့ရှင်းကြတယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် နည်းနည်းထိုးကြိတ်မိကြတယ်၊ နီတူးက ပိုအားသန်တော့ ကျွန်တော့်ကိုနှိပ်တယ်လေ၊ သူထိုးလို့လဲကျနေတုန်း သူက တမင်ညစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကားသော့ကို ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ကျွန်တော် ကားမောင်းပြီးအိမ်ပြန်လို့ မရတော့အောင်ပေါ့။ နီတူးက ကားတော့မောင်းတတ်ပေမဲ့ အနည်းအကျဉ်းပဲမောင်းရဲတယ်၊ သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ကားကို လမ်းမပေါ်မှာ တခြားကားတွေယှဉ်မောင်းရရင် Panic(ပန်နစ်(စ်))အရမ်း

ဖြစ်ပြီး အမှားအရမ်းတွေ့လို့ ကားမမောင်းဘဲ ကျွန်တော်ကား နဲ့ပဲ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ လိုက်တတ်တာလေ”

အင်း: ... ပြောနေရင်းနဲ့ အသံကိုက နီတူးကိုမုန်းသံ၊ နာကြည်းသံ၊ အပြစ်တင်သံ လုံးဝမပါဘဲ ဘာတွေ့လို့လားနေမုန်း မသိတဲ့ အသံနဲ့။ မြကြာယံသည်မောင်ဟန်အသံနေအသံထားကို လေ့လာအကဲခတ်ရင်း မုန်းဆမိသည်။ သူဟာ ဘာကြောင့်များ နီတူးကို ဒီလောက်အနွံအတာခံမှု၊ ခွင့်လွှတ်သည်ခံမှုတွေနဲ့ ပေါင်း နေနိုင်ရတာလဲ။

“ထားပါတော့ သူ ကျွန်တော်ကားယူသွားလည်း ကျွန်တော် ကားကို တက်မောင်းပြီး ပြန်လို့မရဘူးဆိုတာ ကြာယံကို ရှင်းပြတာပါ။ ကားသော့ကိုတော့ တမင်ညစ်ပြီး ကောက်ယူ သွားပြီး သူကတော့ တက္ကစီတစ်စီးပေါ်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ထိုးလိုက်တဲ့ဒဏ်နဲ့ လဲကျသွားလို့ ပြန်ထပြီး ကားသော့မရှိတဲ့ကားတစ်စီးနဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဘဲကျန်ခဲ့တုန်း မိုးက ချက်ချင်းသဲသဲမဲမဲရွာချလာတယ်လေ”

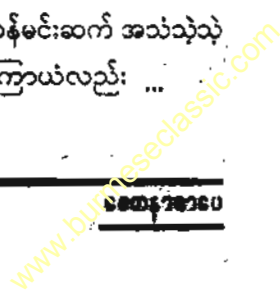
မိုးရွာထဲမှာ ကားသော့မရှိသောကားတစ်စီးနဲ့ ကြံရာ မရဖြစ်နေမည့်သူ အဖြစ်ကို မုန်းဆမြင်ယောင်ကြည့်လျက် မြကြာယံ ကတော့ နီတူးကို မုန်းပြီးရင်းမုန်းလို့မဆုံး။ ငါနဲ့ တစ်နေ့တွေ့မယ် နီတူး။ နင် မောင်ဟန်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာတွေ့ရပ်တော့၊ မောင်ဟန် အနားမှာ ဒုက္ခပေးဖို့သက်သက်နေနေတာတွေ့ရပ်တော့လို့ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေ့ပစ်ချင်တယ်။

“ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကားထဲ ဝင်ထိုင်မိတယ်။ ကားမှန်တွေက ချထားပြီးသား ဆိုတော့ သော့မရှိတော့ မှန်လည်း ပါဝါဝင်းဒိုးမို့ ပြန်တင်လို့ မရဘူး။ ကားထဲထိုင်နေလည်း မိုးကပက်နေတာပဲလေ။ ကားထဲမှာ မိုးကာတို့၊ ထီးတို့လည်း အသင့်ဆောင်မထား မိတော့ မိုးရေထဲထွက်ပြီး ကားငှားပြန်ဖို့ကိုလည်း အကြာကြီး စဉ်းစားယူရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကားကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး မထားခဲ့နိုင်တာနဲ့ အဲဒီမိုးရေတွေ ရွဲနစ်နေတဲ့ကား ထဲမှာပဲ မိုးမက်ခဲထိုင်နေမိတော့တာပေါ့။ နီတူး စိတ်ကောင်း ဝင်ပြီး ကားသော့လာပြန်ပေးချိန်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ တောင် စပူနေပြီ၊ အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ကားမောင်းပြီးပြန်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော် နေမကောင်းရက်ကြီးနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတာလေ”

“ဖြစ်ရလေ မောင်ဟန်ရယ်။ ရှင်ကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်ကို ဘာကြောင့်များ သည်းခံခွင့်လွှတ်နေရသလဲ။ သူနဲ့ မပေါင်းပါနဲ့တော့။ သူက ရှင်ကို ကောင်းကျိုးပေးမဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလို့ ကြာယံ သိကိုသိနေတယ်”

“ကြာယံ”

မြကြာယံ စကားအဆုံးမှာ ဟန်မင်းဆက် အသံသဲ့သဲ့ ခြင် သူမအမည်ကို ထပ်ခေါ်လိုက်၍ မြကြာယံလည်း ... “ဟင် ... ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆေးသောက်ထားရတော့ မျက်လုံးပြန်စင်းပြီး အိပ်ချင်လာပြီမို့ ဖုန်းချရင်ရမလား”

မြကြာယံမှာ အားနာနေသောလေသံကို အသနားကြီး သနားလျက် ကြင်နာစွာပင် ...

“အို ... ရပါတယ် မောင်ဟန်ရယ် ရပါတယ်၊ ဖုန်းချလိုက်ပါ။ အိပ်လိုက်ပါ။ ကြာယံ နားလည်ပါတယ်။ ကြာယံ အခုတော့ တကယ်ကတိပေးတယ်သိလား။ မောင်ဟန်အိမ်ကို လာဖြစ်အောင် လာခဲ့မယ်နော်”

မြကြာယံသည် သူမဘဝအတွက် အရင်ဆုံးပေါက်ဖွားလာခဲ့သော အချစ်တစ်ခုကို ပေးအပ်ရမည့်သူအား အခုမှ တကယ်တွေ့လိုက်သလို ခံစားမိနေလေသည်။

မြကြာယံ ရောက်သွားသောအခါ ကြိုတင်မျှော်လင့်နေဟန်ဖြင့် မောင်ဟန်အမေက စောင့်ကြိုနေလေသည်။ ကြာယံ မလာခင်ကတော့ အိမ်ကို ဖုန်းတစ်ခါကြိုဆက်ထားရာ မောင်ဟန်အမေက တကူးတကပဲ ထိုင်စောင့်နေပုံရပါသည်။ ဈေးမှာ တစ်ခါဆုံးပူးကြပေမဲ့ တစ်ခါမြင်ရုံဖြင့် ဘယ်လိုမှ မေ့မသွားစရာ ရှိသော ရုပ်ရည်ခန့်ခန့်ချောချော၊ သဘောကောင်းသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် မောင်ဟန်အမေကို မြကြာယံ ရင်ထဲမှာ ရင်းနှီးပြီးသားလိုပဲ ခံစားရသည်။

“လာ ... လာ ... သမီးလေး၊ သမီးလာမယ်ပြောထားလို့ အန်တီ မှန်တွေလုပ်ပြီးစောင့်နေတာ”

“အို ... ဒုက္ခရာလို့ အန်တီရယ်။ ကြာယံကို အထူးတလည် ညှော်ခံဖို့မလိုပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ အန်တီက အန်တီလက်ရာ မုန့်တွေကို စားစေချင်တာ”

“အမေက အဲဒီလိုပဲ သူ့မုန့်တွေလုပ်ထားပြီး စားပြရင် သိပ်သဘောကျတာလေ”

မြကြာယံနှင့် သူ့အမေတို့ ခဏထိုင်စကားပြောနေ တုန်း မောင်ဟန်တစ်ယောက် အနားကို ဘယ်အချိန်ကရောက်လာ မှန်းပင်မသိလိုက်။ ခြေသံက လုံလှပြီး ညင်သာလှတာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် နေမကောင်းပြီးခါစမို့ အားနည်းပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လျှောက်လာနိုင်လို့လားမသိ။ အရင်က တွေ့ဖူးသော မောင်ဟန် ထက်စာရင် တော်တော်ကြီးပိန်ကျသွားသော အသွင်ကိုမြင်ရတော့ မြကြာယံ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သလိုလို ခံစားလိုက်ရပါ သည်။

“ဟော ... သားလေး ဆင်းတောင်လာပြီ”

“ကြာယံ မောင်ဟန်အခန်းထဲ လာထိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာ ကြောင့် ဆင်းလာရလဲ”

“ကျွန်တော် အခု နေကောင်းသွားပါပြီ၊ အဖေအမေတို့က ရော့ ဒေါက်တာကရော အိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်ထား နားပါဦးဆိုလို့နားနေတာပါ”

“မောင်ဟန် ဘာကြိုက်တတ်လဲတော့မသိဘူး၊ ကြာယံက တော့ အသီးအနှံတွေကြိုက်တယ်၊ နေမကောင်းရင် အသီး အနှံပဲစားတာများတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုတော့ စပျစ်သီး၊

လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီးနဲ့ စတော်ဘယ်ရီတွေပဲ ဝယ်လာတယ်။ ဒီမှာလေ Fruit Market က လက်ဆောင်ခြင်းလေးတွေနဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးရောင်းတာတွေ့လို့ စိတ်ဝင်စားပြီးဝယ်ကြည့်လာ တာ”

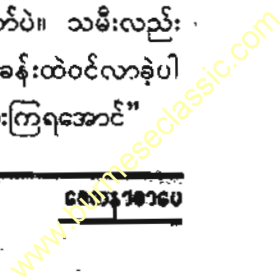
အသီးအနှံလေးတွေကို ကြိမ်ခြင်းလှလှလေးနဲ့ လက် ဆောင်ပုံစံပြင်ဆင်ထားသည့် ခြင်းတောင်းလေးကို စားပွဲပေါ်တင် သိက်သည်။ ပန်းသီးက အစိမ်းရောင်ရော၊ အနီရဲရဲရော၊ ပန်း ဆောင်ရော သုံးမျိုးပါသည်။ စတော်ဘယ်ရီကတော့ တကယ့်ခေါင် အသီးအကြီးကြီးတွေချည်း။ လိမ္မော်သီးကလည်း ပွပွအကြီးကြီးတွေ စပျစ်သီးကလည်း Red Globe အမည်ရ အကြီးကြီးတွေ ပဲ။ သဖြင့် အားလုံးကို လှပစွာပြင်ဆင်ထားသောခြင်းကို မောင်ဟန် သဘောတကျကောက်ယူလိုက်ပါသည်။

“ခြင်းလေးက ပြင်ဆင်ထားတာ လှလိုက်တာ၊ စားတောင် မစားရက်တော့ဘူးနော် အမေ”

“အေးကွယ် သမီးလေးက ရှာရှာကြိုကြိုဝယ်လာတတ်တယ်၊ လှလိုက်တာလေ”

“အမေမုန့်တွေ ကျွေးမလို့ဆို အမေ”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ သားပါ နေ့လယ်စာ ကော်ဖီနဲ့မုန့် စား၊ ဆေးလည်းသောက်ရမှာ အတော်ပဲ။ သမီးလည်း သူ့စိမ်းမှမဟုတ်တာ၊ လာ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပါ လား။ အဲဒီက စားပွဲမှာပဲ အတူတူစားကြရအောင်”

သူစိမ်းမှမဟုတ်တာဆိုသော စကားသည် မြကြာယံကို ရှက်သွေးဖြာစေသည်။ မလုံမလဲ မောင်ဟန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူကပါ ကြာယံကို တစ်မျိုးလေးကြည့်လျှင် ကြာယံရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့်ခန့်ရတော့သည်။

မောင်ဟန်အမေလုပ်ထားသော မုန့်တွေကတော့ အမျိုးစုံလှသည်။ ကွတ်ကီးမုန့်တွေရော၊ မြေပဲထောပတ်ပါသည့် ဘိစကစ်ရော၊ Cheeseပါသည့် Pastry (ပေစရီ)မုန့်လေးတွေရော အာလူးပိုင်မုန့်လေးတွေရော စုံလှသည်။ ပန်းကန်အကြီးကြီးထဲမှာ စီစဉ်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ စားချင့်စဖွယ်။ မုန့်တွေက အကြီးကြီးတွေမဟုတ်ဘဲ တစ်ခါစားမုန့်အရွယ်လေးတွေသာ လုပ်ထားပါသည်။

“ကော်ဖီပဲလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

ကော်ဖီကတော့ ကော်ဖီစက်အသေးလေးထဲမှ အသင့်လောင်းထည့်လိုက်ရုံပင်။ ကော်ဖီကမွှေးပြီးအခန်းထဲမှာ ကော်ဖီမွှေးနေသည်မှာ ကော်ဖီကြိုက်သူတွေအတွက် စိတ်ကျေနပ်စရာပင်။

“မောင်ဟန်က Chefသင်တန်းတက်ပြီး ဘာမှမချက်ဘူးဆို ဟုတ်လား အန်တီ”

“တစ်ခါတလေ သူ စိတ်ပါရင်တော့ ချက်ပါပြီ၊ တကယ့် ဟိုတယ်စာအဆန်းအပြားတွေလုပ်တာလေ”

“ဟုတ်လား”

“သမီးကို တစ်ခါချက်ကျွေးလိုက်ပါဦး”

“ရပါတယ် သူ မချက်ချင်ရင် အတင်းမချက်ခိုင်းပါနဲ့”

“ဟာ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကြာယံအတွက်ဆိုရင် တစ်ရက်တော့ ချက်ပြန်ပါတယ်”

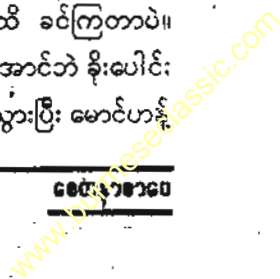
မောင်ဟန်က စိတ်ပါလက်ပါပြောလိုက်ပါသည်။

မောင်ဟန်အမေကတော့ ...

“သမီးမိဘတွေပါ ခေါ်လာခဲ့ပေါ့၊ အန်တီတို့လည်း မိတ်သစ်ဆွေသစ်ရတာပေါ့၊ သားမှာ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိတော့ သမီးဟာ သားရဲ့ပထမဦးဆုံး သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေပဲ။ ဒါကြောင့် အန်တီက သားရဲ့ပထမဦးဆုံး သူငယ်ချင်းအဖြစ် အမှတ်တရလည်းဖြစ်တယ်။ လူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကြသလို မိဘချင်းလည်း မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ထားကြရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာ လည်ပတ်လို့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

သားမှာ သူငယ်ချင်းမရှိဘူး။ သားရဲ့ပထမဦးဆုံး

သူငယ်ချင်းဆိုသော စကားကြောင့် ကြာယံ စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားပါသည်။ နီတူးဆိုတာ မောင်ဟန်သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား။ နီတူးတို့ ဒီလောက်ရင်းနှီးချစ်ခင်ကြတာ။ ပြီးတော့ မောင်ဟန်လောက် တဖွဖွ စကားထဲထည့်ပြောရတဲ့အထိ ခင်ကြတာပဲ။ သူ့အမေ မသိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် အမေမသိအောင်ဘဲ နီးပေါင်းသလား။ မြကြာယံ ခေါင်းထဲ တွေးစရာတွေဖြစ်သွားပြီး မောင်ဟန်

ကို အကဲခတ်လိုက်လျှင် မောင်ဟန်က မြကြာယံကို တစ်စုံတစ်
သတိပေးလိုသော မျက်လုံးတွေဖြင့် အသာအယာ လှမ်းကြည့်နေလေ
သည်။ မြေပြင် ... သူ နီတူးအကြောင်း မပြောစေချင်ဘူးထင်တယ်။
အေးလေ ... ဒါဆိုလည်း မပြောပါဘူး။ ကွယ်ရာကျမှ ဘာကြော
အဖေအမေကို မပြောလဲဆိုတာ မေးကြည့်ရဦးမယ်။

“မုန့်လေးတွေကကောင်းလိုက်တာ အန်တီ။ အန်တီ
ဘယ်လိုလုပ် လုပ်တတ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ချက်နည်း၊ ဖြုတ်နည်းတွေကြည့်၊ စာအုပ်တွေဝယ်
ဖတ်၊ Satelliteကလာတာတွေ မပြတ်ကြည့်ရင်းက စမ်းဖြု
လုပ်ကြည့်ရင်း လုပ်တတ်လာတာပဲ သမီးရယ်။ အန်တီက
မုန့်ဆို မြန်မာမုန့်၊ တရုတ်မုန့်၊ ကုလားမုန့်၊ ဗိုလ်တွေလုပ်
တဲ့မုန့် အကုန်ကြိုက်တာလေ။ ထမင်းဟင်း အဲဒီလောက်
ကြီးမကြိုက်ဘူး၊ မုန့်ကြိုက်တဲ့လူဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာ
မုန့်လုပ်စားရင်း လုပ်တတ်လာတာပဲ။ သမီး ကြိုက်ရင်
အိမ်ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ဟာ ... နေပါစေ အန်တီ”
မောင်ဟန်က ရယ်မောလျက် ...

“မငြင်းနဲ့ ကြာယံ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အမေက အဲဒီလိုပဲ
သူ့မုန့်တွေ ကြိုက်တယ်ပြောရင် အိမ်မှာရှိသမျှ ချကျွေး
လက်ဆောင်လည်း ပေးလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ”

ဟု ဝင်ပြောပါသည်။

မြကြာယံရယ်၊ ဟန်မင်းဆက်ရယ်၊ သူ့အမေရယ်တို့
တစ်ခဏချင်းမှာပင် မိသားစုတွေပမာ ရင်းနှီးသွားလျက်
အားပိုင်းဟာ ရယ်သံတွေ၊ စကားသံတွေ၊ တစ်ယောက်မိသားစု
အကြောင်း တစ်ယောက် ဖလှယ်သံတွေဖြင့် မြိုင်ဆိုင်နေပါသည်။

မုန့်စား၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးသောအခါ အိမ်ဖုန်းခေါ်
ကြား၍ မောင်ဟန်အမေ ဖုန်းသွားပြောနေတုန်း မောင်ဟန်က
မေအလစ်မှာ ...

“ကြာယံကို အမေက ဘာကြောင့်မုန်းမသိဘူး ကြိုချစ်နေ
တာသိလား”

လို့ စကားစ၊ လာသည်။ မြကြာယံက ရှက်နေပေမဲ့
နံဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မျက်စောင်းကို အသာအယာထိုးရင်း ...

“သူ့မှာ သားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ သမီးလိုချင်ပြီး
ချစ်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာ အဲဒီလိုမဟုတ်ရတာလဲ။ ဒါနဲ့နေပါဦး အန်တီ
အနားမှာမရှိတုန်းမေးရဦးမယ်။ ရှင့်မှာ နီတူးဆိုတဲ့ သူငယ်
ချင်းရှိတာ အန်တီ ဘာလို့မသိလဲ။ ဘာလို့ ထည့်မပြော
တာလဲ။ ကြာယံကပဲ ရှင့်ရဲ့ပထမဦးဆုံးသူငယ်ချင်း၊ တစ်ဦး
တည်းသောသူငယ်ချင်းလို့ ဘာလို့ပြောတာလဲ”

“ရှား ... တိုးတိုးမေး ကြာယံ။ အမေ မသိစေချင်လို့ပါ”

မောင်ဟန့်မျက်နှာက အစိုးရိမ်ကြီးသည် မျက်နှာမျိုးဖြစ်နေပါသည်။ မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်မှုမရှိဘဲ အမေသိသွားမှာ အလွန်အမင်းကြောက်ရွံ့နေဟန် အထင်းသားတွေ နေရသည်။

“အမေက နီတူးကို သဘောမကျဘူး ကြားယံ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း နီတူးနဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိပါဘူး၊ မပေါင်းပါဘူးလို့ ညာထားရတယ်”

“နီတူးက ရှင်နဲ့ခြံချင်းကပ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဟိုဘက်ခြံပဲ”

ထမင်းစားခန်းမှာရှိသော မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် တစ်ဖက်ခြံမှ နှစ်ထပ်တိုက်ကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။

“ရှင်တို့ အသွားအလာရှိတာ အန်တီ မသိဘူးပေါ့”

“နီတူးအမေလည်း မသိပါဘူး”

“ဘာလဲ အမေချင်းလည်း မကြည့်ကြဘူးလား”

“တစ်ခါက ပြဿနာလေးတစ်ခုဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဆိုးသွားကြရာက ခုထိ စကားမပြောကြဘူး”

“အဖေချင်းကရော”

“နီတူးမှာ အဖေမရှိဘူး၊ သူ့အဖေက သူသုံးနှစ်သားမှာက တည်းက ဆုံးသွားတာ”

“ဪ ... သနားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် နီတူးက သနားဖို့လည်းကောင်းပါတယ်။ မိဘမပြည့်စုံတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ပုံစံအတိုင်းပါပဲ။ နီတူးမှာ

လိုအင်ဆန္ဒမပြည့်တာတစ်ခုကြောင့် စိတ်က အစွန်းရောက်နေတယ်။ ကောင်းချင်ရင်လည်းတအားကောင်းပြီး ဆိုးချင်ရင်လည်း တအားဆိုးတာလေ။ သူ့ကို သည်းခံတာဆိုလို့ ကျွန်တော်ပဲရှိတယ်”

“အင်း ... ယုံပါတယ် ... ယုံပါတယ်။ မိုးရေထဲမှာထားပစ်ခဲ့ပြီး နမိုးနီးယားဝင်အောင်ထိ ဒုက္ခပေးတတ်တာကိုသိရတော့ ယုံပါတယ်”

“အမေ့ကို တစ်ခွန်းမှသွားမပြောမိပါစေနဲ့နော်၊ အမေသိရင် နီတူးကို ပိုအပြစ်တင်မှာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ညာထားရလားဆိုပြီး ဒေါသဖြစ်လိမ့်မှာ”

ဒါကတော့ သူတို့သားအမိကြား၊ နှစ်ဖက်မိသားစုကြား အဆင်မပြေမှုကြောင့်လို့ မြကြာယံ သိသွားသောအခါ ဝင်မပါဖို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မှန်တာပြောရရင် မြကြာယံ မတွေ့ဖူးပါဘဲ နီတူးကို မကြိုက်လှ။ မောင်ဟန်နဲ့ သိပ်မပေါင်းစေချင်။ သူဟာ မောင်ဟန်ကို ဒုက္ခသာပေးချင်သူ ထင်သည်။

သူငယ်ချင်းက စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသိရက် မြကြာယံ ဆီ ဖုန်းဆက်လိုဆက်။ ဖုန်းလက်ခံနားမထောင်တော့ e-mail ပို့ပြီး ရည်းစားစာရေးပေးလိုပေးနဲ့လုပ်နေတာ။ မောင်ဟန်ကို မြကြာယံ ပြန်တိုင်တာတောင် မောင်ဟန်ဟာ ဘာကြောင့် ဒါကို စိတ်မဆိုးရသလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်သည်းခံခွင့်လွှတ်ထားနိုင်သလဲ။

မောင်ဟန်မှာ ဘာအားနည်းချက်ရှိလို့ နီတူးကို ဒီလောက်ခွင့်လွှတ်ပေးနေနိုင်ရသလဲ။

“ရှင် နေမကောင်း ဒီလောက် ဖြစ်နေတာတောင် သူ့ e-mail ထဲမှာထည့်မပြောဘူး။ ကြာယုံကို သူ ချစ်နေတာတွေ၊ သတိရတာတွေ၊ ကြာယုံကြိုက်တဲ့ Bratz ရုပ်လေးတွေ ရှာပြီး ဝယ်ပေးချင်တာတွေပဲ ပြောနေတယ်။ တကယ်တော့ သူ နည်းနည်းပြောပြဖို့ သင့်ပါတယ်။ ရှင်နဲ့သူက ရန်သူတွေ ပြိုင်ဘက်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရှင်ကဖြင့် သူ့ ခင်လိုက်ရတာ သူကတော့ တစ်စက်မှတောင် သိတတ် မရပါဘူး။”

နီတူးကိုဝေဖန်သံကြားလိုက်ရတော့ ဟန်မင်းဆီ အသံတိတ်နေကာ ငူငူကြီး ထိုင်နေသည်။ ကိုယ်က သူ့ဘက်က နာရသလောက် သူကတော့ မထုံတက်တေးနဲ့ မနာတတ်တဲ့အတိုင်း ဒီတိုင်းပဲ အနိုင်ကျင့်ခဲ့နေတာဟာ တော်တော်အသည်းယားစရာ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူ ကြာယုံအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးနေမှု ကြာယုံလည်း ရိပ်မိသလို သူလည်း ဖွင့်မပြောရုံစာစ်မယ် အမူအရာ တွေပြနေပါရက် ဘာကြောင့် ဖွင့်ပြောဖို့နောက်ကျနေရသလဲ။ တာ စဉ်းစားမရပြန်။

သူ့နောက်မှ ရောက်လာပြီး ကြာယုံကို အရောအချင်းတဲ့ နီတူးကတောင် နှုတ်ရုံစက်ရဲ့ e-mail ပို့ပြီး ရည်းစားစာပေး ပြီးနေပြီ။ သူသိအောင်လည်း ကြာယုံ မြန်ပြောပြီးနေပြီ။ ရည်းစား

လူလူ အုန်ကျွဲခတ်ဖြစ်အောင်လည်း ကြာယုံ ခဏခဏဆွဲပြီးပြော ပြပြီးနေပြီ။ တကယ်ဆို သူ မြန်မြန်ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလား။ မြန်မြန် နီတူး ရှေ့တိုးလို့မရတော့အောင် (သူလည်း ကြာယုံသဘောကို ရိပ်မိပြီးသားမို့) သူ ကြာယုံအချစ်ကို အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ပါတော့ လား။ ကြာယုံဟာ မောင်ဟန်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်ရလေလေ၊ စိတ်ထဲမှာတော့ စိတ်တိုင်းကျ ထုရိုက်ဆောင့်ဆွဲပြီးလေလေ။

မောင်ဟန်အိမ်က နှုတ်ဆက်ပြန်တော့ လက်ဆောင် ပြန်ထည့်ပေးလိုက်သော မုန့်တွေတစ်ထပ်ကြီး ပြန်ပါလာခဲ့သည်။ နီတူး အိမ်ရှေ့ကဖြတ်တော့ မသိမသာလေး အိမ်ကို အကဲခတ် ကြည့်မိသေးလေသည်။ လူအရိပ်အယောင်တော့မတွေ့ ရဘဲ ခြံကြီး နဲ့ အိမ်ကြီးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကြာယုံကို ပြန်ကြည့်သလို ခံစားရပါသည်။

ကြာယုံ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ခဏနားပြီးသော အခါ e-mail ကြည့်ဖို့ ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်မိသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကြာယုံခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုခုရသွား၍ပင်။ e-mail ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း နီတူးဆီက သုံးစောင်လောက် ဝင်နေတာတွေ ရသည်။

“ချစ်တဲ့ ကြာယုံလေး။”

ဆိုသောအရေးအသားကို စတွေ့ရလိုက်တော့ ကြာယုံ ရင်ထဲမှာ ဒီလိုအခေါ်အဝေါ်ကို မောင်ဟန်ဆီကသာ ကြားရ သိရရင်ကောင်းမှာပဲဟု တမ်းတမိသွားပါသည်။

“မောင်ဟန်ဆီလာတာ တွေ့လိုက်တယ်”

ဟင် ... ဒီကောင်။ ဒါဆို ဒီကောင် သူ့အိမ်ထဲ
ရှိနေတယ်ပေါ့။

ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေပါတယ်
လို့ထင်သား။

“ဒီကောင် အခု လုံးဝနေကောင်းသွားပါပြီ။ သတင်း
စရာတောင်မလိုတော့ပါဘူး။ ဘာမှလဲ စိတ်ပူလောက်စွာ
အခြေအနေမရှိတော့ပါဘူး။ ကြာယံ ဘာလို့ အချိန်ကုန်
ပြီး လာသတင်းမေးရလဲ။ ကိုယ် မနာလိုဘူးကွာ။ တကယ်
တော့ ကိုယ်က ကြာယံကို ချစ်နေတာပါ။ ဒါကြောင့်
ကြာယံ ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေတာ
ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
မကောင်းဖြစ်တာကို အိမ်တိုင်ရာရောက် သတင်းသွား
တာကိုတော့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။”

အဲဒါ ... သတင်းသွားမေးတဲ့သူက သူ့သူငယ်ချင်း
ပြီးတော့ သူ့ကို မသိခင်ကတည်းက ကြာယံဘဝထဲကို အရင်က
လာသူဟာ မောင်ဟန်ပဲ။ ဟန်မင်းဆက်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပဲ။ ကြာယံ စာဖတ်ရင်း နီတူးကို မုန်း၍မဆုံးဖြစ်နေသည့်
သူဟာ မောင်ဟန်နဲ့ လုံးဝကိုမတူ။ စိတ်ဓာတ်ချင်းကိုက ကွာပြား
နေတာ။ သဘောထားချင်းကိုက ကွဲပြားနေတာ။

မောင်ဟန်ကတော့ ယောက်ျားပီသတဲ့စိတ်နဲ့ သူငယ်
ချင်းဘက်က ပေးပေးမမ ဘာမဆိုပြောပေးဖော်ရတယ်။ နီတူးက
တော့ အမြဲ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး ပြောဖို့လောက်ပဲကြည့်သလို
သူ့စိတ်ထဲမှာ မောင်ဟန်ကို Best Friend ရယ်လို့ သတ်မှတ်ထားပုံ
တောင်မရ။

“ကိုယ် ကြာယံဆီက ပြန်စာတစ်စုံတစ်ခုလောက်များ
ရမလားလို့ အမြဲမျှော်နေမိတယ် ကြာယံရယ်။ ဘာကြောင့်
ကိုယ့်အပေါ် စိမ်းကားနိုင်ရတာလဲ”

အင်း ... မစိမ်းကားပါဘူး။ မစိမ်းကားပါဘူး။
ရှင်ကို အသုံးချတော့မှာပါ။ ရှင်ကို အသုံးချပြီး နဲ့ချင်သလိုလို
မနဲ့ချင်သလိုလို ဘယ်လိုကြီးမုန်းမသိ အကဲခတ်ရ ခက်နေတဲ့
မောင်ဟန်ကို နဲ့ယူရတော့မယ်လေ။ သူလည်း ကြာယံကို ချစ်နေ
တာ ကြာယံ သိတယ်။ ကြာယံကလည်း သူ့အပေါ် ပြန်တိမ်း
ညွတ်နေတာကို သူ သိတယ်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖွင့်ပြောဖို့ပဲ
လိုတော့တာ။ ဒါတောင် သူက ဘာတွေ တွေ့ဝေနေမှန်း မသိနိုင်
တာမို့ ရှင်ကို အသုံးချပြီး သူ သဝဏ်တိုလာအောင် လုပ်ရမယ်။
ဒါပဲရှိတော့တယ်။ ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ မောင်ဟန်ရဲ့
နီတူးအပေါ် အနှိုင်းမဲ့ ချစ်ခင်နိုင်မှုတွေ၊ ခွင့်လွှတ်သည်းခံပေးနိုင်မှု
တွေ၊ သဘောထားကြီးမှုတွေကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်မှာ။

မြကြာယံသည် တစ်ခါမှ စာမပြန်ဖူးသေးသော
နီတူးထံသို့ စာပြန်ရန် e-mail တစ်စောင်ရိုက်လိုက်တော့လေသည်။

“ကိုနီတူး ...

ဘာကြောင့် e-mail တွေ တစ်ရက်ကို သုံးစောင် လေးစောင် ပို့ပို့နေရတာလဲ။ စာတွေအကုန်လုံးကို ကြာယံ မဖတ်ဘူးဆိုတာတော့ အမှန်အတိုင်းပြောမယ် ...

မောင်ဟန်ဆီက ပတ်သက်ပြီး ကိုနီတူးကို နာမည် ကြားဖူးပါတယ်။ ဖုန်းတစ်ခါဆက်ဖူးလို့ အသံကြားဖူးပါ တယ်။ စာတွေ မပြတ်ပို့နေလို့ စာဖတ်ပြီးတော့ ရင်းနှီးနေ သလိုဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကိုတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်ဟန် ကြာယံဆီလာတဲ့အခါမှာ ကိုနီတူးပါ လိုက်လာခဲ့ပါလား။ ကြာယံတို့ သုံးယောက်အတူတူ ကော်ဖီ ဆိုင်ထိုင်ကြတာပေါ့”

ကြာယံ သူမ၏စာကို တစ်ခေါက်ပြန်စစ်ပြီးသော အခါ ကျေနပ်သလို ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လျက် နီတူး၏ e-mail ထံပို့ဖို့ send ခလုတ်ကို ထပ်ခနဲ နှိပ်လိုက်တော့လေသည်။

ဟန်မင်းဆက် နေကောင်းလာသောအခါ ထုံးစံ အတိုင်း ကြာယံ သင်တန်းတက်နေရာဆီသို့ အပြန်မှာ လာစောင့် ပါသည်။ ကြာယံသည် သင်တန်းမှဆင်းဆင်းချင်း ဟန်မင်းဆက် တစ်ယောက်တည်းကိုတွေ့လိုက်ရတော့ အလိုမကျသလို မျက်နှာ ပေးဖြင့် ဟန်မင်းဆက်ထံ လျှောက်လာပါသည်။

ဟန်မင်းဆက်က ...
“ကြာယံ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမကြည်တာလဲဟင်”
ဟု စိုးရိမ်သလို မေးလေသည်။

“နီတူးကြောင့်ပေါ့”
“ဗျာ ... နီတူးကြောင့်ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်လေ ကြာယံ သူ့ဆီ e-mail ပို့ပြီး သေသေချာချာ မှာထားသားနဲ့”
“ဘာမှာထားလို့လဲ”

“သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်လို့၊ မောင်ဟန် ကြာယုဆီလာတဲ့ အခါမှာ လိုက်လာခဲ့ပါလို့ မှာထားခဲ့တာလေ”

ကြာယုသည် ပြောရင်းနဲ့ ဟန်မင်းဆက် မျက်နှာ အမူအရာကိုလည်း လေ့လာလိုက်ရသေးလေသည်။ သူ့ဆီမှာ သဝန်တို့မူတစ်ခုခုတော့ရှိနေဖို့ မျှော်လင့်နေချင်သည်။ သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူ့မျက်နှာမှာ သဝန်တို့တဲ့အမူအရာ တော့ရှိမနေဘဲ သူကပင် ပြန်ပြီး အံ့ဩနေသလိုလို့၊ မယုံနိုင်သလိုလို့ ဖြစ်နေဟန်တွေ့ရပါသည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှလဲပြောမထားဘူး”

ဟု စက္ကန့်ဝက်လောက်အကြာမှာ သူ့ဆီက ပြန်ကြား

ရသည်။

“ရှင်တို့ အမြဲတွေ့ကြတယ်ပေါ့”

“တွေ့ပါတယ်၊ မတွေ့လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက် ပြီး အမြဲသတင်းပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာယုနဲ့သူ့ အကြောင်းတော့ လုံးဝပြန်အသိမပေးဘူး”

“ဒါဖြင့် သူက ဘာသဘောလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လူမြင်တော့မခံဘဲ ချစ်ပါတယ် ကြိုက်ပါတယ်တွေ့ပြောပြီး အဖြေတော့တောင်းတယ်၊ လာတွေ့ပါဆိုတော့ လာမတွေ့ ဘူး”

ဟန်မင်းဆက်က မဖြေတတ်သလိုလို ဟန်ဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ရင်း ပခုံးတွန့်ပြပါသည်။

ရှင် သဝန်မတို့ဘူးလား မောင်ဟန်ရယ်။ ရှင်သူငယ်ချင်းအရင်း ကြီးက ရှင်မိန်းကလေးကို လုယူတော့မလို့ ကြီးစားနေပြီလေ။ ရှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သင့်တယ်။ သဝန်တို့သင့်တယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူ တို့ လက်လွှတ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အမြန်ဆုံး ခွင့်ပြောပစ်လိုက်သင့်တယ်။

အခုတော့ ... ဟင်း ... အခုတော့။

“သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်”

ကြာယု ဆက်ပြောလိုက်သည်။ မောင်ဟန်ကတော့ စတုန်မလှုပ်နဲ့ ကြာယုကို စောင့်ကြည့်နေတာတွေ့ရသည်။ တကယ် ဆို သူ စိတ်နာတတ်ရင် နာလို့တောင်ရတယ်။ သူက တွေ့ချင်လို့ လာတွေ့တဲ့မိန်းကလေးက သူ့ကိုကျော်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်း နီတူး တို့ပဲ တွေ့ချင်ပါတယ်ပြောနေတာဟာ ဘယ်လောက်စိတ်နာဖို့ ကောင်းလဲ။ ပြီးတော့ နီတူးကို ဘယ်လောက် မနာလိုချင်စရာ ကောင်းလဲလေ။

“မောင်ဟန် ခေါ်လာခဲ့ပေး”

“ရပါတယ်”

“တစ်နေရာရာမှာ သုံးယောက်ပြိုင်ပြီး စကားတွေပြောကြ တာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ကို ပြန်လက်ခံဖို့၊ လက်မခံဖို့ဆို တာဟာ သူ့အသံကို ဖုန်းထဲမှာ ကြားဖူးရုံ၊ သူ့အရေးအသား တွေဖတ်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲနော်။ စကားလေး ဘာလေးပြောကြည့်ရမယ်၊ ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းကြည့်ရမယ်။

ဟင်း ဟင်း။ စကားပုံတောင်ရှိတယ်၊ လူအကြောင်း ပေါင်းမှသိတဲ့”

“ကြာယံ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော်လည်း ဖြည့်ပေးချင်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ နိတူးက စိတ်တစ်မျိုးမျိုး သူက သူ့စိတ်သဘောနဲ့သူပဲ ထလုပ်ရင်လုပ်တာ၊ သူများ လုပ်ခိုင်းရင် မလုပ်ဘူး။ သူများ သွားခိုင်းရင် မသွားဘူး။ သူ စိတ်မပါဘဲနဲ့ ဘာမှ လုပ်ခိုင်းလို့ မရတတ်ဘူး”

“ဪ ... ဒါဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်၊ အဲဒီလို အချိုးချိုးမယ် ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ကြာယံ့ဆီကအဖြေကို မရဘူးလို့သာ ပြောလိုက်”

“ဘာလဲဟင် ကြာယံက သူ့ကို အဖြေပေးဖို့တောင် စဉ်းစားပြီးနေပြီလား”

“ဒါက ကြာယံ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ၊ ပြောမပြောဘူး”

ဟန်မင်းဆက် တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးနက်လျက် လက်ပိုက်ရင်း ကားကို မှီရပ်ကာ ငြိမ်နေသည်။ ကြာယံလည်း သူ့ရဲ့ မထုံတက်တေးပုံစံကြီးကို မှန်းလာတာနဲ့ ...

“ကြာယံ သွားတော့မယ်”

“ကော်ဖီသွားမသောက်တော့ဘူးလား”

“ဒီနေ့ မသောက်ချင်ဘူး၊ ကြာယံ ဓားလည်းမပါဘူး။ တက္ကစီနဲ့ပြန်ရမှာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ကားဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကား ဆားဖစ်ဆင်းလုပ်ချင်တာနဲ့ ဝပ်ရှော့ကို မနက်တည်းက ဖေဖေ သွားပို့ပေးထားတယ်၊ ကြာယံက သင်တန်း အပျက်မခံချင်လို့ တက္ကစီနဲ့ပဲလာလိုက်တာ၊ IELTS ဖြေဖို့ နီးနေပြီလေ၊ ဒါကြောင့် အတန်းမပျက်ချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ကြာယံ့ရယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ”

“ရပါတယ် မပို့ပါနဲ့ မောင်ဟန်နဲ့မှာ တခြားကိစ္စတွေရှိရင် လည်း ရှိမှာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စတွေပဲ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ၊ ကြာယံ့ တက္ကစီနဲ့ ဒီလိုပဲသွားနေကျပါ”

“မဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော် ပို့နိုင်ပါတယ် ကျွန်တော် အားပါတယ်”

“နိတူးကို လိုက်ပို့ပေးစရာတွေများ ရှိနေဦးမလားလို့ပါ”

မောင်ဟန် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးပါသည်။ ကြာယံ ခန့်လိုက်တာကို သူလည်း သဘောပေါက်ပုံရပေမဲ့ ဘာတုံ့ပြန်ချက်မှ မပေးတော့ပါ။ ကြာယံ တက်ဖို့သာ ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးနေသည်။ ကြာယံလည်း ဆက်မငြင်းတော့ဘဲ သူ့ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မောင်ဟန်က ကားကို ညင်သာစွာ ငြိမ်ခနဲမောင်းထွက်လေသည်။

ကားစက်နိုးစဉ်မှာ ကားထဲတွင် အသင့်ထည့်ထားပြီး ဖြစ်သော စီဒီစက်မှ သီချင်းကလည်း သူ့အလိုလိုဖွင့်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

"It's too late to apologize ....

It's too late ..."

... ဟူသော သီချင်းစာသားအေးအေးလေးနဲ့အတူ သီဆိုလိုက်သည်။ One Republicအဖွဲ့၏ သီချင်းက ခပ်သဲ့သဲ့ယုံလွင့်လာပါသည်။ မောင်ဟန်ကားလေးမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ကားနဲ့ မတူဘဲ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေပြီး သီချင်းကလည်း လူငယ်တွေအကြိုက် ဟစ်(ပ)ဟော့(ပ)နဲ့တူတဲ့အခွေဆိုလို့ ရိုမနေပါ။ သီချင်းချိုချိုအေးအေးလေးတွေ ဆိုတတ်သော James Blunt တို့၊ Brian Mcfadden တို့ စီဒီလောက်သာ ကားထဲမှာရှိသည်။

"ကြာယုံကို လိုက်ပို့ရတဲ့အတူတူ တစ်နေရာရာမှာ ခဏထိုင်စကားပြောကြမလား"

ကားမောင်းလာရင်းမှ မောင်ဟန်ထံမှ တစ်ချက်တောင်းဆိုသံကြားရသည်။

"စကားတွေ အမြဲပြောနေတာပဲ၊ ဘာတွေ ထပ်ပြောစရာရှိသေးလို့လဲ"

"ဪ ... ဒီလိုပဲပေါ့၊ ကြာယုံ သီချင်းမယ်ထင်တဲ့ နီတူးအကြောင်းတို့ ဘာတို့ ပြောလို့ရတာပေါ့လေ"

အလို ... ဘုရားရေ ... သူက တကယ်ထင်နေပါလား။ ကြာယုံ နီတူးကို အဖြေပေးတော့မယ်၊ နီတူးကို ပြန်စိတ်ဝင်စားတော့မယ်လို့ တကယ်များထင်နေပြီလား။

"နီတူးအကြောင်း နီတူးကိုယ်တိုင်ကပဲ ပြောတာကြားချင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မောင်ဟန်ပြောရင် မောင်ဟန်က သူ့ကို ဘက်လိုက်ပြီး တော့ပဲ ပြောမှာလေ"

"ဟား ဟား ... ဘာလို့ ဘက်လိုက်ပြောရမှာလဲ"

"မောင်ဟန်က သူ့ကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်ခင်တယ်လေ၊ ဒီတော့ သူနဲ့ပတ်သက်ရင် ကောင်းတာရွေးပြောမှာပဲ"

"ဒါဆို နီတူးကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အကြောင်း သူပြောရင် သူကောင်းတာပဲရွေးပြောမှာပေါ့"

"ဘာလဲ မောင်ဟန်က သူ့မကောင်းတာပါထည့်ပြောမယ်၊ အဲဒီသဘောလား"

ဟန်မင်းဆက် အသာအယာပြုံးရင်း တိတ်နေမိသည်။ စကယ်တော့ ကြာယုံရယ် ကြာယုံကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေတာပါ။ ခက်တာက နီတူး အခုမှ ကောက်ခါငင်ခါ ကြာယုံကို ချစ်တယ်၊ ဘာတယ် စဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် ဝေခွဲရခက်လာတယ်။ ကြာယုံအချစ်ကို ကျွန်တော်ပဲ ရအောင်ယူပြီး နီတူးနဲ့လမ်းခွဲကြ၊ မုန်းကြ၊ ပြိုင်ဘက်ကြီးတွေဖြစ်ကြတာကို ရွေးမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြာယုံကို ဖွင့်မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားရင်း ဘေးကနေ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲ လုပ်ရမလား။

တကယ်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်သူက လေ့
လွတ်ခံချင်မှာပဲ ကြာယံရယ်။

“အင်းလျားမှာ ဘူးသီးကြော် ထိုင်စားကြရင်ကောင်းမလား
ကြာယံ”

ကြာယံဟာ သူ့စကားကြောင့် အသာအယာ ရာ
သံပြုသည်။ သဘောက တဂျီဂျီနားပုနာဆာလုပ်နေသော ကစား
တစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်ချင်တဲ့သဘောနဲ့ ရယ်တာမျိုးလည်း
ဖြစ်နေပါသည်။ ကြာယံအမူအရာလေးက သူ့အပေါ် ချစ်စနိုးလည်း
ဆန်တာမို့ ဟန်မင်းဆက် ရင်ထဲ ဆွေးသွားသည်။ ကြာယံ
ချစ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် နီတူးဘက်က လိုက်ငဲ့ပြီး တွေးပေးချေ
ပါလိမ့်။ နီတူးကို ငါ ဘာကြောင့် ဒီလောက်သနားနေမိပါလိမ့်
ဘာကြောင့် နီတူး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရမှာကို ငါ မလုပ်ရက်
လိမ့်။

ထိုသို့တွေးမိလျှင် ငယ်ငယ်ကမြင်ကွင်းတစ်ခု
တစ်ချက်မြင်ယောင်သတိရသွားပါသည်။ လူက ထိုမြင်ကွင်း
မြင်ယောင်လိုက်တော့ ကြေကွဲမိသလိုလို နောင်တရမိသလိုလို
နီတူးကို ခုချက်ချင်းပဲ အရုံးပေးပြီး ကြာယံဆီက အချစ်
နီတူးအတွက်ဖြစ်သွားအောင် ကူညီပေးချင်သလိုလို ခံစားလိုက်
ပါသည်။

ဘူးသီးကြော်တစ်ပွဲစီ အသီးသီးမှာပြီးသောအ
ဟန်မင်းဆက်သည် အင်းလျားရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ...

“နီတူးကို ကျွန်တော် ဘာကြောင့် သိပ်ခင်ရသလဲ သိပ်အနှံ့
အတာခံရသလဲဆိုတာ ကြာယံ သိချင်မှာပဲနော်”

ဟု စကားစလျှင် ကြာယံသည် ခုံပုလေးမှာ ထိုင်ရင်း
အပေါ်လက်တံတောင်ထောင်တင်၊ တံတောင်ထောက်ထားသော
လက်ဖဝါးပြားထဲ မေးစေ့လေးတင်ရင်း နားစွင့်လေသည်။

ဟန်မင်းဆက် အသွင်အပြင်က နီတူးနဲ့ သူ့ရဲ့
ငယ်ဘဝအကြောင်းပြောရတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ခုချက်ချင်း
အဲဒီကာလတွေဆီ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားရပြီး သူ့မျက်လုံး
တွေက ရီဝေသွားပါသည်။ သူ့ တကယ်ပဲ ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့
ထင် ပြန်ပြီး ခံစားလာရသည်။

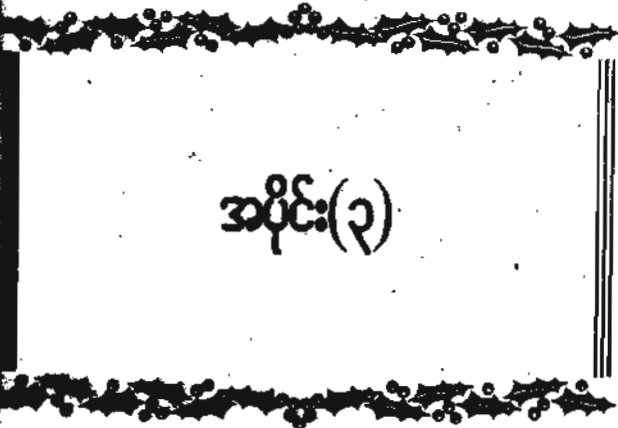
ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကာလဆီကို ပြန်ရောက်အောင်သွား
ပြီး ပြင်လိုရနိုင်မဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်ပြင်ချင်သည်။
စာရွက်ပေါ်မှာ စာအမှားရေးမိရင် Correction Penနဲ့ပြန်ဖျက်လိုရ
သလို ဖျက်လိုက်ချင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် တချို့ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ်
ဆန်ဆန်ပြုကြသလိုပဲ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့တာတွေထဲမှာ မဖြစ်စေချင်
တာကို မဖြစ်အောင် အတိတ်ကာလဆီပြန်သွားပြီး ပြန်တာလို့
ရသမျှ တားပစ်နိုင်တာလုပ်နိုင်တဲ့ Power မျိုးရချင်သည်။

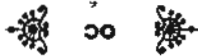
ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာက ဖြစ်ပြီးနေပြီ။ ပြင်ချင်လည်း
ပြင်လိုမရတော့တာဟာ တကယ်လက်တွေ့လူ့ဘဝမှာ ကြုံရတဲ့
ဖြစ်ရပ်တွေသာ။

“ကျွန်တော်နဲ့သူ မွေးကတည်းက ခြံချင်းကပ် အိမ်ချင်းကပ်
 ရပ်နေခဲ့ကြတယ်လေ။ ကလေးဘဝက သူငယ်ချင်းစုံ၊ ဖြစ်
 လာတယ်ပဲဆိုရမှာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မိဘတွေ
 နဲ့ ကျွန်တော့်မိဘတွေက အခုလို မဟုတ်ဘူး။ အခု
 အနေစိမ်းသွားကြတာ၊ အရင်ကတော့ တကယ်အိမ်နီးချင်း
 ကောင်းတွေအဖြစ် ခင်ခဲ့ကြတာမို့ ကလေးချင်းလည်း
 လမ်းလျှောက်တတ်ခါစအရွယ်တည်းက အတူဆော့
 ဆော့ဖက်ဖြစ်လာခဲ့ကြတာပေါ့”

* ○ *

အပိုင်း(၃)

အမြဲတမ်း တစ်တန်းတည်း အတူတူ၊ တစ်ခုတည်း

အတူတူထိုင်ခဲ့ကြသော သူတို့လောက် ဘယ်သူကမှ ချစ်နိုင်ခင်နိုင်ကြမယ်မထင်။ ဟန်မင်းဆက်အတွက်ဆို နီတူးအား ကောင်းဖြစ်သလို နီတူးအတွက်ဆိုလည်း ဟန်မင်းဆက်သည် သူကမ္ဘာပေါ်မှာ ပေါင်းစရာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

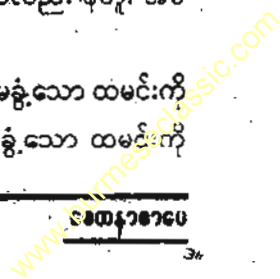
လေးနှစ်မှာ မူကြိုတက်တော့လည်း အတူတူ ငါးမှာ သူငယ်တန်းအပ်ကြတော့လည်း ကျောင်းအတူတူဖြစ်ရာကစ၍ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သူတို့ တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ခုတည်း။ အိမ်ချွေးကလည်း ကပ်ရပ်ဆိုတော့ ကျောင်းမှာ ခြောက်နာရီလောက်တော့ ပြီး သူများတကာတွေလို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရတာမို့ မတွေ့ ရစေလည်းမရှိ။ ခြံထဲဆင်းဆော့ကြဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ထောက်အိမ် ကျန်တစ်ယောက်သွားလည်ပြီး ဆော့ဖို့လည်း အဆင်ပြေလှလေရာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမှာ အိပ်ချိန်ဆယ်နာရီနုတ်ရင် ကျန်တဲ့ဆယ့်သုံး

သူတို့လောက် (ကျန်တစ်နာရီကတော့ ထမင်းစားတာတို့ ဘာတို့ နေ့တွက်ပြီးထားလိုက်တာပါ။ ဒါတောင် တစ်ခါတလေ ထမင်းအတူတူစား၊ ရေအတူတူချိုးတာတောင်ရှိသေးတာ) သူတို့ အတူတူကြကရလေရာ သူတို့လောက်နီးစပ်ခင်မင်သူလည်း ရှိမည်မထင်ပါ။

ဟန်မင်းဆက်မှာကား ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ၍ နီတူးကိုသာ အဖော်လုပ်ပေါင်းရသလို နီတူးမှာကျတော့ အစ်မချည်း နှစ်ယောက်။ ရှိတဲ့အစ်မတွေကလည်း သူနဲ့ အသက်အတော်ကွာသည်။ အစ်မအကြီးဆုံးနဲ့ဆို ဆယ်နှစ်ကွာပြီး အစ်မအငယ်နဲ့ကျ နှစ်နှစ်ကွာသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သားအငယ်ဆုံးလေး မောင်အငယ်ဆုံးလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ဖူးဖူးမှတ် အလိုလိုက်ချစ်ကြပေမဲ့ နီတူးက အိမ်မှာမပျော်။ ဟန်မင်းဆက် အိမ်သို့သာ ကူးလာပြီး ထန်မင်းဆက်နဲ့သာ အနေများသည်။

ထမင်းမစား ရေပြန်မချိုးဘဲတောင် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း ဆော့တတ်သည်။ မိဘချင်း ကလည်း ရင်းနှီးခင်မင်ကြလေရာ ဒီဘက်က မိဘတွေကလည်း သူတို့သား ဟိုဘက်အိမ် ရောက်နေတာကိုပင် ကျေနပ်စွာ ခွင့်ပြုထားတတ်ကြသလို ဟန်မင်းဆက် မိဘတွေကလည်း နီတူး အိမ်ဆို စိတ်ချလက်ချ ပေးလွှတ်ကြသည်။

ဟန်မင်းဆက်ဘဝမှာ နီတူးအမေခွဲသော ထမင်းကို စားဖူးသလို နီတူးလည်း ဟန်မင်းဆက်အမေခွဲသော ထမင်းကို

စားဖူးတာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်း။ ညစ်ပတ် ပေရေနေအောင်
ဆော့ထားလို့ အမြင်မတော်တာနဲ့ သူ့သား၊ ကိုယ့်သား ခွဲခြားမ
ဘဲ ဆူပူမာန်မဲပြီး ရေခေါ်ချိုးပေး အဝတ်လဲပေးခဲ့ဖူးတာ ခံရတဲ့
အကြိမ်ပေါင်းလည်းမနည်း။

“အရပ်ဝယ်ရင် ဆင်တူ နီတူးဖို့ပါ တစ်ခုဝယ်ပေးချေ
အမေ”

လို့ ဟန်မင်းဆက်မှာထား၍ အမေအမေတွေ
မမေ့မလျော့ဝယ်ပေးတတ်သလို ...

“နီတူးက မောင်ဟန်လေးနဲ့ ဆင်တူဝတ်ချင်လို့ ဝယ်လာ
တာ”

ဆိုပြီး အင်္ကျီ ဘောင်းဘီဆင်တူတွေ နီတူးအ
ဝယ်ဝယ်လာပေးတာလည်း ခဏခဏ။

ဤသို့တကယ့်လို ညီအစ်ကိုရင်း အမြွှာညီအစ်
တွေပမာ ဘာပဲဝယ်ဝယ်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဆင်တူဝယ်ပေးခံရတဲ့အထိ
ဟန်မင်းဆက်နဲ့ နီတူးတို့ကလည်း အကြိုက်ချင်းတူနေကြတဲ့အထိ
စိတ်ချင်းကလည်းညီခဲ့ပါသည်။

“မနေ့က နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းမလာဘူး၊ ဘယ်ဘု
နေမကောင်းတာလဲ”

ဟုအတန်းထဲက အတန်းဖော်တွေကဖြစ်ဖြစ်၊ အတန်း
ပိုင်ဆရာမကဖြစ်ဖြစ် ကြာတော့ သတိထားမိပြီး မေးလာခံရခြင်း
အကြောင်းရင်းကတော့ ...

“နီတူး နေမကောင်းဘူးတဲ့ အမေ၊ သားလည်း ကျောင်း
မသွားချင်တော့ဘူး။ နီတူးနားမှာပဲ သူနဲ့အတူတူ အဖော်
လုပ်နေချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်။ နီတူး နေမကောင်းနေတာ
သွားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ။ သားလည်း မောင်ဟန်ကို သားနား
မှာနေစေချင်တာပါ။ သား နေမကောင်းတော့ အိပ်ရာထဲ
လှဲပြီး ကာတွန်းဖတ်လိုက်၊ TV ကြည့်လိုက်လုပ်နေတုန်း
မောင်ဟန်ပါအနားမှာရှိတော့ မပျင်းဘဲ အဖော်ရတာပေါ့၊
ဒါကြောင့်ပါ အန်တီ။ သား ခေါ်ထားလို့ပါ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း သားက
နီတူးနား ငြိမ်ငြိမ်လေးနေခဲ့နော်၊ နီတူး အိပ်ချင်ရင်လည်း
မနှောင့်ယှက်နဲ့”

ဟူ၍ နီတူး နေမကောင်းလျှင် ဟန်မင်းဆက်ပါ
ကျောင်းမသွားရာကစပြီး မကြာခဏ အာသီးရောင်ပြီးပျားတတ်
သော ဟန်မင်းဆက် နေမကောင်းရင် နီတူးကလည်း ...

“မောင်ဟန် ကျောင်းမှာမရှိရင် သားမှာ ဘယ်သူမှပေါင်း
စရာမရှိဘူး အမေရာ။ သား ကျောင်းမသွားဘူး၊ မောင်ဟန်
နေကောင်းမှ သွားမယ်၊ သူ့နားမှာ သွားစောင့်ပေးချင်
တယ်”

ထိုသို့ တောင်းဆိုကာ ဟန်မင်းဆက်နားမှာ တာ
နေကုန် အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ကာတွန်းအတူဖတ်လိုက်၊ ဗီဒီယို
အတူတူကြည့်လိုက်နဲ့ အဖော်လုပ်ပေးတတ်လေသည်။

ကြာတော့ တစ်ယောက်ပျက်ရင် နောက်တစ်ယောက်
ပါ လိုက်ပျက်တတ်တာကို အတန်းဖော်အားလုံးရော၊ အတန်းပို
ပါ ရိပ်မိလာကာ ဒီနေ့ နှစ်ယောက်စလုံးကျောင်းပျက်ပြီး နောက်
တစ်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်လျှင် အဲဒီလိုမေးကြတာခံရပါသည်။

ငယ်ငယ်ကတော့ နီတူးက အေးပြီးလိမ္မာပေး
ဆယ်နှစ်သားလောက်ရောက်တော့ စိတ်ကပြောင်းချင်လာသည်။
သူတို့နေသောကျောင်းက ယောက်ျားလေးချည်းနေသောကျောင်း
ဖြစ်ရာ အတန်းကြီးက အစ်ကိုတွေရဲ့အတူကို ခိုးချင်လာသည်။
တစ်ရက်မှာ ...

“ဟေ့ကောင် မောင်ဟန် ကိုးတန်းက ကိုမျိုးအောင်ကပြော
တယ်၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ် လိုက်မလားတဲ့၊ သွားရအောင်
ကွာ”

ဟု စပြောလာသည်။

နီတူး ပြောလာတဲ့အချိန်က ကျောင်းရောက်ခါစ
အချိန် မနက် ရှစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်။ သူတို့ကျောင်းက ကိုးနာရီ
ကနေ သုံးနာရီကျောင်းဖြစ်သည်။

“ကျောင်းဆင်းရင် သွားမှာလား”

ဟန်မင်းဆက်ကတော့ မလည်မဝယ် အတီးအတနဲ့
ထိုသို့ပြန်မေးခဲ့သေးလေသည်။

“(xxx)မှပဲ ကျောင်းဆင်းရင်သွားလို့ရမလား”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မဆဲနဲ့လေကွာ၊ မင်း ဘယ်ကအဆဲ
တတ်လာတာလဲ”

“ဟားဟား ... ဆဲတာများကွာ သင်စရာမလိုပါဘူး၊ သူ
များတွေ ဆဲတာနားထောင်ပြီး လိုက်ဆဲကြည့်ရုံပေါ့”

“မဆဲပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအမေတွေ အစ်မတွေသိရင် အရိုက်ခံ
ရလိမ့်မယ်”

နီတူး အဖေ အမေ အစ်မတွေက နီတူးကို တုန်နေ
အောင်ချစ်ကြပေမဲ့ စည်းကမ်းတော့မဖျက်ပါ။ ရိုက်စရာရှိရိုက်ပြီး
ဘုရားတရားလည်း ကိုင်းရွိုင်းအောင် လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမ
တတ်ပါသည်။

“သူတို့ရှေ့မှာတော့ ဘယ်ဆဲမလဲကွ၊ မင်းသာ အခြောက်
လိုလိုနဲ့ အမေပုံသွင်းတာခံနေ၊ မှတ်ထား မောင်ဟန်ရ။
ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မဆိုးရင်၊ မခိုက်ရင် ဒါ ယောက်ျား
လေးမပီသဘူး။ မဆဲတတ်ရင် ခေတ်မမီဘူး”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုမျိုးအောင်တို့ ‘ကိုတိုးကြီးတို့အုမ်စု’

“ဟာ ... အဲဒီအစ်ကိုကြီးတွေက သိပ်ဆိုးတဲ့အုပ်စုလေကွ၊
မင်း ဘာလို့သွားပေါင်းလဲ”

“သူတို့ ဘာဆိုးလို့လဲ”

“ကျောင်းပြေးတယ်”

“အင်း ...”

“သူတို့အရွယ်လေးနဲ့ ရည်းစားထားတယ်”

“အင်း ...”

“ကောင်မလေးတွေကိုလည်း ခဏခဏစ၊တယ်၊ စာတွေ လိုက်ပေးတယ်”

“ဒါပဲလား”

“ငါသိတာ ဒါပဲ”

“အဲဒါ ဆိုးတာလားကွာ၊ အလကား လူကြီးတွေဆိုတာက ငါတို့လူငယ်တွေဘာလုပ်လုပ် မကောင်းမြင်နေတာ”

“မင်းက လူငယ်တောင်မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခုမှ ဆယ်နှစ် ငါးတန်းပါ။ ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ အကြီးတွေ ကိုးတန်း ဆယ်တန်းတွေနဲ့ မပေါင်းပါနဲ့”

“ဟေ့ကောင်မင်း ငါ့အဖေလား။ ငါ့ကို လာဆုံးမ မနေနဲ့ ငါ မင်းကို အရင်စမေးတာက ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ် လိုက်မလား ဒါပဲ”

“ကျောင်းဆင်းချိန်မှ သွားကြည့်မှာမဟုတ်လား၊ ဒါဆို အမေ့ကိုပြောပြီး မေးကြည့်မယ်လေ”

နီတူးက ဟန်မင်းဆက်စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရယ်စရာအကောင်းဆုံးဟာသကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အတိုင်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွာ”

“မင်းအမေလား လွှတ်မှာ”

“ငါတို့ရယ် အမေတို့ရယ် သွားမယ်လေ၊ ဒါဆို ရုပ်ရှင် ကြည့်ရတာပဲ”

အရင်ကလည်း နီတူးအဖေအမေတွေနဲ့ ဟန်မင်း ဆက် ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ဖူးသလို ဟန်မင်းဆက်အဖေအမေတွေနဲ့ လည်း နီတူး ရုပ်ရှင်လိုက်ကြည့်ဖူးပါသည်။

“လူကြီးတွေမပါဘဲ ငါတို့ပဲ ကိုမျိုးဇော်တို့အုပ်စုနဲ့ သွား ကြည့်မှာလေ”

“ဟာ ... ဒါတော့ ပေးလွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“အေး ... မင်း ကြိုသိနေသားပဲ၊ ဒါနဲ့များ အမေ့သွားပြော မယ်လေး ဘာလေးနဲ့”

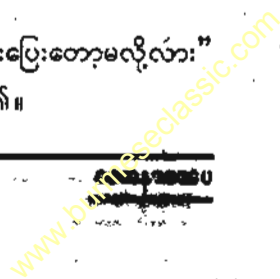
“ဘာလဲ မင်းက မပြောဘဲ ခိုးသွားမလို့လား”

“ကြာတယ်ကွာ ကျောင်းတက်တော့မယ်၊ ကျောင်းဝင်းတံခါး မပိတ်ခင် အပြင်ရောက်အောင် ပြန်ထွက်လာလို့ ကိုမျိုးဇော် မှာလိုက်တယ်ကွာ၊ မင်းပါလိုက်နဲ့၊ လာ ... သွားကြမယ်”

နီတူးက ဟန်မင်းဆက် ပခုံးကို ဖက်ပြီးခေါ်သည်။ ဟန်မင်းဆက် ရုန်းလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ဟာ ... နီတူး မင်း ကျောင်းပြေးတော့မလို့လား”

ဟု အလန့်တကြား မေးမိ၏။

“ကျောင်းပြေးပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတာ အရသာရှိတယ်တဲ့၊ လူကြီးတွေမပါဘဲ သွားကြည့်ကြမယ်တဲ့၊ ဒါ ယောက်ျားလေးတိုင်းလုပ်တယ်တဲ့၊ ဘာမှ ကြောက်နေစရာမရှိဘူးတဲ့”

“ငါ မလိုက်ချင်ဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... အဲမှာ ... ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို မခင်ဘူးပေါ့လေ၊ ငါ မရှိဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းထွက်တက်တယ်ဆိုတဲ့ရာဇဝင်ကို တွင်ချင်လို့လား။”

“ငါလည်း ကျောင်းမပြေးဘူး၊ မင်းလည်း ကျောင်းမပြေးနဲ့”

ထိုသို့ အငြင်းပွားနေချိန်တွင် ကျောင်းဝင်းထိပ်မှာ ပြူတစ်ပြူတစ် ရုပ်စောင့်နေကြသော ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားအုပ်စုကြီးက နီတူးကို လက်ဖျောက်တီးပြီးခေါ်သူခေါ်၊ လက်ခေါက်မှုတ်ပြီးခေါ်သူခေါ်ဖြင့် အချက်ပြနေကြတာတွေ့ရသည်။ ကျောင်းတက်ခါနီးလာသလို ကျောင်းတက်ဖို့ ငါးမိနစ်အလိုမှာ တီးသည့် ပထမဦးဆုံးခေါင်းလောင်းတီးသံပင် စပြီးကြားရလေရာ ကျောင်းစောင့်ကြီးက ဝင်းတံခါးကြီးတစ်ခြမ်းကို စပြီးပိတ်ဖို့ပင် ဆွဲနေပြီ။

“ဟာ ... ရှုပ်တယ်ကွာ၊ မင်း လုပ်တာနဲ့ အပြင်ထွက်လို့ မရတော့ဘဲဖြစ်နေမယ်၊ လာ ... မရဘူး၊ မင်းပါ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဆိုကာ နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက်လက်ကောက်ဝတ်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝင်းတံခါးဝကို တစ်ဟုန်ထိုးဖြေ

တော့လေသည်။ ကျောင်းတက်ခါနီးမို့ ကျောင်းချိန်အမိဝင်သူတွေ၊ ကလေးအငယ်ဝင်ပို့ပြီး ပြန်ထွက်ကြသော လူကြီးတွေ မိဘတွေနဲ့ ဝင်းတံခါးဝမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းစောင့်ကြီးလည်း သူတို့ထွက်သွားတာကို မမြင်လိုက်ပါ။ နီတူးကတော့ ဘာမှ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ဟန်မပြပေမဲ့ ဟန်မင်းဆက်မှာ ခူးတွေတုန် ရှင်တွေတုန်၊ ရွေးစေးတွေပြန်ပြီး ခေါင်းမူးသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ဘာလိုလိုနဲ့ ဟန်မင်းဆက်မှာ ကျောင်းဝင်းတံခါးဝကြီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကားမှတ်တိုင်အောက်တွင် လူစုနေကြသော နီတူး၏ဆရာကြီး ကိုမျိုးဇော်တို့အုပ်စုနားကို အုတ်အုကြောင် ရောက်လာခဲ့လေပြီတည်း။ ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းတက်ချိန်၏ နောက်ဆုံးခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ နီတူးကား အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ရပ်အဖြစ် ပူးခဲနံ့ ထခုန်အော်လိုက်လေသည်။ ဟန်မင်းဆက်မှာ ငိုချင်သလိုလို၊ ထွက်ပြေးချင်သလိုလိုဖြစ်လျက် နီတူးကို နားမလည်နိုင်စွာ ခင်းကြည့်နေမိခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမျိုးဇော် ကျွန်တော်ကို အဖွဲ့ထဲသွင်းပြီလား”

“သွင်းဖို့အချိန်စောပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒါ အခုမှ အစပိုသေးတယ်၊ ကျောင်းတစ်ခါလေးပြေးရုံနဲ့ ဒီအဖွဲ့ထဲဝင်ဖို့တော့ အရည်အချင်း မပြည့်သေးဘူး မောင်ရင်”

“ဟာဗျာ”

“ကျွန်သေးတယ်၊ အဲဒီကျွန်တာတွေလုပ်နိုင်မှ မင်း ငါတို့အဖွဲ့ထဲဝင်ရမယ်”

ကိုမျိုးဇော်တို့အဖွဲ့ဆိုတာ ဘာလဲ။ နီတူး ဘယ်
 ဘယ်လိုသိတာလဲ။ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ကိုမျိုးဇော်နဲ့ နီတူး
 ရင်းနှီးသွားသလဲ။ ဟန်မင်းဆက်မှာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေသည့်
 နီတူးဟာ သူနဲ့အတူတူမခွဲမခွာရှိခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ ကျောင်းအဖွဲ့
 တွေမှာ အိမ်သာဆိုပြီး ထွက်သွားရင် တော်တော်ကြာတတ်တာ
 နေ့လယ်စာ ထမင်းစားချိန်မှာ အစားမြန်သော နီတူးက အချစ်
 ပြီးနေပြီး သူ့ဘာသာ ကျောင်းကစားကွင်းထဲ အရင်သွားနေ
 တာတွေကို အခုမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိလာသည်။ အဲဒီအချိန်ထဲ
 မှာ နီတူး ကိုမျိုးဇော်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်ပြီး သွားပေါင်
 ကြည့်နေတာလား။

“ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဟန်မင်းဆက်လေ”
 “သိပါတယ်ကွာ သိပါတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တကယ်
 အမြှာညီနောင်ပါပဲ၊ တပူးတွဲတွဲနဲ့ တစ်ခါမှ မခွဲဖူးဘူး၊
 နောက်ပိုင်းမှ မင်း ငါတို့ဆီရောက်ရောက်လာလို့ ဒီကောင်
 ခွဲခွဲလာတာ”
 “ဒီကောင်က ကြောက်တတ်လို့ဗျ”
 “ဟေ့ကောင် ညီလေး ဟန်မင်းဆက်၊ မကြောက်ရဘူးထင်
 အလကားနေရင်း မကြောက်ရဘူး။ ကြောက်တတ်ရင်
 ယောက်ျားမဟုတ်လို့ပဲ။ အခြောက်ဖြစ်နေလို့ပဲကွာ။ ဒီတော်
 မင်း အခြောက်ဖြစ်ချင်လား ယောက်ျားဖြစ်ချင်လားပြော

ဟန်မင်းဆက် သူ့ကို အခြောက်ဖြစ်ချင်လားမေး
 တော့ မခံချင်။

ကလေးပီပီ အတွေးက ဒီမျှသာ တွေးတတ်သဖြင့်
 သူ အခြောက်မဖြစ်ချင်ကြောင်း သက်သေပြချင်သည်။

“ကျွန်တော် အခြောက်မဖြစ်ချင်ဘူး”

လို့ မခံချင်စွာ အကျယ်ကြီးအော်ပြောပစ်လိုက်၏။
 ကိုမျိုးဇော်တို့က သူတို့အကွက်ထဲ ဝင်သွားဟန်ဖြင့် အိမ်အား
 အသံတွေပြုကြပြီး ...

“ဟုတ်ပြီ အခြောက်မဖြစ်ချင်ရင် မကြောက်ရဘူး။ မကြောက်
 ကြောင်း ငါတို့သိစေချင်ရင် မင်း ကျောင်းပြေးရဲရမယ်၊
 လူကြီးတွေသိရင် ဆရာတွေသိရင်လည်း အရိုက်ခံရဲရမယ်။
 အိမ်စာမလုပ်ချင်ရင်လည်း မလုပ်ဘဲနေရဲရမယ်။ ကြောက်
 လို့ဖျစ်ညှစ်လုပ်ပြီး ဆရာမ အရိုက်မခံရအောင် နေပြဖို့မလို
 ဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ ယောက်ျားပဲ။ ပျင်းလို့ အိမ်စာမပြီးလာလို့
 အတန်းရှေ့မှာအရိုက်ခံရတယ် ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ယောက်ျား
 လေးဆိုတာ မိုက်ပြရဲရတယ်ကွ။ စီးကရက်လည်း သောက်
 ရဲရတယ်၊ ရော ... သောက်”

“ဟာ ... ကျွန်တော် အာသီးရောင်”

“ဟေ့ကောင် နီတူး မင်းဘော်ဒါကို သောက်ပြလိုက်စမ်း
 ပါဦး”

နီတူးဟာ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာနဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လက်ထဲမှာ သောက်လက်စ စီးကရက်တို့ကို လှမ်းယူပြကြည့်မိလျှင်စွာ ဖွာရွိုက်သောက်ပြလိုက်လေသည်။ နီတူး ဘယ်အခါက စီးကရက်သောက်တတ်နေပါလိမ့်။ စသောက်ခါစလူနဲ့တော့မတူ။ ရှုသွင်းပုံ အငွေ့ပြန်မှုတ်ထုတ်ပုံတွေက ကျွမ်းကျင်နေသည်။

“မင်း ဘယ်တုန်းက သောက်တတ်နေတာလဲ”

“ဒါ မဆန်းဘူး၊ မင်းလည်း သောက်တတ်ချင်ရင်သောက်”

“ဟာ ... မသောက်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ကိုမခင်ရင် မခင်ဘူးပြောလိုက်”

“ဟာ ... ဘာလဲ ဘာမှမခိုင်တာ၊ ငါ့ဘာသာ မသောက်ချင်လို့ မသောက်တာ မင်းကို ခင်တာ မခင်တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဒါပေမဲ့လည်း နောက်ဆုံးတော့ ဟန်မင်းဆက်ဖန်တူးအလိုကျ စီးကရက်ကို သောက်ဖြစ်သွားပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ပထမတော့ တစ်ပတ်မှာမှ တစ်ရက်လောက် ဆယ်ရက်မှာမှ တစ်ရက်လောက် ကျောင်းပြေးသည် ကျောင်းပြေးပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်ကြည့်၊ မကြည့်ရင် အင်းလျှားရေသွားကူး၊ မြို့ထဲလျှောက်လည်၊ ဗရတ်ကျ။ ဗရတ်ကျသည်မှာ သူများအိမ်မှာ အစောင့်ထားသည့်ခွေးဆိုးကို သွားစေထွက်ပြေးတာမျိုး၊ သူများအိမ်က ဘဲလ်ကို သွားတီးပြီး အိမ်တံလောမပွင့်ခင် ပြေးပုန်းနေတာမျိုး၊ သူများခြံထဲက မာလကာသီး

ခိုးခိုးစား၊ သရက်သီးကင်းတွေ မစားပါဘဲ ခဲနဲ့ပစ်၊ ခွေးချေးတွေ လမ်းမမှာ မရွံ့မရှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့လိုက်ကျူးထည့်ပြီး သူများအိမ်ရှေ့အဝင်တံခါးဝတည့်တည့်မှာ အထုပ်လိုက်ကြီး သွားပစ်ချထားတာမျိုး၊ ကောင်မလေးတွေ ကျောင်းရှေ့သွားပြီး မိန်းကလေးအုပ်စုကြား ရာဘာပျော့နဲ့လုပ်ထားတဲ့ မြွေရုပ်၊ ဖားရုပ်၊ ပင့်ကူရုပ်တွေပစ်သွင်းပြီး စနောက်လှောင်ပြောင်တာမျိုး စသဖြင့် ကလေးမကျ လူကြီးမကျ အရွယ်တွေလုပ်သမျှ အဟုတ်ကြီးထင်၊ အတုခိုးပြီး နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက် နှစ်ကောင်ဟာ ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်လေးနဲ့လိုက်လုပ်တတ်လာသည်။

စီးကရက်လည်း သောက်တတ်လာသည်။ အဖေအိတ်ထဲ အမွေအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံလည်း ခိုးနှိုက်တတ်လာသည်။ မုန့်ဖိုးလည်း မိဘက ကလေးမို့ သင့်တင့်ရုံသာပေးပြီး သုံးစေသော စည်းကမ်းတကျ မိသားစုဝင်တွေပီပီ ပိုက်ဆံများများ ကိုင်မသုံးဖူးသော နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့ဟာ အကြီးတွေမြှောက်ပေးတာ အဟုတ်ထင်ပြီး မိဘအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ခိုးနှိုက်ပြီး သုံးရမုန့်သိတတ်လာသောအခါ ပိုက်ဆံသုံးရတဲ့အရသာကို နှစ်ခြိုက်ခုံမင်လာသည်။

“ကလေးတွေ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ခုတလော ထမင်းဘူးလည်းမကုန်ဘဲ ပြန်ပြန်ပါလာတာ ခဏခဏပဲ။ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားကြဘူး မေမွန်ရယ်။ ရှင် သတိထားမိလား”

ဟု ဟန်မင်းဆက် အမေကို နိတူးအမေက တစ်ခုမှာ ပြောလာသည်။

“ဟုတ်တယ် ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ သားလည်း ခုတလော ချော့တွေ တအားဆိုးပြီး အာသီး ခဏခဏပိုရောင်လို့ ဆရာတို့ သွားပြရတယ်၊ ကလေးက ပိုလည်းပိန်လာတယ်၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသလိုပဲ။ နိတူးနဲ့လည်း ခြံထဲမှာ ခဏပြေးဆော့ရုံရှိသေး သားက ပိုမောနေတာ သတိထားတယ်”

အမှန်တော့ ဆေးလိပ်သိပ်သောက်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်နဲ့ အမောမခံနိုင်တော့တာဖြစ်သည်။ ကျောင်းပြေးပြေးလျှောက်လည်နေသဖြင့် ပိုက်ဆံလည်းပေါနေသဖြင့် အပြင်စာသင်စာတွေပဲ ဝယ်ဝယ်စားနေလေရာ အိမ်ကထည့်ပေးလိုက်တာထက်ပင် ဟင်းကို ကောင်းကောင်းမစားဖြစ်တော့ပေ။ စားချိန်မှာ ကျောင်းမှာ နားနားနေနေ စာထိုင်မသင်ဘဲ မြို့ရိုးကိုပေါက်နိုးလျှောက်လည်၊ ရေတွေသွားကူးလုပ်သဖြင့် ကလေးအရွယ်လေး မမျှနေတာမို့ အားအင်နည်းပါးလာတာလည်းပါပါသည်။

ကျောင်းပြေးရခြင်း အရသာကို နှစ်ခြိုက်ခုံမင်ဖလေရာ(လူဆိုတာမျိုးက လူကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့က ခက်လှလှဆိုဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ကျ လွယ်ကူလှတာလည်း ပါပါသည်။ ကျောင်းကို တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ တက်တဲ့အခါ ဆိုးရွားလာလေသောအခါ ...

“အမယ်လေး ... ဘယ်လိုများဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီက တိုင်စာ အိမ်ကိုလာတယ်၊ သား ကျောင်းပျက်ရက်တွေများနေပြီတဲ့”

အမေထိုသို့ အံ့သြတကြီးပြောလိုမှမဆုံးသေး။ နိတူးအမေလည်း ဒီဘက်ရောက်ချလာသည်။

“မေမန် စာရပြီးပြီလား၊ သားနိတူးလည်း တိုင်စာရလို့ ယဉ်ယဉ် ဆူနေတော့ သူကပြောတယ်၊ မောင်ဟန်လည်း သူနဲ့အတူတူပဲ မောင်ဟန်လည်း အတိုင်ခံရမှာပဲဆိုလို့ သူပြောတာမယုံတာနဲ့ လာမေးတာ”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က အမေလက်ထဲမှာကိုင်ထားလက်စစာကိုကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်ဖိလျက်ပြောပါသည်။

“နိတူးကို မေးပြီးပြီလား”

“မေးပြီးပြီ၊ မေးပြီးပြီ၊ သူတို့တိုင်ပင်ပြီး ကျောင်းပြေးကြတာတဲ့”

“အမယ်လေး ... ဘုရားရေး ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကျောင်းပြေးတတ်ပြီလား၊ ဟင် ... ဟုတ်လား မောင်ဟန် ... ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း၊ နင်တို့ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေကြတာလဲ”

အမေက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ယူကျုံးမရလည်းဖြစ်ကာ ဟန်မင်းဆက် နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲပြီး မေးလေသည်။

နှစ်အိမ်စလုံးမှာ ဖုန်း ဒိုင် အုန်း ဝှမ်းနဲ့ ရိုက်သံ ဆူသံ၊ ငိုသံတွေ ပြိုင်တူမြိုင်ဆိုင်သွားခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့

မနက်မှာတော့ မိသားစုနှစ်စုမှာ သားကိုယ်စီဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းသို့ ရောက်ကြရလေသည်။

အဲဒီကျမှ ဟန်မင်းဆက်တို့၏ အပြစ်တွေ အကုန်ထစ် သိရပြန်သည်။

“အတန်းပိုင်ဆိုင်ကလည်း ရိပို့ဒ်တွေရတာ ကြာပြီ၊ ကလေး နှစ်ယောက်စလုံး အတန်းထဲမှာ စာလည်းမလုပ်ဘူး၊ အိမ်ထဲ တွေလည်းမပြီးဘူးတဲ့။ အရင်က အဆူခံ အရိုက်ခံ ရရင် သိပ်ရိုက် သိပ်ကြောက်တတ်ကြတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ အခုတော့ အတန်းရှေ့မှာ သူတို့ဒဏ်ပေးခံရရင် အရိုက်ခံ ရရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဟီးရိုးကြီးတွေလိုလို၊ အများစု အားကျပြီး အကြည့်ခံရတဲ့ စံပြကြီးတွေလိုလိုပုံစံနဲ့ ဒဏ်ပေး ခံတာတဲ့။ အိမ်စာမရလို့ မလုပ်တာမဟုတ်ဘဲ တမင်မလုပ်ဘဲ အမေ့ခံလာတဲ့ ပုံစံမျိုးလိုပဲတဲ့။ ပြီးတော့ အိမ်သာဆိုပြီး အကြောင်းပြပြပြီး ခဏခဏထွက်တယ် ထွက်တိုင်းလည်း ဆယ်မိနစ်ထက် စောပြန်တာမရှိဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် အတန်း ပိုင်ဆိုင်ရာမကတောင် သူတို့ကို အိမ်သာရှေ့လိုက်စောင့်ပြီး ခေါ်ထုတ်ရတယ်တဲ့။ ပြောရရင် အားလည်းနာပါတယ် ကလေးတွေဆီက စီးကရက်နဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့တွေ့လည်း တယ်လို့ အတိုင်ခံထားရတယ်”

အမေတွေမှာ ကိုယ့်သားတွေဆီက မကောင်းသတင်း အစုံကြားသိလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ဆိုသွားတော့မတတ်ဘဲ

ခံစားလိုက်ရသည်။ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော် အရွယ်လေးတွေနဲ့ ဒီလောက်ကြီး ဆိုးသွမ်းပေတေသွားသည်မှာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ ဆိုသောမေးခွန်းတွေ အသီးသီးခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသည်။ ဝန်ခံ ချက်တွေ အသီးသီးလက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ အိမ်သို့ ပြန်သာ ပြန်ခဲ့ကြရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာမချီလှတာချင်းကတော့ နှစ်ဖက် မိဘနှစ်ဦး စလုံးရင်ထဲမှာ အတူတူပင်။

နှစ်အိမ်စလုံးမှာ သားယောက်ျားလေးတစ်ဦးတည်း ခို့ ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြချင်းလည်းအတူတူ၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီး ထားကြတာချင်းလည်း အတူတူဖြစ်လေရာ ထိုသို့မထင်မှတ်ထား သော သတင်းဆိုးအတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ကြသည်မှာ အိပ်မပျော်၊ စားမဝင်ဖြစ်ကြရတဲ့အထိ။

နှစ်အိမ်စလုံး ကိုယ့်သားကိုယ် မျက်ခြည်ပြတ်မခံ ပြန်ထိန်း၊ ကျောင်းဝင်းတံခါးပိတ်တဲ့အထိ ကျောင်းထဲ သူတို့ဝင် သွားတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပြီးမှ အိမ်ပြန်သလို၊ ကျောင်းမဆင်းခင် မှာရိုဝက်လောက်တည်းက ကြိုရောက်ပြီး လာကြိုတာမျိုး။ ထမင်း စားချိန် ကျောင်းခဏအလွတ်မှာ တမင်တကာပဲ လာစောင့်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးတာမျိုး စသဖြင့် အပင်ပန်းခံ လုပ်လာကြသည်။

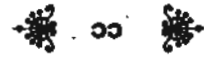
ကျောင်းကပြန်လာရင်လည်း ကျောပိုးအိတ်ထဲကို မှောက်ချပြီး ရှာတာဖွေတာ၊ အိမ်စာလုပ်ဖို့ အဖေအမေကိုယ်တိုင် စာအုပ်ယူပေးပြီး ဘေးကထိုင်စောင့်တာ၊ စာကျက်ပြီး အဖေအမေ ဆီမှာ စာပြန်အံစေတာမျိုးလည်း အချိန်ပေးပြီးလုပ်ကြသည်။

ကျောင်းမှာလည်း အတန်းပိုင်ကိုရော ဘာသာရပ်
ရာ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကိုရော အသေအချာ အပ်ထားလိုက်
ကာ ...

“သူတို့ဆိုတာ၊ အိမ်စာမလုပ်တာ၊ စာမရတာရှိရင်
သာရိုက်ပါ ဆရာ၊ မကျိုးမပဲ့ရင်ပြီးရော၊ အစိုးရာ အ
ထပ်ဖြစ်မှ မှတ်မယ်ဆိုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အထိ ရိုက်
ပါတယ်၊ ကလေးလိမ္မာဖို့ ဆရာလက်ထဲ အပ်ပါတယ်။

ဟု ကျောင်းမှာ အရိုက်ကြမ်းသည်လို့ နာမည်
သော ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆိုလည်း တကူးတကတောင်
အပ်ကာ ရိုက်ဆုံးမဖို့ ခွင့်ပေးထားကြသည်။

ထိုသို့ ပြန်ကြီးကြပ် ထိန်းချုပ်လိုက်သောအခါ
နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့ ပြန်၍ ခြေငြိမ်သွားရလျက် အိမ်ထဲ
ကုပ်နေရတော့လေသည်။

တစ်လလောက်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေခဲ့ပြီးမှ တစ်ရက်မှာ
(မှတ်မှတ်ရရ ကျောင်းပိတ်သော တနင်္ဂနွေတစ်ရက်မှာဖြစ်သည်)
နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက်အိမ်ဘက် ကူးလာပြီး ...

“မောင်ဟန် ငါတော့ ဒီလိုကြီးနေရတာကို လုံးဝ မကြိုက်
တော့ဘူးကွာ”

ဟူ၍ အတူတူကစားရင်း လူကြီးတွေမကြားအောင်
တိုးတိုးပြောလာသည်။

ဟန်မင်းဆက်ကတော့ အစတည်းက နီတူးဆွဲဆောင်
လိုသာ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရသူဖြစ်ရာ လူကြီးတွေ ပြန်ထိန်းချုပ်ခံရတာ
ကို သိပ်ပြဿနာမရှိ။ အရိုက်ခံ အဆွဲခံရတာလည်း နားတွေပူ၊
ကျောတွေပူလှပြီဖြစ်သဖြင့် ပြန်၍ လိမ္မာစွာနေလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့
ပါ။ နီတူး ဒီလိုလာပြောတော့ အံ့တောင်အံ့သြနေသည်။ အရင်

တည်းကလည်း ဒီလိုပဲနေလာတာ။ တစ်ချက်လမ်းမှားပြီး ဆိုးမိက်ကြည့်ဖူးတာဟာ ပြန်တမ်းတစရာ မရှိဘူး။ ဒီလိုပုံမှန်ပြန်နေတာဟာ မနေတတ်စရာမရှိဘူးဟု ထင်သည်။

“ဘာလို့မကြိုက်ရတာလဲကွာ၊ ငါတို့က ကလေးပဲ၊ ကလေးလို ပြန်နေတာကောင်းပါတယ်။ ကိုမျိုးဇော်တို့၊ ကိုတိုးကြီးတို့က ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီကွ၊ သူတို့က ကြီးကောင်ဝင်နေပြီ။ သူတို့ဆိုးတာက သိပ်မဆန်းဘူး။ ငါတို့က ကလေးလေးတွေဖြစ်ပြီး ဆိုးပြတော့ အားလုံး စိတ်ပူကုန်ကြတာပေါ့။”

ဟန်မင်းဆက်မှာတော့ ဘာမှပြောစရာ မရှိသဖြင့် နီတူး ပြောလာတာကိုသာ အသာနားထောင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အဖေ အမေတို့က အရမ်း တင်းကျပ်လာတယ်ကွ၊ ငါ့အဲဒါကို မကြိုက်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက မမကြီးတို့ မမလေးတို့ပဲ။ သူတို့ကပါ ဝင်ဟောက်ရ၊ ဆရာလုပ်ရနဲ့။”

“မင်းကို သိပ်ချစ်ကြပါတယ်ကွာ၊ မင်း ပြန်ဆိုးသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ တင်းကျပ်တာဖြစ်မှာပါ။”

“မင်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်တဲ့ အတိုင်းပါလား။”

“ငါ့အဖေ အမေတွေလည်း တင်းကျပ်တာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ အရင်တည်းကလည်း ဒီလိုပုံစံနေတာပဲကွာ၊ ငါတော့စိတ်မညစ်ပါဘူး။”

“ငါ အိမ်က ထွက်ပြေးမလို့ ...”

ရုတ်တရက် နီတူး ပြောချလိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဟန်မင်းဆက်မှာ ပါးစပ်ပင်ပြန်မပိတ်နိုင်အောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငါသွားရင် မင်းလိုက်ခဲ့”

နီတူး အသံက အမိန့်ပေးသံ ဆန်နေသည်။ အဖော်ညှိတဲ့သဘောပင် မဟုတ်တော့။

လိုက်ကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးပြီးခေါ်တဲ့ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေပါသည်။

“ဟာ ... မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ အိမ်ကထွက်ပြေးရင် ဘယ်မှာ သွားနေမလဲ”

“တည်းခိုခန်းမှာ နေမှာပေါ့။”

ကလေးပီပီ ကလေးသာသာအတွေးပဲ ရှိသေးလေရာ ထိုသို့ လွယ်လွယ်ဖြေရှင်းသောအဖြေကို ကြားရသည်။

“မင်းက ဘယ်တည်းခိုခန်းမှာ တည်းမှာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာနေရင် လူကြီးတွေလိုက်ရှာမှာပေါ့၊ ပြန်ဖမ်းမိမှာပေါ့၊ ပဲခူးလော့စ် ထွက်ပြေးရမယ်”

“ထွက်ပြေးပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သူတို့နောက်တစ်ခါ ငါတို့ကို စတင်းကျပ်ရဲတော့အောင် ပညာပြမှာကွ။ ခဏထွက်ပြေးပြမှာ။ တစ်လလောက်ထွက်ပြေးပြီး ပုန်းနေပြမှာ”

“ဘယ်သူက ငါတို့ကို ပိုက်ဆံပေးမှာမို့လဲ။ ထွက်ပြေးရင် တည်းခိုခန်းမှာနေရင် ပိုက်ဆံပေးရမှာပေါ့၊ ပြီးထောင်ထဲမင်းစားရင်လည်း ဝယ်စားရမှာ၊ ပိုက်ဆံအများကြီးကုန်မယ်”

“ဟာ ... လွယ်ပါတယ်၊ မင်းလည်း မင်းအဖေအဖေအိတ်ထဲက ရှိသမျှ အကုန်နှိုက်လာခဲ့။ ငါလည်း ငါ့အဖေအိတ်ထဲကရော ငါ့အစ်မတွေအိတ်ထဲကရော ရှိသမျှ အကုန်ယူခဲ့မယ်လေ”

“ငါ မသွားရဲဘူးကွာ”

“ဘာလို့မသွားရဲရမှာလဲ ငါပါတာပဲ”

“မင်းကို အိမ်ကထွက်ပြေးဖို့ ကိုမျိုးဇော်တို့ သင်ပေးလိုက်တာလား”

“သင်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ သူတို့ပြောတာကြားဖူးလို့ ကိုမျိုးဇော်တို့က မိဘကို မကျေနပ်ရင် ဒီလိုပဲ အိမ်ကထွက်ပြေးပြတယ်တဲ့၊ အဲဒါ အဖေရော အမေရော ငိုယိုစိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာကြ၊ ချောကြနဲ့ အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီး အလိုလိုက်ပြီး နောက်ထပ်ထွက်မပြေးအောင် ချောထားတာ ခံရတယ်တဲ့ကွ”

ဟန်မင်းဆက် ဒီလိုလုပ်ဖို့ကိုတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်ပါ။ သူက နီတူးလိုလည်းမဟုတ်။ သတ္တိလည်းနည်းသည်။ နီတူး

က သူထက် ပိုသတ္တိရှိသည်။ ပိုပြီးတော့လည်း အသားနာခံနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ပိုပြီး စွန့်စားလိုစိတ်လည်းရှိသည်။ သူ လုံးဝ ထွက်မပြေးချင်။ ကလေးပေမဲ့ အိမ်ကခွတ်ပြေးတာဟာ မကောင်းဘူးလို့တော့ သိနားလည်နေသည်။ တစ်ခါမှ အဖေအဖေ မပါတဲခရီးဝေးလည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားဖူးလေရာ တွေးရုံနဲ့ပင် ကြောက်မိသည်။

“ငါ မလိုက်ချင်ဘူးကွာ”

“မင်း မလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကို ငါက အကုန်ပြောပြပြီးနေပြီ၊ မင်းက ငါ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ သိနေပြီ။ ဒီတော့ မင်း မလိုက်ဘဲနေခဲ့လို့ မရဘူး။ အေးနော် မင်းမလိုက်ရင် ငါ မင်းကို တစ်သက်လုံး မခေါ်တော့ဘူး။ အဖေ အမေတို့ ငါ့ကို ပြန်ရှာတွေ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းမဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ ကျောင်းလည်းပြောင်းမယ်၊ မင်းနဲ့လည်း ဟုမ်း(မ) ကျူရှင် အတူတူမသင်တော့ဘူး။ မင်း ငါနဲ့လည်း မကစားနဲ့၊ ငါလည်း မင်းဆီ လာမကစားဘူး။ မင်းမှာ ငါကလွဲရင် ပေါင်းစရာကောင် မရှိပါဘူး။ ငါ့မှာက ကိုမျိုးဇော်တို့လို တခြားသူငယ်ချင်းတွေရှိသေးတယ်၊ ငါနဲ့မခေါ်ရင် မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေမလဲ တွေးသာကြည့်”

နီတူးက ခြိမ်းခြောက်သံအပြည့်နဲ့လည်းပြောသလို
 ခုချက်ချင်းပင် ထပြန်တော့မလိုပဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။
 နီတူး မခေါ်တော့ဘူး။ သူနဲ့ မပေါင်းတော့ဘူး။ သူနဲ့ နီတူး
 ဘယ်တော့မှ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ရတော့ဘူးဆိုတာ သိလျှင် ဟန်မ
 ဆက်တစ်ယောက် သေလုမြောပါးကြောက်ကာ ခြေမကိုင်မီ လူ
 မကိုင်မိဖြစ်နေသည်။ နီတူး ခြိမ်းခြောက်လည်း ခြိမ်းခြောက်
 ပင်။ သူ့မှာ နီတူးကလွဲရင် သူငယ်ချင်းမရှိ။ ပေါင်းစရာပင်မ
 အတန်းထဲမှာရော၊ လမ်းထဲမှာရော၊ အိမ်နားဝန်းကျင်မှာ
 သူက သီးသန့်ကြီးလိုဖြစ်နေကာ နီတူးကလွဲရင် သူ့မှာ အ
 ဆိုတာရှိပင်မရှိခဲ့။ မထားခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် နီတူးနဲ့ မခေါ်ဘဲ
 လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

“ငါ ... ငါ မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကြောက်
 လို့ပါ”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“အဖေအမေ မပါဘဲ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း သွားရင်
 လူဆိုးတွေကဖမ်းပြီး ခိုင်းစားတာခံရမှာ ကြောက်လို့ပါ”

“ဟား ဟား ... ဘယ်လူဆိုးကိုမှ တွေးကြောက်နေစရာ
 မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်တည်တည်နဲ့သွားပေါ့။ ကြောက်
 သလိုပုံစံနဲ့ လုပ်နေရင် လူဆိုးကတော့ အနားကပ်လာမှာ
 ပဲ။ မင်းကလည်းကွာ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်

နီးနီးလေး သွားတာပဲ။ အဆေးပြေးကားစီးရုံ။ ကားပေါ်က
 ဆင်းတာနဲ့ တွေ့တဲ့တည်းခိုခန်း ဝင်ပြီးတည်းလိုက်ရုံပဲ။
 ဘယ်မှလျှောက်သွားနေစရာ မလိုတော့ ဘယ်လူဆိုးနဲ့မှ
 လဲ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ စားချင်တာရှိရင် ထွက်ဝယ်စား။
 ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်နေ”

“ငါက အာသီးရောင်ပြီး ဧကဧကနေမကောင်းဖြစ်တတ်
 တယ်ကွ။ ငါ အာသီးရောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆေးခန်း ကိုယ့်ဘာသာပြုပြီး ဆေးသောက်ပေါ့”

ဟန်မင်းဆက်လည်း ကလေးအတွေးလောက်သာရှိ
 လေရာ နီတူး လွယ်လွယ်ပြောသမျှ ဟုတ်မှာပဲထင်ကာ နီတူးနဲ့
 အတူ ထွက်ပြေးဖို့ သဘောတူလိုက်တော့လေသည်။ သူတို့အချိန်
 အချက်လုပ်ပြီးကြသောအခါ နီတူး အိမ်ကိုပြန်သွားသည်။

နီတူး ပြန်သွားတာနဲ့ ဟန်မင်းဆက်လည်း နီတူး
 မှာခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောင်းသွားလျှင်လွယ်သော ကျောပိုးအိတ်ထဲ
 မှ ကျောင်းစာအုပ်တွေ၊ ဘောလ်ပင်နီတွေ၊ ပေတံတွေကို သွန်ချ
 ပြီး ရှင်းလိုက်သည်။ ထိုအိတ်ထဲကို ဝတ်ဖို့အဝတ်အစားတွေ
 ရသလောက် ထိုးထည့်ပါသည်။

“သိပ်အများကြီး ဖောင်းနေအောင်လည်း မထည့်နဲ့၊ ကျောင်း
 သွားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေအောင် ထည့်ထားပေါ့ကွာ။ ဒါမှ
 မင်းအမေ မရိပ်မိမှာ”

ဟု နီတူး ဆရာလုပ် မှာသွားသမျှ လိုက်နာပြီး အများကြီးတော့ မထည့်ပါ။ တီရှပ်လေးသုံးထည် သရိုးကွာတာလေး သုံးထည်နဲ့တင် အိတ်က တော်တော်ဖောင်းနေသည်။

“ပိုက်ဆံလည်း ရသလောက်သာ ‘တို’လားခဲ”

နီတူး မှာထားတဲ့အတိုင်း အမေ့အလစ်မှာ အဖေ့အိတ်ထဲကရော၊ အမေ့အလစ်မှာ အမေ့အိတ်ထဲကရော တစ်ထပ်ကြီး နှိုက်ယူထားလိုက်ပါသည်။ ခါတိုင်း ခိုးနှိုက်ရင်တော့ ဥပမာ တစ်ထောင်တန် အထုပ်ထဲကဆိုရင် နှစ်ရွက်စီလောက် နှစ်ထုပ်မျှယူတာမျိုး လုပ်သည်။ အခုတော့ တစ်ထောင်တန်အုပ်ကိုပဲ တွေ့သမျှ အကုန်ယူလိုက်သည်။

“တိုပြီးတာနဲ့ မင်း ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်လွယ်ပြီး ငါ့အိမ်ဘက် လာခဲ့တာ။ နီတူးနဲ့ စာသွားကျက်မယ် ပြောလိုက်၊ ဒါဆို သူတို့ ယုံလိမ့်မယ်။ ငါကတော့ အသင့်ပဲ။ အိတ်ကို ပြင်ဆင်ပြီးလို့ ခြံထောင့်က ပန်းချဲ့ထဲမှာ ကြိုဖွက်ထားပြီး ပြီ။ မင်းကိုခင်လို့ မခေါ်သွားရရင် မနေနိုင်လို့ လာခေါ်တာ။ မင်း မလိုက်ခဲ့ရင်လည်း ငါက သွားဖို့ အသင့်ပဲ။ အိတ်ကို အိမ်ထဲပြန်သိမ်းစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။”

နီတူးက ထိုသို့ အပိုင်ကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်လေသည်။ ဟန်မင်းဆက်သည် ကျောင်းလွယ်သေသ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်နေကျအတိုင်းလွယ်ကာ အိမ်ပေါ်ရှိ သူ့အခန်းထဲမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အဖေက CNN သတင်း ကြည့်နေသဖြင့် ဟန်

မင်းဆက်ကို သတိမထားမိ။ အမေကတော့ ဘုရားပန်းကပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ဟန်မင်းဆက်ကို မြင်သွားပါသည်။

“သားလေး ... ဘယ်လဲ”

“ဟို ... အမေ ... ဟိုဟာ”

ဟန်မင်းဆက်မှာ ကတုန်ကယင်ဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောမထွက်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျောပိုးအိတ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လဲ”

“နီတူး ... နီတူးနဲ့ ...”

“ဪ ... စာကျက်မလိုလား။ ခုန အမေ့ကို နီတူး ပြန်ခါနီး ပြောပြီး ခွင့်တောင်းသွားပါတယ်။”

“ဟုတ်လား”

နီတူးက ကြိုပြီးတော့တောင် ခွင့်တောင်းပေးသွားသည်တဲ့။ ဘယ်လောက် အားကိုးရတဲ့ နီတူးလဲ။

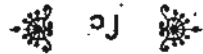
“ဟုတ်တယ်လေ ... မောင်ဟန်နဲ့ စာအတူတူမကျက်ရတာ ကြာလို့တဲ့၊ ဒီနေ့ စာကျက်ပါရစေ အန်တီတဲ့၊ သူ့သားဆီလာပြီး စာကျက်ရင် ခွင့်ပြုပေးပါခင်ဗျာတဲ့။ အိမ်ယံ နီတူး လိမ္မာနေလိုက်တာလေ။ အမေ့ကိုတောင် ဘုရားပန်းအိုး ကူသယ်ပေးသွားသေးတာ။ စာကျက်တာပဲ ဘာခွင့်မပြုစရာရှိလဲ၊ သွား ... သွား။ စာရအောင်ကျက် သင်္ချာလည်း နည်းနည်းတွက်ခဲ့ဦး။ သားက သင်္ချာတွက်ရင် သိပ်မသွက်ဘူး များများကျင့်ရမယ်”

www.burmeseclassic.com

အမေက သွား ... သွား ဆိုတာနဲ့ ဟန်မင်းဆက်
သည် နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ရတော့သလိုပုံစံနဲ့ အိမ်ထဲ
ထွက်လာတော့လေသည်။ နီတူးတို့ ခြံထောင့်က စက္ကူပန်းရုံကြီး
မှာ နီတူး စောင့်နေမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

နေဝင်ပြီး မှောင်စပြုလာသောအခါ ဟန်မင်းဆက်
ကြောက်လာသည်။ လူက ငိုချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ နီတူးက
တော့ လုံးဝမျက်နှာမပျက်ဘဲ လူကြီးကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ ကား
လက်မှတ်ကိုကိုင်ပြီး ကားအလာကို စောင့်နေသည်။ သူတို့စီး
ရမည့်ကားက စ.ထွက်မည့်ဂိတ်ရှေ့ကို လာခိုက်မှ တက်ရမည်ဟု
သိထားလေရာ ကားကိုမြင်နေပေမဲ့ တက်ခွင့်မရသေး။

“ဟေ့ကောင် ... နီတူး”

ဟန်မင်းဆက် နည်းနည်းငိုသံပါလျက် နီတူးကို
အားကိုးတကြီး ခေါ်လိုက်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း အာခေါင်ထဲက
မှာလာကာ ကိုယ်ပူချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။

“ဘာလဲ”

“ငါ ... ငါ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ဟာကွာ ... မင်းကလဲ၊ အရေးထဲမှာ”

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ ဖျားလာပြီ ထင်တယ်”

“မှန်း”

နီတူးက သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ဟန်မင်းဆက်ကို စစ်ကြည့်၏။

“ဟာ ... မင်းက ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ခုနက အကောင်းကနေ ဘာလို့ နေရင်းထိုင်ရင်း ဖျားလာရတာလဲ”

“မင်းကို ငါ ပြောသားပဲ၊ ငါ ရေခဲပါတဲ့ ကြံရည်မသောက်ပါဘူးဆိုတာ။ မင်း အတင်းတိုက်လို့ သောက်လိုက်ပြီး နေပူထဲ ထိုင်လိုက်တော့ အာသီးက ချက်ချင်းရောင်လာပြီး ဖျားတာပေါ့”

နီတူးလည်း ဟန်မင်းဆက် မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်ပြီး သနားသွားပါသည်။

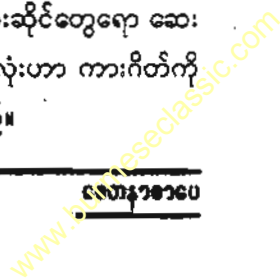
“အိမ်တော့ မပြန်နဲ့ကွ၊ ထွက်လာပြီးမှ ချက်ချင်းကြီးပြန်ရရင် မခိုက်ပါဘူး”

“ငါ နေမကောင်းဘူးကွ၊ ငါနေမကောင်းရင် မင်းကအဖေလို့ ပြုစုတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အမေဆို ငါဖျားရင် ငါနဖူးပေါ် ရေပတ်အဝတ်တင်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဘေးကထိုင်စောင့်တယ်။ နောက်ပြီး ငါက ဆေးသောက်ရင် ခုထိ ဆေးလုံးမျိုးမချတတ်ဘူး။ မျိုးချကြည့်တိုင်း လည်ချောင်းဝမှာ နင်တတ်လို့ အမေက အမှုန့်ကြိတ်ပြီး ရေနွေးနဲ့သကြား ပျော်

ထားတဲ့ အရည်နဲ့ ရောမွှေပြီး ဇွန်းနဲ့တိုက်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ ငါက အန်ချတတ်သေးတယ်။ ငါ နေမကောင်းရင် ဘာမှမစားဘူး။ ဘာမှလဲ စားမဝင်ဘူးဆိုတော့ အမေလုပ်ကျွေးတဲ့ ကြက်ဥပူတင်းပျောပျောလေးပဲ အမေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခွံ့လို့ စားဝင်ပြီး အားရှိနေတယ်။ အားမပြတ်ဘူးပေါ့ ဒါကြောင့် ငါ စိတ်ပူပြီး အိမ်ပြန်ချင်လာတာပါကွာ”

“ငါတို့ ဘတ်စ်ကားက မထွက်သေးပါဘူး၊ လာ ... လာ ... ဘတ်စ်ကား မထွက်ခင် နာရီဝက်လောက်အချိန် ရသေးတယ်။ သွားရအောင် ဒီအနီးအနားမှာရှိတဲ့ ဆေးခန်းကို ခဏဝင်ပြရအောင်ကွာ၊ ဒါဆို ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးကို ချက်ချင်းသောက်လိုက်ရင် သက်သာမှာပါ။ လာပါကွာ မင်းကလည်း အိမ်မပြန်ချင်ပါနဲ့ ငါရှိနေသားပဲ”

နီတူးက ဇွတ်အတင်းပဲ လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ကားဂိတ်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်း လမ်းမကျယ်ကြီး ခြားထားသော နေရာမှာ ရှိသည့် ဆိုင်ခန်းတွဲကြီးတွေဆီသွားဖို့ ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ စည်ကားအသက်ဝင်နေလှပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်တွေအပြင် ဆေးဆိုင်တွေရော ဆေးခန်းပါ ဖွင့်ထားတာ တွေ့နေရသည်။ အားလုံးဟာ ကားဂိတ်ကို အမှီပြုပြီး စီးပွားရေး လုပ်နေကြပုံပေါ်သည်။

ကားဂိတ်ဝင်းကြီး၏ တစ်ဖက်ခြမ်းကိုရောက်
ခြောက်လမ်းသွားစနစ်ဖြင့်မောင်းသော ကားတွေ ၂၃ဟိုသွား
သည့် လမ်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးကြရမည်ဖြစ်သည်။ နှစ်လ
မောင်းမို့ တစ်ဖက်သုံးလိုင်းစီမှာ အသွားအပြန် မောင်းနေကြ
ကားတွေက ပြတ်သည်ရယ်မရှိ။

နီတူးက ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ...

“လာ ... မောင်ဟန်၊ ငါ့လက်ကို မြဲမြဲကိုင်ထား၊ ငါကပြော
ဆိုတာနဲ့ ပြေးပြီးကူးမယ် ဟုတ်ပြီလား။”

ဟု ပြောပါသည်။

“ရရဲ့လားကွာ၊ မီးပွိုင့်ဆီရောက်အောင်သွားပြီး ကူးပါလား။
အလယ်က ဖြတ်ကူးတော့ ဗာယ်ကားမှ ရပ်မနေဘူး။ ကူး
ရခက်တယ်”

“မီးပွိုင့်က အဝေးကြီး လျှောက်ရမှာ။ ပြီးတော့ ကြည့်
ဆေးခန်းကို၊ ဒီတည့်တည့်က ဖြတ်ကူးရင် ဒါရိုက်ပဲရောက်
တယ်ကွ။ အချိန်လည်း သိပ်မရှိဘူး၊ ဆေးခန်းပြီပြီးတာနဲ့
ဒီကားဂိတ်ဘက် ပြန်ကူးတာနဲ့ ငါတို့စီးမဲ့ကားက ထွက်
အသင့်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ မီးပွိုင့်ကို လျှောက်နေရင် ကြီး
တယ်”

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်သား လက်ကိုတွဲထားလိုက်
ကြပြီး ခေါင်းတွေ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လည်နေအောင် ကြည့်လျက်
ကားလမ်းမကျယ်ကို ဖြတ်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလေသည်။ ကားတွေက

ရင်တုန်စရာကောင်းလောက်အောင် မောင်းနေသည်မှာ လမ်းဘေး
လက်ဖောင်းတွင် ရပ်နေသောသူတို့ကိုပင် လေဟပ်ပြီး ယိုင်သွား
စေသည်။

“ရပြီ ... ရပြီ ... ရှင်းပြီ ... ကူးမယ်၊ မောင်ဟန် ... လာ
လာ ... မြန်မြန်”

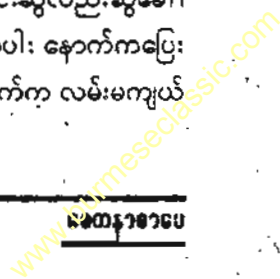
နီတူး ပြောလိုက်တာနဲ့ ဟန်မင်းဆက်လည်း နီတူး
လက်ကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ကိုင်ကာ အပြေးကူးပါသည်။ တစ်
ခြမ်းတော့ အဆင်ပြေပြေနဲ့ ကူးလိုက်နိုင်ပြီး နောက်တစ်ခြမ်းကို
ကူးရန် အလယ်က အဖြူလိုင်းကြီးမှာ ခဏရပ်စောင့်ရလေသည်။
တစ်ဖက်ခြမ်းက မရှင်းသေးပါ။

“ရှင်းတုာနဲ့ ကူးမယ်နော် မောင်ဟန်၊ ခုနကအတိုင်းပဲ၊
အရှိန်လည်း မလျှော့နဲ့ ပြေးသာပြေး။ ဟိုဘက်ပလက်
ဖောင်းရောက်ရင် ပြီးပြီ”

“အပြန်ကျ တစ်ခါကူးရဦးမှာကွာ၊ ငါ ဖျားလာတော့ ရင်
ထဲမှာ မောပြီးတုန်နေတယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်၊
ထပ်မကူးရဲတော့ဘူး”

“လျှာရှည်မနေနဲ့၊ လာ ... လာ ... ရှင်းပြီ ကူးမယ်”

နီတူးက ပြောပြောဆိုဆို အတင်းဆွဲလည်းဆွဲခေါ်၊
မြှေးလည်းမြှေး။ ဟန်မင်းဆက်မှာ ဒရောသောပါး နောက်ကပြေး
လိုက်ရလေရာ စီးလာသော ခြေညှပ်ဖိနပ်တစ်ဖက်က လမ်းမကျယ်
ကြီးမှာ ကျွတ်ကျပြီး ကျန်ခဲ့တော့လေသည်။

“နီတူး ... နီတူး ... ငါ့ဖိနပ် ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့ပြီကွ
ဖိနပ် ... ဖိနပ်”

တစ်ဖက်ခြမ်းမရောက်မီကတည်းက အော်ပြော
သော ဟန်မင်းဆက်ကို နီတူး ဂရုမစိုက်အားပါ။ လမ်းဘေးပလ
ဖောင်းဆီသာရောက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ ပလက်ဖောင်း
ပေါ်ရောက်တော့မှ နီတူးက ဟန်မင်းဆက် လက်ကို လွှတ်
လိုက်ပြီး ခါးထောက်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ဟူ၍ လူကြီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုက်တင်နဲ့
လိုက်တော့လေသည်။

“ငါ့ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့ပြီ”

“မင်းကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ ခြေထောက်မှာမြဲအ
တော့ မစီးထားဘူး”

“စီးထားတာပဲကွ”

“ဖိနပ်ကျွတ်ကျတာများကွာ ငိုတော့မဲ့ပုံနဲ့”

“ငါ့ဖိနပ်ကျွတ်တာကွ၊ မင်းဖိနပ်မှ မဟုတ်တာ၊ မင်း
ဘယ်ငိုချင်မလဲ”

“ငါ သွားကောက်ပေးမယ်”

ဟန်မင်းဆက် မတားလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် နီတူး
ကားလမ်းမကျယ်ကြီးပေါ် ပြန်ပြေးတက်သွားလေပြီတည်း။

ကိုပြေးပြီး ဆတ်ခနဲ ကောက်လိုက်ပြီးနောက် ဟန်မင်းဆက်ဘက်
သို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုပါ
မြှောက်ပြလိုက်သေးလေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ တကယ့်ကို ခဏလေးပဲ။ မိနစ်
ပိုင်းလေးပဲ မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်လိုက်သလိုပဲ ဖြစ်ပျက်သွား
ခဲ့ပါသည်။

ဟန်မင်းဆက်၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ပြီး ပြန်ပြေး
လာသော နီတူးကား မြှောက်ခနဲ တစ်ချက်တက်သွားပြီး ကတ္တရာ
လမ်းပေါ် ပြန်အကျမှာ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေရက်သား ဖြစ်သွား
ပါသည်။ နီတူး လဲကျနေရာမှာ သွေးရူးသွေးတန်း ပြန်ထလိုက်
ပြီး ...

“မောင်ဟန် ... မင်းဖိနပ် ငါပြန်ကောက်လာပြီ”

ဟု ဗလုံးစထွေး၊ မပီမသ အော်ပြောကာ ပါးစပ်ထဲ
မှ သွေးတွေ ပွက်ခနဲ တစ်ချက်အန်ချလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ လုံးဝခွေလဲသွားပါသည်။

“ဟာ ... တိုက်သွားပြီ၊ တိုက်ပြီ၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်
ကို ကားတိုက်မိသွားပြီ”

“ကားသမားလည်း ကြောက်ပြီး မောင်းပြေးသွားပြီ”

“ဟာ ... ကားက ကြောက်ပြီး မောင်းပြေးရင်းနဲ့ လမ်းဘေး
ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုက်မိသွားပြီကွ”

“ကလေးလေးတော့ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး
ကြည့်ကြပါဦးဟဲ့”

“သွေးတွေမှ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အများကြီးပဲ”

“လမ်းမပေါ်တက်ပြီး ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ ဒီလောက်
ကားတွေစုပ်နေတာ၊ မိဘမပါဘဲ ကားလမ်းကူးတာကို”

“ဖိနပ်တစ်ဖက် ပြေးကောက်တာ တွေ့တယ်၊ အဲဒီဖိနပ်ကို
ခုထိ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားတုန်းပဲ၊ လက်ချောင်းတွေ
ကို ဖြေပြီးယူတာတောင် မဲရဘူး။ တင်းကျပ်နေအောင်
ဆုပ်ထားတာဟယ်”

ထိုသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံမျိုးစုံ၊ ဝေဖန်သံ
မျိုးစုံတွေသည် ဟန်မင်းဆက်ကို ဝင်တိုက်သွားကြပါသည်။

လူတွေအားလုံးမှာ ဟန်မင်းဆက်ကို သတိမထားမိ
ကြဘဲ သွေးအိုင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာလဲလျောင်းနေခဲ့သော နီတူး
ကို ပွေ့ချီသူကချီ။ ဆေးရုံပို့ဖို့ ကြိုးစားသူက ကြိုးစားဖြင့် ဗျာများ
စုပ်ထွေးနေတော့သည်။

ဟန်မင်းဆက်သည် မျက်လုံးကြီး ပွင့်လျက်သား
သတိမေ့နေသည်လား၊ အသက်ပျောက်နေသည်လား၊ မသိသော
နီတူး မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် သွေးတွေဖြင့် ဖေကျနေသော နီတူး
မျက်နှာပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ... ကြည့်ရင်း ... ကြည့်ရင်းနဲ့ ...။

ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာကာ၊ ရင်ထဲမှာ ကွဲထွက်
တော့မလို ဆို့နှင့်လာကာ ...။ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ကျလာ
ရင်း ...

“နီတူး ...”

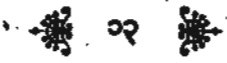
ဟု အော်ခေါ်လိုက်ပြီးသောအခါ ဟန်မင်းဆက်က
နေရာမှာတင် သတိမေ့လဲသွားခဲ့ပါတော့သည်။

မြကြာယံ ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိစာ ကြောင်နေသည်။
ဟန်မင်းဆက် ဘာတွေများ ပြောနေသလဲလို့ စဉ်းစားမရဖြစ်နေ
သည်။

နီတူး သေသွားခဲ့တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ဟန်မင်း
ဆက်မှာ နီတူး ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိနေတော့မလဲ။

“နီတူး တကယ်မသေပါဘူး၊ တကယ်တော့ အားလုံးက
အထင်မှားတာပါ။ နီတူး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။
သူ သိပ်ပေးချင်တဲ့ သူ ကောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို
ပြန်လာပေးတာလေ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကတော့ နီတူးသေ
သွားတာပဲ ပြောကြတယ်။ နီတူး မိဘတွေနဲ့ ကျွန်တော့်
မိဘတွေလည်း နီတူး အဖြစ်ကြောင့် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်
အပြန်အလှန် အပြစ်တွေတင်ကြ၊ အထင်တွေလွဲကြ၊ သူ
သားကြောင့်၊ ငါ့သားကြောင့်။ သူ့သားမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊
ငါ့သားမှာ အပြစ်မရှိဘူး။ သူ့သားဖျက်ဆီးလို့၊ ငါ့သား
ဖျက်ဆီးလို့ အဲဒီလိုမျိုးတွေပေါ့ အပြစ်ဆိုးတစ်ခုကို ကြို
လိုက်ရတော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အမုန်းတွေ ပွားကြပြီး
အဲဒီထဲကစပြီး အခေါ်အပြော သိပ်မလုပ်ကြတော့ဘူး။
ပိုပြီးဆိုးတာက ကျွန်တော့်ကြောင့်ပဲ၊ ကျွန်တော်က နီတူး
မသေပါဘူး။ နီတူး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာပြီး ဖိနပ်လာပေး
တယ်။ နီတူးနဲ့ အမြဲကစားရတယ် စကားတွေပြောတယ်။

မြကြာယံသည် အခုမှပင် အိပ်မက်တစ်ခုထဲမှ
လာခဲ့သူလို့ပဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပါသည်။ ဟန်မင်းဆက်
ကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုထိ အိပ်မက်ထဲမှာ ရှိနေဆဲလူလို့ပဲ
စေ့စေ့ငိုငိုနေဆဲ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေပင်
နေတာတွေ့ရသဖြင့် မြကြာယံ အံ့သြငြိမ်သက်နေရသည်။ အကြီး
ကြီး ငြိမ်နေသေးပြီးတဲ့အထိ ဟန်မင်းဆက်က မလှုပ်မယှက်ပြီ
နေသောအခါ မြကြာယံ မနေနိုင်တော့ပဲ ...

“နီတူး ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ခုထိ
မောင်ဟန် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသေးတာပဲ”

ဟု ဖြေသိမ့်သလို ပြောလိုက်ပါသည်။

ဟန်မင်းဆက်ဆီမှ မွကြေနေသော အသံဖြင့်

“အားလုံးက ပြောကြတယ်၊ နီတူး သေသွားတယ်တဲ့”

ကျောင်းလည်း အတူတူသွားတယ်လို့ အားလုံးရှေ့မှာ ပြောမိတော့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ပိုမုန်းစရာတွေ ဖြစ်သွားကြတယ်လေ”

မြကြာယံမှာ နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်းနဲ့ နားလည်တာတွေ နားလည်သလိုလို၊ ဒါပေမဲ့ နားမလည်တာတွေ မလိုလိုတွေ ရှုပ်ထွေးလို့နေသည်။ ဟန်မင်းဆက်ကိုလည်း မြင်ဖူးတွေ ဖူးနေကြပေမဲ့ မမြင်ဖူးတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်လို ထင်ကာ စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

“နီတူးအဖေနဲ့ အမေကလည်း ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော် စိတ်အထိခိုက်လွန်းပြီး အကြောက်လွန်းပြီး ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်လို့ ပြောတာတဲ့၊ သူ့သားကို မကျွတ်မလွတ်ဘူးလို့ အထင်ခံရအောင် ပြောတာတော့ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး စိတ်တအားဆိုးကြတယ်”

မြကြာယံသည် ရင်ထဲမှာ ဘာကို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေမှန်းမသိ ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်အဖေအမေတွေကလည်း နီတူး ဒုက္ခပေးသွားခဲ့လို့ ကျွန်တော်ဟာ လူကောင်းကနေ ရူးသလိုလို ဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး နီတူးကို ပိုပြီးစိတ်ဆိုးကြတယ်၊ နောက်ပြီး နီတူးဟာ ကျွန်တော်ကို စိတ်စွဲပြီး တကယ်မကျွတ်ဘဲ လိုက်ကပ်နေတယ်လို့လည်း ထင်ကြတယ်”

ဟန်မင်းဆက် မျက်လုံးတွေထဲ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း တကယ်ကို လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ကြည့်လင်လျက် ပြောပြနေတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဖေအမေတို့က ဆေးကုလိုက်ကြသေးတယ်၊ စိတ်ရောဂါကုခံရတာလေ၊ ဟား ဟား ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်မှ မရူးတာ။ နီတူး မသေဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာတယ် ပြောတာကို သူတို့မှ မယုံတာ”

မြကြာယံသည် ဟန်မင်းဆက် စကားအဆုံးမှာ မျက်ချင်း ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် နီတူးက တကယ်သေတာလား၊ မသေဘူးလား။ ကြာယံ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး။ မောင်ဟန် ပြောပြတဲ့ အထဲမှာ နီတူး သေတာလည်း ပါတယ်၊ မသေတာလည်း ပါတယ်၊ ဘယ်ဟာက အမှန်လဲ”

“နီတူးမှ မသေတာလေ၊ ကြာယံ အသိပဲ၊ သူ မသေလို့ပဲ ကြာယံဆီ ဖုန်းဆက်တာပဲ။ ကြာယံဆီ e-mail တွေပို့နေတာပဲ။ သူ မသေလို့ပဲ ကြာယံကို ချစ်တဲ့အကြောင်းပြောလို့ရတာပဲ”

မြကြာယံပင် ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဖုန်းလည်း တစ်ခါဆက်ဖူးတာပဲ။ e-mail တွေပို့ပြီး ရည်းစားစကားတောင် ပြောသေးတာပဲ။ ဘာတွေပါလိမ့်။ ဒါဖြင့် ဘယ်ဟာက အမှန်လဲ။

“သူ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှလဲ မချစ်ဖူးပါဘူး။ ကြာယုံတို
 မြင်မှ သူ တကယ်ချစ်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ သူက ဘယ်
 နေရာမဆို ကျွန်တော့်ကို ဦးစားပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်
 ကို ဘယ်တော့မှ မပြိုင်တတ်ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ
 တကယ်ချစ်သွားလို့ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်
 နားလည်ပေးလို့ ရတယ်။ ခွင့်လွှတ်လို့ ရတယ်။ သူ့ကို
 ကျွန်တော် မပြိုင်ချင်ပါဘူး ကြာယုံရယ်”

ဟင် ... ဒါဖြင့် ...။ သူ ... သူ ... ငါ့ကို ဘယ်
 တော့မှ ဖွင့်မပြောတော့ဘူးပေါ့။

မြကြာယုံ ထိုသို့ ဖျတ်ခနဲ တွေးမိသလို နီတူး ဆို
 တာ တကယ်ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား ဆိုသော သံသယကလည်း
 ဖြစ်လာပါသည်။ ဟန်မင်းဆက် ပြောတာတွေ နားထောင်ပြီး
 သူမပင် ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

“သူ့ကို ကြာယုံ မြင်ဖူးချင်တယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့ပါလို့”

“စိတ်ချ”

“မောင်ဟန် နောက်တစ်ခါ ကြာယုံဆီလာရင် သူ့ကို
 ခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ ကတိပေး”

“ဒါဆို ကြာယုံဆီကလည်း ကတိတစ်ခု ကြားချင်တယ်
 ပေးမလား”

“ဘာလဲ”

“အမေ့ကို ကျွန်တော့်ဆီက သိထားတာတွေ သွားမမေးပါ
 ဘူးလို့”

အံ့မယ် ... တယ်လည်ပါလား။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ
 လိုတွေနေမယ်ဆိုတာ သူ သိနေပါလား။ မရဘူး။ ငါကတော့
 မေးကိုမေးရမှာပဲ။ ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းရတော့မှာပဲ။ နီတူး အိမ်ကို
 ရော။ ဟန်မင်းဆက် အိမ်ကိုရော စုံစမ်းရမယ်။ ဘာဖြစ်လဲ ...
 ဒါ အဖြစ်မှန်ကို သိရဖို့ စုံစမ်းတာပဲ။

သို့ပေမဲ့ အခုတော့ ဟန်မင်းဆက် စိတ်ကျေနပ်
 အောင်တော့ ...

“မမေးပါဘူး၊ ဘာလို့ မေးရမှာလဲ”

လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ရုံပဲပေါ့။

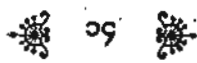
“တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေတို့က နီတူး
 ကို အဲဒီတစ်ခါ အိမ်ကတောင် ထွက်ပြေးအောင် ကျွန်တော့်
 ကို ခေါ်ထုတ်တာရော၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို နီတူးကို ကား
 တိုက်ခံလိုက်ရတာကို မြင်လိုက်ရပြီး အကြီးအကျယ် အိပ်
 ရာထဲလဲတာ အသက်တောင် မနည်းလှယူပြီး ဆေးကု
 လိုက်ရတာရော ပေါင်းပြီး နီတူးကြောင့် နီတူးကြောင့်နဲ့
 အပြစ်တင်ကြတယ်။ နီတူးကိုလည်း တအားမုန်းသွားကြ
 တယ်။ နီတူးဆိုတဲ့ နာမည်ကို မကြားချင်တော့တဲ့ အထိ
 ပဲ။ နီတူးနဲ့ ဆက်ပြီးပေါင်းတာလည်း မကြိုက်ကြတော့

ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကြာယ် နီတူးနဲ့ပတ်သက်တာ သူ
မေးရင် သူတို့ ကြာယုံကိုပါ စိတ်ဆိုးကြမှာ စိုးရိမ်လို့
အမေက ကြာယုံကို အရမ်းသဘောကျပြီး ချစ်နေတာပဲ
အမေ စိတ်မကွက်စေချင်လို့ပါ”

ဟင် ... ပြောပြန်ပြီ။ အမျိုးမျိုးပဲ။ ခုနက
နီတူးကို မပြိုင်ချင်ပါဘူး။ နီတူးကို ကြာယ် ပြန်လက်ခံရင် သူ
ခံလိုက်ပါဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။ နီတူးကိုငဲ့ပြီး ဘယ်တော့မှ ဖွင့်
ပြောတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောခဲ့သေးတယ်။ အခု
တော့လည်း သူ့အမေက သဘောကျနေတဲ့ ကြာယုံကို အ
စိတ်ကွက်သွားမှာ မလိုချင်ပြန်ဘူးတဲ့။ ဘာတွေလဲ မောင်ဟန်ရယ်
ရှင် တကယ်များ ရူးနေခဲ့သလား။

မြကြာယ်သည် ထိုနေ့က အိမ်ပြန်သောအခါ နောက်
နေ့တွေမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုသော အစီအစဉ်ကိုသာ ခေါင်း
ထဲမှာ အစီအရံ တွေးထားလိုက်တော့လေသည်။

“ကြာယ်လားဟင်”

မြကြာယ်သည် ဖုန်းကိုင်ကိုင်ချင်း ကြားလိုက်ရ
တာ အသံကြောင့် ဆံပင်မွေးတွေပင် ထောင်သွားသလို ခံစား
စိတ်ရပါသည်။ မှတ်မိတာပေါ့။ ဒါ ... ဒါ ... သူ့အသံပဲ။ နီတူး
အသံပဲ။ တစ်ခါပဲ ဖုန်းထဲမှာ ကြားဖူးလိုက်ပေမဲ့ ဒီအသံကို ဘာ
ကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ တစ်ခါပဲ ကြားဖူးလိုက်ပေမဲ့ မှတ်မိနေ
တယ်။ အသံခပ်ဝင်ဝင် ခပ်အက်အက်၊ တစ်ခုခု နင်နေသလိုလို။
တစ်ခုခုနဲ့ ကာထားသလိုလို အက်ကွဲရှုတာအသံ။

“နေ့လယ်က မောင်ဟန်နဲ့ အင်းလျားမှာ စကားတွေပြော
ခဲ့ကြတယ်လို့ မောင်ဟန် ပြန်ပြောလို့ သိရတယ်”

ဪ ... ချက်ချင်းကို သတင်းက ရောက်တာပါ
လား။ ဟယ် ... နေဦး။ နီတူးဟာ သေပဲသေသွားသလား။

မသေဘူးလားဆိုတာ ငါ ခုထိ ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသေးဘဲ ဘာကိုယုံရမလဲ။ မောင်ဟန် ပြောသွားတာတွေဟာ ရှင်းသလိုနဲ့ မရှင်းဘူး။ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး။ စဉ်းစားရခက်လိုက်တာ

“ကျွန်တော် ကြာယုံကို လာတွေ့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်တွေးကြည့်ရင် ကျွန်တော်လုပ်နေတာတွေဟာ မောင်ဟန် အသည်းကို တမင်ခွဲနေသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ နောက်ဆုံး လိုက်တဲ့ သဘောပါ”

“ဘာရယ် ... ဘာပြောတယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကြာယုံ” ကျွန်တော် ပြောထားတာတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မောင်ဟန် အသည်းပေးပြီး ကျန်ခဲ့မှာကို မမြင်ရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်ဟန် အတွက် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ကြာယုံ သူ့စဉ်းစားပါတော့နော်”

မြကြာယုံ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ...

“အဲဒါ ... ကြာယုံကိုများ ဘာလုံးထင်နေသလား။ ဒီဘက် ပုတ်ထုတ်လိုက်၊ ဒီဘက် ပုတ်ထုတ်လိုက် လုပ်တာတိုင်း လုပ်လို့ရမလား။ နောက်ပြီး ရှင်သူငယ်ချင်းက ဘာသဘောလဲ။ သူဖြင့် ဘာမှဖွင့်မပြောဘဲနဲ့ ကြာယုံက ဘာကြောင့် စဉ်းစားရမှာလဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှင်တို့နဲ့ ယောက်စလုံးကို ကြာယုံ မုန်းမုန်းလာပြီ”

ဟု ချက်ချင်းပဲ ပြန်ရန်တွေ့ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ထိုအခါ တစ်ဖက်မှ နီတူး တစ်ယောက် စိုးရိမ်သွား

သော အသံဖြင့် ...

“မမုန်းပါနဲ့ ကြာယုံ။ ကျွန်တော့်ကိုမှန်းရင် မုန်းပါ။ မောင်ဟန်ကိုတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဒီကောင်က လူလိမ္မာပါ။ လူကောင်းပါ။ သူ ကြာယုံကို တကယ်ချစ်တာပါ”

အဲမယ် ... ဒီတစ်ခါပဲ နီတူးဆီက ဟန်မင်းဆက်

ပေါ် မေးမေးမစနဲ့ အကောင်းပြောတာ ကြားဖူးတော့တယ်။

“သူက ရှင်ကို တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ မပြောရဲသေးလို့ပါ။ သူ တစ်နေ့ကျ ဖွင့်ပြောမှာပါ။ ကြားထဲက ကျွန်တော် ဝင်စွပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့ သူ တွေ့သွားပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်လို့ ဒီကိစ္စကို အမြန်ဝင်ရှင်းတာပါ”

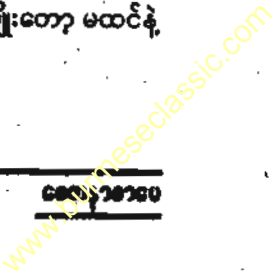
“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တယ်”

နီတူးဘက်မှ အသံခဏ တိတ်သွားပါသည်။ နီတူး

စာမှမပြေခင် မြကြာယုံကပဲ ...

“အဲဒီမေးခွန်းကိုမေးလို့ ကြာယုံကို တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့ လို့လည်း ကြိုမှာထားချင်တယ်”

“ကြာယုံ ... ဘာမေးချင်တာလဲ”

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ နားထောင်ပေးနိုင်တယ်လို့ ကတိတော့ ပေးရမယ်”

“ပေးပါတယ်၊ ကတိပေးတယ်၊ ကြာယုံကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မထင်ဘူး၊ စိတ်ချ”

“ကြာယုံ မေးချင်တာက ဒီလိုပါ၊ ရှင် ကြာယုံကို တစ်လည်းမချစ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ရည်းစားစကားပြောတာကြောင့် ရည်းစားစာတွေ e-mail နဲ့ ပို့နေလဲ။ အဲဒါမေးတာ တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်။ ကိုယ့်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်က သိပ်ကြိုက်စေချင်လို့၊ သိပ်သွားကျစေချင်လို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကြာယုံ စိတ်ထဲသိချင်လို့”

နီတူး ခပ်သဲ့သဲ့အသံဖြင့် ရယ်ပါသည်။ သူ့အတွက် သွားလိုက်၊ ဝင်သွားလိုက်နဲ့ တိုးလွန်းလှလို့ မနည်းနားစေရတာလည်းရှိရဲ့။ ဘယ်လိုယောက်ျားလေးမှန်းကို မသိဘူး။ ပြောတာ ပီပီသသလည်းမရှိ။ အက်ဝင်ရှုတနေတဲ့ အသံနဲ့ ပြောတာ။ နားထောင်ရတဲ့သူက အားမရဘဲ “အဟင်းဟင်း အဟမ်းဟမ်း” တွေတောင် ခဏခဏယောင်ပြီး လုပ်မိလည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခုပဲ ကပ်နေသလိုလို ထင်ရစေတဲ့လေ။ ဒီအသံမျိုးကို တချို့ကတော့ သီချင်းဆိုရင် (အထူးသဖြင့် ရော့(စ်)သီချင်းတွေဆိုရင် အရမ်းမိုက်တဲ့အသံလို့တော့ တကယ်ကြမယ်ထင်တယ်။

ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မောင်ဟန် ပြောသွားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ အမှန်ပဲလား၊ မမှန်တာပါလားလည်း မသေချာဘူး။ နီတူး ဆိုတာ ရှိရောရှိရဲ့လား ဆိုပြီး သံသယဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာ အချိန်ကိုက်လိုပဲ နီတူးက ဖုန်းဆက်ချလာတာမို့ ခေါင်းထဲထောင်ချာချာလည်အောင် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မောင်ဟန်ကပဲ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းတွေ ပြောသွားသလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိဘတွေက သူ့ကို စိတ်အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားလို့ စိတ်ရောဂါဝင်တယ်ဆိုပြီး ဆေးကုခံထားရသူမို့ ဒီလိုပေါက်ကရဇာတ်လမ်းတွေပဲ ပြောသလား။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော် ကြာယုံကို အရင်မြင်တာ”

“ဘာရယ်”

“ကြာယုံကို အရင်ဆုံး စတွေ့တာ ကျွန်တော်။ လှတယ်ရင်ထဲကို အေးသွားစေတယ်၊ ရင်ထဲမှာ နေရာယူစေတယ်လို့ မှတ်ချက်ပေးတာက ကျွန်တော်။ အဲဒီတုန်းက မောင်ဟန်ဟာ ကြာယုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှတောင် ခံစားတတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ မောင်ဟန်ကိုပဲ တွန်းပို့ပြီး ကြာယုံ ရှေ့ရောက်အောင် သွားခိုင်းခဲ့မိတယ်၊ မောင်ဟန်ကိုပဲ မြှောက်ပေးခဲ့ပြီး ကြာယုံကို သူ့ စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်လာအောင် တိုက်တွန်းပေးခဲ့မိတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်လျှို့ဝှက်နေခဲ့မိ

ပါတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်တော် ခုထိမသိဘူး။
ကျွန်တော် ကြာယုကို ချစ်တော့ ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်တော့ မရှိပါဘူး။ မောင်ဟန်ကိုပဲ ကြား
ရှေးစေချင်တယ်”

“ရှုပ်နေတာပဲ၊ နားကို မလည်တော့ဘူး”

“နားမလည်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါ။ ကြား
မောင်ဟန်ကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ပေးပါ”

ဒီနေ့တော့ နီတူး စကားပြောတာဟာ အေးအေး
ဆေးဆေးနိုင်လှပြီး ကြာယု အပေါ်မှာသာ တရင်းတနီး ဆက်
ဟန်တွေ တွေ့နေရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်တော့ ထူးဆန်း
နေသည်။

တကယ်ဆို ကြာယုနဲ့ သူဟာ ခုတစ်ခါနဲ့ပေါင်း
ဖုန်းထဲမှာ နှစ်ခါ စကားပြောဖူးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လေးသံ
ကြာယုအပေါ် တရင်းတနီး ရှိနေသည်။ ကြာယုကလည်း သူ့
အပေါ် မစိမီးတော့သလိုလို အရင်တည်းက သိဖူးသလိုလို စိတ်
ထဲမှာ ခံစားရပြီး စကားတွေ ပြောမိတာဖြစ်ကြောင်း သူမကိုယ်
သူမ သတိထားမိလာလေသည်။

“ကြာယု အိပ်တော့မယ်ဆိုရင် ပြောနော်၊ ကျွန်တော် ဖုန်း
ချလိုက်မယ်”

“မေးစရာ ရှိသေးတယ်”

“အဟား ဟား ... ဘာတွေ မေးဦးမှာလဲ”

“မောင်ဟန် ပြောပြတယ်၊ ရှင်နဲ့သူ ငယ်ငယ်က ဆယ်နှစ်
လား၊ ဆယ်တစ်နှစ်လား မသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက အိမ်က
ထွက်ပြေးကြတယ်ဆို”

“ဆယ်တစ်နှစ် မပြည့်သေးဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ...”

“အင်းပါ ... ထားပါတော့၊ အဲဒီလို ထွက်ပြေးတုန်းမှာ
ရှင် ကားတိုက်ခံရတယ်ဆို”

နီတူး အသံတိတ်သွားပါသည်။ ကြာယုလည်း
ဆက်မေးရင် ကောင်းမလား၊ မမေးရင် ကောင်းမလား၊ ခေဇဝါ
ဖြစ်ပြီး သူမပါ အသံတိတ်သွားမိသည်။

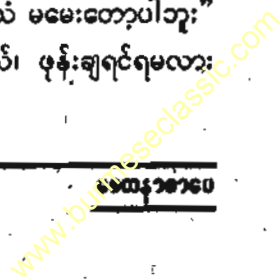
ခဏလောက် နှစ်ဖက်လုံး အသံတိတ်နေပြီးမှ ...

“အဲဒီအကြောင်း မပြောပြချင်တော့ဘူး ကြာယုရယ်၊ ပြန်
သတိမရချင်ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးကြီးလိုပဲ သတိရလိုက်တိုင်း
အရမ်းကြောက်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအပိုင်းကို ခေါင်း
ထဲက Memory ထဲမှာ တမင်ဖျောက်ထားမိတယ်”

ကြာယု ရင်ထဲမှာ အားနာပြီး သနားသလိုလိုတောင်
ဖြစ်သွားပါသည်။ အေးပေါလေ ကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ခံစား
ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးက ကြောက်စရာ ကောင်းလှတာဆိုတော့
သူလည်း ပြန်သတိရရင် ကြောက်မှာပဲ။

“ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ဒါဆို ကြာယု မမေးတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ပဲ အရင်ဖုန်းချချင်တယ်၊ ဖုန်းချရင်ရမလား
ကြာယု”

“ရပါတယ်”

“ကြာယံနဲ့ ကျွန်တော် ဆူငယ်ချင်းတော့ ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ဖြစ်ရမလားဟင်”

“ရပါတယ်၊ ကြာယံ လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မိုး ကြာယံ အပြင်မှာတွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်၊ မောင်တလည်း ပါမယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ ... သုံးယောက်ဆို စကားပြောကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ကြီးစားပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နီတူး ဖုန်းချသွားလျှင် ကြာယံ မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး အကြိတ်နေခဲ့ရသည်။ မဟုတ်မှ လူတွေ မောင်ဟန် ပြောပြတဲ့အထဲမှာ နီတူးဟာ ကားတိုက်ခံရပြီး ဒုက္ခဖြစ်သွားတာမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်က တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းသွားတာမျိုး၊ မစွမ်းမသန် ဖြစ်သွားတာမျိုး၊ လူတွေ မခံချင်လောက်အောင် မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာရသွားပြီး ရုပ်ဆိုးနေတာမျိုးတွေ မပါဘူးထင်တယ်။

သူ့ သူငယ်ချင်းကို ငဲ့ညှာပြီး အဲဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ ထည့်မပြောခဲ့ဘူး ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် နီတူးဟာ လူချင်လာတွေ့ပါ ပြောလိုက်ရင် အကြောင်းတစ်ခုခုပြပြီး ငြင်းနေတာဖြစ်မယ်။ သူဟာ ကြာယံနဲ့ ရင်မဆိုင်ရလောက်အောင်များ ခုဆိုးနေသလား။ ဒုက္ခိတဖြစ်နေသလား။ ဝှီးချဲ့နဲ့ သွားရတဲ့ လူတယောက်များလား။ ခြေတု လက်တု တပ်ထားရတဲ့ သူများလား။

ကြာယံသည် ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် အဖြစ်အပျက်တွေ လျှောက်တွေးကြည့်ပြီး ဇာတ်လမ်းဆင်နေမိသည်။

ထိုနေ့ညက ကြာယံ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကိုပင် မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြာယံဟာ သင်တန်းက ဆင်းလာပြီး အောက်မှာရပ်စောင့်နေမဲ့ မောင်ဟန်ကို ရှာသတဲ့။ မောင်ဟန် အနားမှာ နီတူးလို အိပ်မက်ထဲမှာ ကြာယံ အလိုလို သိနေပြီးဖြစ်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့တာတဲ့။

ဒါနဲ့ ကြာယံလည်း သူတို့နှစ်ယောက်နားကို ဝမ်းသာအားရ လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်မလို လာခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်း အနားလည်း ရောက်သွားရော မောင်ဟန်ကိုပဲ တွေ့ရပြီး မောင်ဟန်နားက နီတူးကို မတွေ့ရတော့ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ကြာယံက ...

“မောင်ဟန် ... နီတူးရော”

လို မောင်ဟန်ကို မေးလိုက်တော့ မောင်ဟန်က

ကြာယံကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ပြီး ...

“နီတူး ... ကျွန်တော့်ဘေးမှာလေ ကြာယံရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ မရှိပါဘူး။ ခုနက လှမ်းတွေ့လိုက်သေးတယ်။ အခု အနားလည်းရောက်ရော မောင်ဟန် အနားမှာ မရှိတော့ပါဘူး”

“ရှိပါတယ် ကြာယံရဲ့။ ကြာယံ မမြင်လို့ပါ။ နီတူးက ကျွန်တော်အနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေပါတယ်”

အဲဒီလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ငြင်းခုံနေကြရင်းနဲ့ပဲ ကြာယံဟာ စိတ်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်လာပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကြိုးအော်ပစ်လိုက်တာ။

“နီတူး တကယ်လည်း မရှိဘဲနဲ့”

အဲဒီမှာ အိပ်မက်ကနေ လန့်နိုးသွားခဲ့လေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အော်လိုက်တဲ့ အသံသည် အပြင်ထိပါ အော်ပစ်လိုက်သလို ဝူးဝူးဝါးဝါးအသံ ဖြစ်သွားသဖြင့် ကြာယံပါ လန့်နိုးသွားပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

ကြာယံသည် စိတ်စွဲပြီး ထိုအိပ်မက်ကို မက်တာပါလို့ သတ်မှတ်ပေးမယ့် မသိစိတ် တစ်နေရာမှာတော့ ပဟောဠိများစွာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ကြိုတင်ကြံစည်ထားတဲ့အတိုင်း ကြာယံအိမ်ရှေ့ ဝင်းတံခါးမှာ လက်ဆောင်ပန်းစည်းရယ်၊ ကြာယံ သဘောကျသော Bratz အရုပ်မလေးတွေပုံပါသည့် ကီးချိုန်းလေးရယ်ကို သေချာစွာကပ်၍ ပူးချည်ပြီး သွားထိုးထားလိုက်ပါသည်။ အမှောင်ထု သိပ်မပျောက်သေးခင် ဒီလို မနက်လေးမှာရီလောက် အစောကြီးမှာ ပန်းစည်းလက်ဆောင် လာပေးဖို့ အကြံကို နီတူးကို တိုင်ပင်မိတော့ ...

“That's good idea!”

လို့ ဒီတစ်ခါတော့ ထောက်ခံပဲ ပေးလေသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခါတိုင်းဆို နီတူးက ဟန်မင်းဆက် ဘာလုပ်လုပ် ဟားဖို့၊ လျှောင်ပြောင်ဖို့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ ငိုလောက်သာ စိတ်ကူးသူ ဖြစ်၍ပင်။

“မင်း ခုတလော သဘောကောင်းနေတယ် နီတူး”

“အဲမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ တကယ်ပြောတာ၊ အရင်ကဆို မင်းက ငါ့ကို ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ဖို့ပဲ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

“ခွေးကောင် ... ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်ရ”

“အဲမှာကွာ ... ငါ့အဖေလေသံမျိုးနဲ့ မပြောနဲ့”

နီတူးက “ခွေးကောင် ... ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်ရ” ဆိုသော လေသံကို ဟန်မင်းဆက်၏ အဖေလေသံအတိုင်း တထေရာတည်းတူအောင် အတုခိုးပြောတတ်သေးလေသည်။ နီတူးမှာ ပါရမီတစ်မျိုးပါတယ်ဟုပင် ချီးကျူးရမလိုပင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နီတူးက သူများအသံနဲ့တူအောင် ဖျက်ပြီးပြောတဲ့နေရာမှာ အင်မတန်တော်လှသည်။ ဒါ့အပြင် တိရစ္ဆာန်တွေ့ရဲ့အော်သံမျိုးစုံ၊ ကားစက်သံ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံ၊ လေယာဉ်ပျံသံ၊ ရဟတ်ယာဉ်အသံတွေလည်း ကြိဖန်ပြီး လှုပ်တတ်သေးသည်။

“မင်း အသံတုဝိဇ္ဇာလုပ်ဖို့ သင့်တယ်”

လို့ ငယ်ငယ်ကဆို တခြားသူငယ်ချင်းတွေကပင် အားကျပြီး တိုက်တွန်းတတ်ကြသည်။

သို့သော် နီတူးက ဒီအသံတုနဲ့ လုပ်စားဖို့ မစဉ်းစားဘဲ သူများကို လိုက်နောက်ဖို့လောက်သာ အသုံးပြုတတ်လေသည်။

“မင်းက ပန်းစည်း သိပ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းပြနေတော့လည်း ငါက တားမနေတော့ဘူးပေါ့ကွ။ နောက်ပြီး တစ်ခါ

တလေလည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် ပေးလုပ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ။ မင်း စိတ်ကူးဟာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုတွေရှိလာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ”

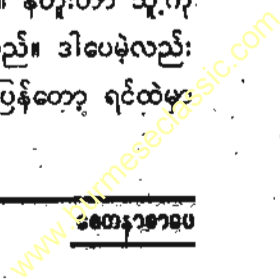
“မင်း သေချာရဲ့လား နီတူး”

“ဘာလဲ ... ဘာသေချာတာလဲ”

ကားထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်သား မနက်စောစောကြီးထိုင်ရင်း ပန်းစည်းကို ဘယ်သူ့အရင်ဆုံးတွေ့မလဲဆိုတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကြာယံကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားပေးစရာ မလိုဘဲ လူကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ပြီး ပေးရင်လည်း ရပေမဲ့ ဒီလိုလေး surprise လုပ်ပြီး ပေးကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုသော ခံစားချက်ကြောင့် ဟန်မင်းဆက် ဒီလိုလှုပ်မိတာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နီတူးကပါ စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်ကူညီပြီး လိုက်ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ဟန်မင်းဆက် ပို၍တက်ကြွနေပါသည်။

“မင်း ကြာယံကို တကယ်မချစ်ဘဲ ငါ့ကို ကလီချင်လို့ တမင်ဝင်ရုပ်တယ်ဆိုတာ”

ညက နီတူး ထိုသို့ဝန်ခံသဖြင့် ဟန်မင်းဆက်မှာ ယုံလည်းယုံလိုက်ချင်။ မယုံလည်း မယုံချင်။ နီတူးဟာ သူ့ကို သနားပြီး အလျှော့ပေးသည်ဟု ထင်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း နီတူးနဲ့ သူ မပြိုင်ရတော့ဘူးဆိုတာ တွေးမိပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းပြီး ပေါ့ပါးနေခဲ့ပြန်သည်။

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ မင်းက မတုန်မလှုပ် လုပ်နေပြီ ခုပဲ ဖွင့်ပြောတော့မလိုလို့၊ နောက်မှပဲ ဖွင့်ပြောတော့မလိုလို့ အချိန်ဆွဲနေလို့ အမြင်ကတ်လာတာနဲ့ မင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး မြန်မြန်ကြီးစားအောင် ငါက ဝင်ရစ်တာပါကွာ။ ငါ ကြာယုံကို မကြိုက်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်မြင်ချင်း သဘောကျမိတာတော့ ဖြစ်ပေမဲ့ ဘယ်လိုခေါ်မလဲကွာ၊ လှတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို သဘောကျတဲ့ သဘောမျိုးလောက်ပဲ။ သဘောကျတာနဲ့ ချစ်တာက မတူဘူး၊ ပြီးတော့ ကြာယုံကို စိတ်ထဲမှာ ခင်ချင်တာပဲရှိတယ်၊ ချစ်သူလို့ ဘယ်လိုမှ ချစ်ကြည့်လို့ကို မရဘူး ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သိလာတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် ရီမှဒ်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပုံရသော သံတိုင်းဖြင့် ကာရံထားသည့် ခြံတံခါး တဖြည်းဖြည်း ပွင့်သွားပါသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့်ကြည့်နေသော ဟန်မင်းဆက်နဲ့ နိတူးတို့လည်း တံခါးအဖွင့်ကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။

ခြံထဲမှ ကားလေးတစ်စင်း မောင်းထွက်လာသည်။ ကြာယံ မောင်းနေကျ ကားမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကားထဲမှ ခေါင်းပြူးကြည့်လိုက်သူက အန်တီကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရာ ...

“ကြာယံအမေ ထင်တယ်”

ဟူသော စကားကို နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက်တို့ ပြိုင်တူပဲ ရေရွတ်လိုက်မိကြသည်။

အန်တီကြီးက ခြံစည်းရိုးမှာ ချိတ်ထားသော ပန်းနုရောင်နင်းဆီပန်းစည်းကို မြင်သဖြင့် ကားပေါ်ကဆင်းကာ ဖြတ်ယူပါသည်။

ကတ်ပြားလေးနဲ့ ကီးချိန်းလေး တွဲရက်ပါနေသော ပန်းစည်းကို အန်တီကြီး ကြည့်ရင်း အိမ်ဘက်သို့ တစ်ခုခု ပြန်လှည့်ပြောသံသဲ့သဲ့ (မသဲမကွဲ)ကို ကြားရသည်။

ဟန်မင်းဆက် ရင်ခန့်စွာ အသက်မရှူမိစတမ်း ထွက်လာပြီး ယူမဲ့သူကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကတ်ပြားလေးမှာ ...

“ကြာယံ အဲတွက်”

ဟူ၍ ရေးသားထားသဖြင့် ကြာယံအမေဟာ ဒီစာကို ဖတ်မိမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီပန်းစည်းဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ပါဆိုတာကို သိပြီး အဲဒီ သက်ဆိုင်သူကို အော်ခေါ်ရင် ခေါ်မှာပဲ။ သက်ဆိုင်သူ ကြာယံ ထွက်ပြီးတော့များ ယူမလား။ မနက်ခြောက်နာရီကျော်အချိန်ဟာ ကြာယံ အိပ်ရာကနိုးပြီးချိန်ဆိုရင် ကြာယံ အမေရှေ့မှာ ရဲရဲစုံစုံ ထွက်လာပြီး ယူရဲမှာပဲလား။

“ဟေ့ကောင် ... ကြာယံ ထွက်ယူတာကွ”

နီတူး အသံက ဟန်မင်းဆက် အတွက် ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်သော အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကြာယံသည်

အိပ်ရာမှ ထခါစ မျက်နှာပြောင်ပြောင်လေးနဲ့ ညအိပ်ရာဝတ်
ဝတ်အိပ်သော Pyjama (ပံဂျားမား)ဝတ်စုံပင် မလဲရသေးဘဲ
ကြာယုံ ပုံစံလေးက အကျီဘောင်းဘီရှည် ပွယောင်းယောင်း
ကလေးဆိုးရုပ်လေး ပေါက်နေကာ စချင် နောက်ချင်စရာ။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ဘာပဲမှ မများတဲ့ပုံနဲ့ ကလေး
ထွက်နေတယ်၊ ချစ်စရာလေးပဲ”

ဟန်မင်းဆက် အလန်တကြား နီတူးကို လှည့်ကြည့်
တော့ နီတူး တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ဟန်မင်းဆက် ပန်း
လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုယ့်လူရား၊ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်စရာ
ကောင်းတယ် ပြောတာပဲ။ သူ ရုပ်ဆိုးပြီး မုန်းစရာ
ထွက်နေရင်လည်း ငါက မုန်းစရာကောင်းတယ်လို့ မပြော
မှာပဲ”

“ကြာယံ ပန်းစည်းလာယူတော့ သူ့အမေ ဘာမှမပြော
ကွ”

“ပြောစရာလားကွာ၊ သမီးမိန်းကလေး အပျိုချောရိုရို
ဒီလို မကြာခဏ ပန်းစည်းပေးခံရတာတွေ၊ အိမ်ကို ပိုးကြွ
ပန်းကြွ လက်ဆောင်တွေ ရောက်ရောက်လာတာ၊ စာတို
ပုံးထဲကို ရည်းစားစာတွေ ကတ်ဒ်တွေ ရောက်နေတာတွေ
မကြာခဏ ကြုံရမှာပဲ။ သူ့အဖေအမေတွေ ဒါကို ရှိုးနေ
ကွ။ ဘာမှ အံ့ဩနေစရာမလိုဘူး”

“မင်းကတော့ ဖောက်လာပြီ၊ သူများဖီလင်ကို အခြံအောက်
သွားအောင် လုပ်တတ်တယ်”

“ဟောဗျာ ... ငါက ဘာများပြောလို့လဲ၊ မင်းက ကြံဖန်
ဖီလင်တက်ချင်နေလို့လား။ ခြံစည်းရိုးမှာ အဲလေ ... ခြံ
တံခါးဝမှာ ပန်းစည်းတစ်စည်း တွေ့တယ်၊ သမီးတစ်
ယောက်နာမည်တပ်ပြီး လာဖို့ထားမှန်း သိရတယ်။ ဒီတော့
အဲဒီသမီးကို ခေါ်ပေးတယ်၊ သူ့သမီး လာယူတယ်လေ
ဒါပဲ။ အဖြစ်အပျက်က ဘာမှ မဆန်းတာကို မင်းဘာလို့
အကျယ်ချဲ့ချင်နေတာလဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... လာ ... သွားကြ
ရအောင်၊ ငါ့ကို ဒင်း(မ်)ဆမ်း ကျွေးမယ်လို့ ကတိပေးထား
တာ မမေ့နဲ့။ ဖီလင်တက်တာက ဗိုက်မဝဘူး အစာစားမှ
ဗိုက်ဝမှာ”

နီတူးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ချက်ချင်းဆို ချက်ချင်းပဲ
ကားကို မောင်းထွက်ခိုင်းနေတော့သည်။

“ငါ သူ့ဆီ ခုပဲ မုန်းဆက်ချင်တယ်ကွာ”

ဟု ဟန်မင်းဆက် ခွင့်တောင်းသလို ပြောမိ၏။
“ဆက်လေ”

“မင်း ရှိနေရင် ငါ မပြောရဲဘူး”

“ဟား ဟား ... ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး
ရှောင်ပေးပါမယ်”

ဆိုကာ နီတူး ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ကားပေါ်က
ပေးပြီး အနီးတစ်ဝိုက်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
တော့သည်။

ဟန်မင်းဆက်လည်း မိုဘိုင်းလ်ဖုန်း၏
ထဲမှာ ထည့်ထားသော လူနာမည်နဲ့တွဲရက် ဖုန်းနံပါတ်များ
ကြာယုံဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်း
သုံးသုံးကို နားထောင်ရင်း ရင်ခုန်လာမိသည်။ ဘယ်သူများ
လာကိုင်မလဲ။ ဘယ်သူ့အသံကို အရင်ကြားရမလဲ။

“ဟယ်လို”

ဟူသော ထူးသံကိုကြားလျှင် ဒါဟာ ကြာယုံ
ပါပဲဟု အလိုလို မှတ်မိနေခဲ့သည်။

“အဟင်းဟင်း ... နေဦး၊ မပြောနဲ့ဦး၊ အခုဆက်
မောင်ဟန်ပဲ မဟုတ်လား”

ဟန်မင်းဆက် ဘာမှမပြောခင် ကြာယုံက ရယ်
ပြုလျက် အရင်ကြိုမေးနှင့်လေသည်။

“ကြာယုံ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“ပန်းစည်းကို ဘယ်သူလာပို့ပေးမှန်းတော့ မသိဘူးထင်
ပေးတဲ့သူက နာမည်မှ ရေးမထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဒါ
ကြာယုံစိတ်ထဲမှာ ဒါ မောင်ဟန်မိလို့ ထင်ကိုထင်နေ
တယ်။ မောင်ဟန် ဖုန်းဆက်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်
နေတယ်။ ဒါကြောင့် စွတ်စွတ်ပြီး မှန်းဆမေးလိုက်တာ

မဟုတ်ခဲ့ရင်တော့ ကြာယုံ မှားသွားတယ်ပဲပေါ့။ အခု
ဟုတ်နေခဲ့တော့လည်း ပျော်သွားတာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ပျော်သွားတာလဲ”

“ဟမ် ... မသိဘူးလေ။ ပျော်တာပဲ ဘာဖြစ်လို့ ပျော်ရတယ်
ဆိုတာ ရှိဦးမှာလား”

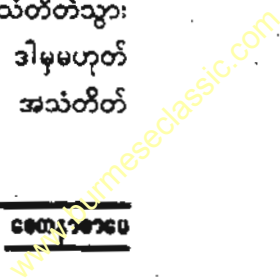
“ကျွန်တော်ပန်းတွေကို လက်ခံရပြီး ကျွန်တော်ဆီကဖုန်း
ကိုလည်း ကြားရလို့ ကြာယုံ ပျော်တာ သိရတော့ ကျွန်တော်
အားတက်သွားပြီ”

ဟန်မင်းဆက် အသက်ကို တစ်ချက်ရှုလိုက်ပြီး
ဆုံးဖြတ်ပြီးသော မျက်လုံးတွေဖြင့် နီတူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်
ရည်။

သူ ပွင့်ပြောလိုက်တဲ့အတွက် နီတူး ရင်ထဲကို မထိ
ဘူးလို့ မျှော်လင့်တော့ မျှော်လင့်နေချင်ပါရဲ့။

“ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကြာယုံကို ချစ်တယ်
လို့ အခုပဲ ပွင့်ပြောလိုက်တော့မှာမို့ပါ။ ကျွန်တော် ကြာယုံကို
ချစ်နေတယ် ကြာယုံရယ်။ ကျွန်တော်ကို ကြာယုံ စဉ်းစား
ပေးနိုင်မလားဟင်”

ကြာယုံဘက်မှ ရုတ်တရက်တော့ အသံတိတ်သွား
ရည်။ မထင်မှတ်ထားပဲ ကြားလိုက်ရ၍လား။ ဒါမှမဟုတ်
လေးပီပီ ဣန္ဒြေရရလေး တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အသံတိတ်
ခြင်းလား။

“ကြာယံ”

“... ..”

“ကြာယံ ... ကြာယံ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ နာမည်နဲ့ နေရတာလဲ”

“ကြာယံ စိတ်ဆိုးပြီး အသံတိတ်သွားတယ် ထင်လို့ ကြာယံရယ်”

“စိတ်ဆိုးပါဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာတော်ပါသေးရဲ့လဲ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးယုံတောင်မယုံတော့ဘူး။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ရှင်တို့နဲ့ ပတ်သက်ရတာ ကြာယံ ခေါင်းတောင်နောက်လာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟယ် ... ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ နီတူးကို ခြေတား၊ ဘယ်သူများ ရိုလို့လဲ။ တစ်ယောက်က ရည်းစားစကား အရင်လာပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်က နှောင်ပေးလိုက်။ ဟော ... အခု နီတူးက ရှောင်သွားတော့ ရှင်က လာပြောလိုက်နဲ့ ကြာယံကို အောလုံးလို့ပဲ ပုတ်ထင်ပြီး သူယူ၊ ငါယူနဲ့ ခွဲပေးနေတာ ဘာသဘောမှန်းကိုမသိဘူး။ တကယ်ဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးထားပြီး တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူကမှ အလျှော့မလေ

စတမ်း ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင် ကြိုးစားကြမှာပဲလေ၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မယုံနိုင်တော့ဘူး”

ကြာယံစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ဟန်မင်းဆက်တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။ နီတူးကိုလည်း အားကိုးသူလို လှမ်းကြည့်မိသည်။ နီတူးကလည်း ဟန်မင်းဆက် မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်မိလျက် အနားသို့ လာတော့မလာဘဲ အသေအချာ ပြန်ကြည့်ရုံ ကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်တော် ကြာယံကို တကယ်ချစ်ပါတယ်”

ဟန်မင်းဆက် အသံမှာ အားပျော့နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ကြာယံ မယုံတော့ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးက ကြီးစိုးနေလေရာ ကြိရာမရ ဖြစ်နေသည်။ ကြာယံ ယုံအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြရမလဲ။ ဘာနဲ့ သက်သေပြရမလဲ။

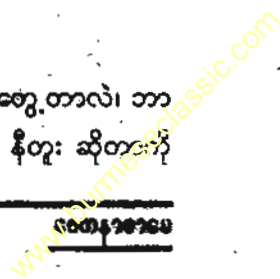
“ကြာယံ စဉ်းစားရဦးမယ်၊ အခုတော့ ဘာမှမဖြေချင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြာယံ တစ်ခုတော့ သိချင်တယ်”

“ရပါတယ် ကြာယံ။ ကြာယံ အဖြေပေးချင်တဲ့အချိန်ကျမှ ပေးပါ”

“ကြာယံ သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ် ပြောထားတယ်၊ အဲဒါဖြေမှာလား”

“ဖြေမှာပါ၊ ဘာလဲ ... ကြာယံ”

“နီတူးကို ဘာကြောင့် ကြာယံနဲ့ ပေးမတွေ့တာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကြာယံဆီ ခေါ်မလာရတာလဲ။ နီတူး ဆိုတော့

ကြာယံ အသံပဲ ကြားဖူးတယ်။ သူ့ e-mail တွေပဲ ဖတ်ဖူးတယ်။ မောင်ဟန် ပြောပြောနေတာကိုပဲ ကြားဖူးတယ်။ နီတူးဟာ ကြာယံအတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖန်တီးပေးထားသလိုပဲ။ ဘာမှမမြင်မတွေ့ရဘဲ အသံကြားကြားပြီး လူကိုသိနေရတယ်။ ဒါကို ကြာယံ မကျေနပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြာယံ မြင်ဖူးချင်တယ်။ ကြာယံ့ဆီ ခေါ်လာပေးပါ။

“ကြာယံ ... ဘာလဲဟင်၊ ကြာယံက နီတူးကိုပါ ရွေးချယ်မှ အထဲမှာ ထည့်ပြီး စဉ်းစားချင်လို့လား။”

“အဲဒီလို အတွေးမခေါင်ပါနဲ့၊ ကြာယံ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သေသေချာချာ သိချင်လို့ပါ။”

“အင်းလေ ... ကြာယံ့ သဘောပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောကြည့်ဦးမယ်။”

“ဘာ ... ပြောကြည့်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား။”

“ကျွန်တော် သူ့သဘောမပါဘဲနဲ့ ဘာမှမလုပ်ခိုင်းစေချင်လို့ပါ။”

“အဲမယ်လေး ... သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းကြီးဆိုလို့ ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ဒီလောက် တောင်းဆိုတာလေးကိုပဲ မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး။ မကူညီနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူစားမျိုး ရှိသေးလို့လား။”

ဟန်မင်းဆက် ငြိမ်နေမိသည်။ သူ သိသည်။ နီတူး

ဟာ ကြာယံ့ကို ချစ်နေမိရက်သားနဲ့ တမင်နောက်ဆုတ် ရှောင်

ရွားပေးလိုက်တာ။ သူ့ကို ဒီတစ်ခါမှာ သွားပြီး ကြာယံ့ကို သူ့ဆီအရောက်ပို့ပေးလိုက်တာ။ ဒါကြောင့် နီတူး အသည်းကို ဆက်ခွဲမိသလိုမျိုး ဖြစ်နေစေမဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးကို မလုပ်ရက်။ မလုပ်ချင်။ နီတူးရှေ့မှာ ကြာယံ့ကို သူ ဘယ်လိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ပြီး စကားပြောပြရမလဲ။ နီတူးကို အကူအညီတောင်းရင် တော့ နီတူးက လိုက်လျော့မှာပင်။ ဒါပေမဲ့ နီတူး ရင်ထဲမှာ ကွဲနေမှာ။

“ကြာယံ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် မောင်ဟန်”

“ခဏ ... ခဏ နေပါဦး ကြာယံ”

“ဘာလဲ”

ကြာယံ့ အသံမှာ သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိတ်ကျည်ခြင်း၊ စိတ်အလိုမကျခြင်းတွေ ပါဝင်နေကြောင်း ခံစားလိုပါသည်။

“ကြာယံ့အတွက် ကျွန်တော် အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် နီတူး ပိုပြီးအသည်းကွဲသွားရမှာကို မလွှဲလွှားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တွေဝေနေမိတယ် ကြာယံ”

ကြာယံ့၏ ခွပ်ခနဲ တမင်အသံမြည်အောင် ဖုန်းချသွားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

* O *

“ကြာယံ ...

စိတ်ဆိုးနေတာလား ကြာယံရယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကြာယံ့ကို ချစ်ရုံပဲ ချစ်တတ်ပြီး ကြာယံ့ အတွက်ကျတော့ ဘာမှ ထည့်မစဉ်းစားပေးမိတဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်နေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ကြာယံ့ကို ကျွန်တော် ပြောဖူးသားပဲ။ ကျွန်တော် နီတူးကို ချစ်တယ်။ ခင်တယ်။ ညီအစ်ကိုရင်းလို ကို ချစ်တာ။ ညီအစ်ကိုတောင်မှ တစ်ယောက်ပြီးမှ နောက် တစ်ယောက် မွေးလာတဲ့ ညီအစ်ကိုပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ဗိုက်ထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ တစ်ပြိုင်တည်း သန္ဓေတည်း၊ တစ်ပြိုင်တည်းကြီးပြီး အမေဗိုက်ထဲက တစ်ပြိုင်တည်းမွေး လာတဲ့ အမြွှာလိုပဲ။ စိတ်ချင်းအတူတူ၊ ခံစားချက်ချင်း

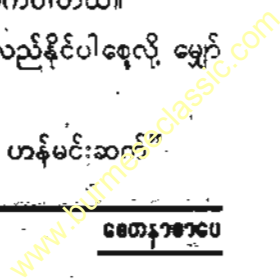
အတူတူ ဖြစ်နေတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကိုလိုပဲ ချစ်မိတာပါ။ ဒါကြောင့် နီတူး စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ ကျွန်တော် သိ တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲကိုလည်း နီတူး သိပါတယ် ...

နီတူး ကျွန်တော့်ကိုငြိုး နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရတဲ့ အတွက် သူ အသည်းကွဲနေပြီ ကြာယံ။ ကြာယံ့ကို သူ ချစ်ရက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဦးစားပေးခဲ့တဲ့ နီတူးကို အသည်း ကွဲရစေမဲ့ အပြုအမူမျိုး ကျွန်တော် ထပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နီတူး ရှေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကြာယံ ကြည့်နဲ့ ပျော်ရွှင်ပြရမှာ၊ တရင်းတနီး ရှိပြရမှာ မဖြစ်ချင်တာနဲ့ နီတူးကို ကြာယံနဲ့ ပေးမတွေ့ဖြစ်တာပါ။ နီတူး အတွက် ကြာယံ့နေရာမှာ အစားထိုး ချစ်နိုင်မဲ့ မိန်းကလေးရလာမှ နီတူးနဲ့ ကြာယံ့ကို ပေးတွေ့တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားမိ ပါတယ်။

ကြာယံ မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံရယ်။ သူ့တစ် ယောက်တည်းပုံရယ်။ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကို ကြာယံ နားလည်နိုင်ပါစေလို့ မျှော် လင့်ပါတယ်။

ဟန်မင်းဆက်

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကြာယံသည် ဟန်မင်းဆက်ကိုတော့ မတွေ့လိုက်ရဘဲ သင်တန်းမှ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထံမှ တစ်ဆင့် ...

“ဟေး ... မြကြာယံ၊ ရှင်ဆီ လာလာစောင့်နေတဲ့ ခပ်ချောချော ကိုယ်တော်က ဘာကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ အစောကြီး သင်တန်းကို ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို ဒီစာအိတ်ကြီးပေးသွားလေရဲ့။ မြကြာယံ လာရင် ပေးပေးပါတဲ့၊ ဟီ ဟီ ... ဘာတွေလဲ။ ဘာလဲ ... ရှင် စိတ်ကောက်နေလို့ ချောတာလား”

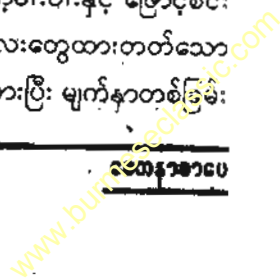
ဟူသောစကားသံဖြင့် လက်ခံရရှိလိုက်သော စာအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်နှင့် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံတို့ကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါသည်။

ဟန်မင်းဆက်ကို စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ခုရတာလည်း ခဏ ခဏမို့ ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး IELTS သင်တန်းကို တစ်ပတ်လာမတက်ဘဲ အိမ်တွင်းပုန်းပေးနေလိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းလာလာ မြကြာယံဆို ခေါ်မပေးနဲ့ မှာထားပြီး လာသမျှဖုန်းကိုလည်း ရှောင်ပြီး ဆန္ဒပြပေးလိုက်သည်။ သူ့ဆီက e-mail တွေဝင်ရင် ဝင်နေမှာဖြစ်သဖြင့် တမင်ပဲ e-mail ကို မစစ်ဘဲ ကွန်ပျူတာရှေ့တောင် မထိုင်ဖြစ်အောင်နေပြီး စိတ်ကို အဆက်ဖြတ်ထားပေးလိုက်ပါသည်။

ဒီတော့ မြကြာယံ လက်ခံရရှိတာက သင်တန်းကို ပြန်စတင်သောနေ့မှာ ဟန်မင်းဆက်ကို လူချင်းမဆုံရဘဲ စာတစ်စောင်ရယ်၊ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံရယ်ကို ရရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဓာတ်ပုံတွေကို သေချာစွာကြည့်တော့ ဟန်မင်းဆက်နဲ့ နီတူးတို့ ဘယ်နေရာမှန်း မသိသော နေရာတစ်ခုက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်တွင် အတူထိုင်ပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ဟန်မင်းဆက်က ကင်မရာကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသလို နီတူးကလည်း ကင်မရာကိုကြည့်ရယ်ရင်း သူ့လက်တစ်ဖက်ကတော့ ဟန်မင်းဆက် ခေါင်းနောက်မှ လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ် ထောင်ထားကာ နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်နေတဲ့ပုံ ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အရပ်အမောင်းချင်းလည်း ညီပုံရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်သလို အရွယ်လည်း အတူတူ။ ဟန်မင်းဆက်က ဆံပင်တိုတိုထောင်ထောင်ထားပြီး မျက်နှာမှာ ဘာအမွှေးအမှင်မှမရှိ သပ်ရပ်ပေမဲ့ နီတူးကတော့ မျက်နှာမှာ အခုခေတ်ပေါ်စတိုင်လ်လား မသိ။ ပါးရိုးတစ်လျှောက်နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းဖျားမှစပြီး မေးစေ့ထိတွေ့မှာ အမွှေးအမှင် ခပ်ရိပ်ရိပ်လေး ထားထားပါသည်။ ပုံစံက ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်မိုက်မိုက်စတိုင်လ်ပုံ ပေါက်နေပေမဲ့ ဆံပင်တွေက ကျမတော့ မိန်းကလေးဆံပင်လိုပဲ ပျော့ပျော့ပါးပါးနှင့် ဖြောင့်စင်းနေကာ ရှည်လည်းရှည်သည်။ မိန်းကလေးတွေထားတတ်သော ဂျပန်ဆံတောက်ပုံစံလိုပဲ ဆံပင်ကို ထားထားပြီး မျက်နှာတစ်ခြမ်း

ကိုလည်း ခပ်အုပ်အုပ် ရှိလှသည်။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကလည်း ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်နေပုံရသည်။ ရယ်နေတဲ့ပုံမှာ သွားကပိုထင်ရှားနေသည်။

ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို ခြုံကြည့်ရင်တော့ နီတူးဟာလည်း ဟန်မင်းဆက်ကို မမိပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေ သဘောကျလောက်သော ခပ်မိမိ၊ ခပ်မိုက်မိုက် စတိုင်လ်တစ်မျိုးလေးနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်မှန်း အမှတ်ပေးလို့ ရပါသည်။

နီတူး တစ်ယောက်တည်း ရိုက်ထားတဲ့ပုံမှာလည်း သူက ခေါင်းကိုငဲ့ထားပြီး ဂစ်တာတီးနေတဲ့ပုံစံမျိုး ဖြစ်လေရာ ဆံပင်တွေက လုံးဝကို တစ်ခြမ်းလုံး အုပ်နေတော့သည်။ နီတူး ဓာတ်ပုံကို မြင်ရပေမယ့် ကြာယံ ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမကျေနပ်မှန်း မသိ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကြာယံ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ ချပြနေပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဟန်မင်းဆက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ဆက်သွယ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကြာယံ ... ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာတယ်နော်၊ ဇနီးသာလိုက်တာ၊ ကြာယံရယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ဖုန်းဖြင့် ဟန်မင်းဆက်၏ ဗိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို ခေါ်သည်ဖြစ်ရာ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် သူ့ဖုန်းကိုကြည့်လျှင် မြကြာယံထံမှ ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းမှာပြသကြ

သူ ဖုန်းကိုလက်ခံလိုက်လျှင် လက်ခံလိုက်ခြင်းပဲ ထိုသို့တန်းပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“ဓာတ်ပုံနဲ့စာ ရတယ်လို့ ပြောတာ”

“ကြာယံ မြင်ဖူးချင်တယ် ဆိုလိုပါ”

“ရှင်သူငယ်ချင်း ကိုရုပ်ဆိုးကြီးမို့ လာမတွေ့ရဲဘူး ထင်နေတာ ... ဟင်း ဟင်း”

“ဘယ်လိုလဲ ... သူက ချောတယ်မဟုတ်လား”

“မချောပါဘူး၊ ကြည့်ကောင်းရုံပါပဲ”

“ကျွန်တော်ကရော”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သိချင်ရင် ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်ပေါ့”

“မှန်ထဲကြည့်တော့လည်း မဆိုးပါဘူးလို့ ထင်တယ်၊ နီတူးကတော့ ကျွန်တော့်ကို ရုပ်သိပ်သန့်နေအောင်ထားလို့ ယောက်ျားပုံ မပေါက်ဘူးလို့ ဝေဖန်တယ်”

“ဘာလဲ ... သူ့လိုမျိုး နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ ပါးမြိုင်းမွေးတို့ ခပ်ရေးရေးထားမှ ယောက်ျားပီသတယ် တဲ့လား။ အဲဒီသဘောလား”

“ကြာယံကရော ... ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကြာယံကတော့ မကြိုက်ဘူး။ လူဆိုးရုပ်ပေါက်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“နီတူးက လူဆိုးရုပ်ပေါက်လား”

“အဲဒါတော့ ရှင်သူငယ်ချင်းပဲ၊ ရှင်ဘာသာ ဘာကြောင့် တော့ပေါ့”

“ကြာယုံဆီ ကျွန်တော် အရင်ကလိုပဲ လာတွေ့လို့ရပြီလားဟင်”

“ရှင်သဘောပဲ၊ ကြာယုံ သင်တန်းက ပြီးခါနီးနေပြီ၊ နောက်ပတ်ပဲ ကျန်တော့တာ။ ကြာယုံလည်း စာကျက်ပြီး စာပွဲဝင်ဖြေရခါနီးနေပြီလေ”

“ဟုတ်လား ... အောင်ရင် ကျောင်းသွားတက်ရတော့မှာပေါ့”

“အမယ်လေး ... အဲဒါက ကြာဦးမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့က ရော။ Chef သင်တန်း ပြီးပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ ကြာယုံ”

“စင်ကာပူကို ဘယ်တော့ သွားတက်မလဲ”

“အခုမှ အေးဂျင့်ဆီမှာ စုံစမ်းထားတယ်၊ အဲဒါလည်း သုံးလေးလတော့ ကြာဦးမှာပါ။ ကျောင်းဝင်ခွင့် သေသေချာချာရရင် သွားတက်တော့မှာပါ”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကြာယုံ တစ်ယောက် ဟန်မင်းဆက်နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြန်ဖြစ်လာကာ အရင်တွေ့နေကျလိုပဲ ကြာယုံ သင်တန်းမှာ လာစောင့်လိုက်၊ တွေ့လိုက်၊ စကားပြောလိုက်နဲ့ပဲ တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ကြာယုံဟာ ဟန်မင်းဆက်ကို အဖြေပေး လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ကြာယုံ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ချစ်လည်း ချစ်မိပြီးပြီ မိလေရာ ဘာကိုမှ စိတ်ထဲမှာ မထားချင်တော့ဘဲ လက်ခံအဖြေပေးလိုက်ဖို့ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်တာလည်း ဖြစ်သလို သူနဲ့ နီတူးရဲ့ ဆံသက်မှုကို ပိုပြီးစုံစမ်းချင်တာလည်း ပါပါသည်။ ဒါကြောင့် ဟန်မင်းဆက်ကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် အမြန်စည်းရုံးပြီး နီတူးကြောင်း ပိုသိရအောင်လုပ်ဖို့ တွေးမိလေသည်။

“ကိုယ်နဲ့ ကြာယုံ ချစ်သွားကြပြီဆိုတာ အမေ့ကို ပြောပြမိတယ်”

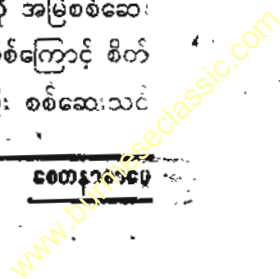
အဖြေပေးပြီး နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဟန်မင်းဆက်ထံသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောပြသည်။

“ဟယ် ... ဘာလို့ ပြောရလဲ”

“အမေ့ဆီကတစ်ဆင့် အလေးခံခိုရောက်အောင်”

“ဘယ်အဒေါ်လဲ”

“ကိုယ့်မှာ အဒေါ်တွေရှိတယ်၊ စင်ကာပူမှာ နေကြတာလေ။ အဲဒီ အဒေါ်ထဲမှာ အဒေါ်တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ မယုံဘူး။ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ သူငယ်ချင်းလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဘယ်ကောင်မလေးမလဲ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ရည်းစားလည်း မထားဘူးဆိုတာဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို အမြဲစစ်ဆေးချင်တယ်။ ကိုယ် ငယ်ငယ်က နီတူး အဖြစ်ကြောင့် စိတ်ရောဂါရသွားဖူးတာကို ပြန်ပြန်အစဖော်ပြီး စစ်ဆေးသင်

တယ်။ ဘာဖြစ်တယ်နဲ့လေ။ ငြိမ် ... သူက စိတ်ရောဂါ အထူးကု ဆရာဝန်ဆိုတော့ တွေ့သမျှလူကို စိတ်ရောဂါ နည်းနည်းဝင်နေတယ်လို့ ထင်တာလည်း ပါတာပေါ့ ကြာယံရယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အကြောင်း အမြဲ အမေ့ကို သတိပေးသလိုလိုနဲ့ စုံစမ်းတတ်တယ်။ ဒီတော့ အစ အမေပြောလို့ ရပြီလေ။ ဟန်မင်းဆက်ဟာ ရည်းစားတောင် ရနေပြီလို့ အမေ ပြောပြမှ သူလည်း ကိုယ့်ကို normal လို့ ထင်တော့မယ်”

ကြာယံ ထိုစကားကို အသေအချာ စဉ်းစားရင် နားထောင်နေပါသည်။ ထိုအခေါ်ဟာ အလကားနေရင်း သံသယ ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်။ ကိုယ်တိုင်က စိတ်ရောဂါအထူးကုပဲ။ မောင်ဟန်ဆီမှာ သံသယဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်အခြေအနေ တစ်စုံတစ်ရာများ သူ သိထားလို့လား။ ကြာယံတောင် သူ့ကို သိပ်ချစ်မိလွန်းလို့သာ ချစ်သူအဖြစ် မျက်စိမိုတ်ပြီး လက်ခံလိုက် ရတာ။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခါတလေကျ သူ့ကို နားမလည်နိုင်ဘူး။ သူ့အပြုအမူ သူ့အမူအရာတွေကို မယုံချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် နီတူး အပေါ် လွန်လွန်ကဲကဲ ခင်မင်အနစ်နာခံခြင်းနဲ့ နီတူးကို သိပ်ဦးစားပေးလွန်းခြင်းတွေဟာ ပုံမှန်မဟုတ်သလိုပဲလို့ ကြာယံ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရမိတယ်လေ။

“အမေက ကြာယံကို အိမ်အလည်ခေါ်ခဲ့ပါဦးတဲ့”
 “ကြာယံလည်း လာမလို့ပါ”

“ခါဆို အခုအပတ် လာခဲ့”

“အဲမယ်”

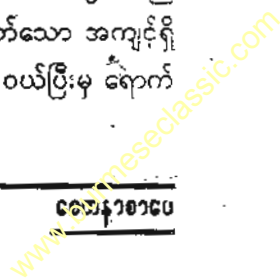
“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ် ကြာယံကို ချက်ကျွေးမလို့၊ Chef သင်တန်းတက်ပြီး ဘာမှလဲ မချက်ဘူး ပြောနေကြ တော့ ချက်ပြုရမယ်လေ၊ ဟိုတယ်စာ ချက်ပြုမယ်”

“စားကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ကြာယံကရော ဘာ ယူလာရမလဲ”

“ဘာမှမယူလာနဲ့၊ အချို့ကအစ ကိုယ်ပဲပြင်ဆင်ထားမှာပါ”

ဒီလိုနဲ့ ဟန်မင်းဆက် ဖိတ်ထားသော ပိတ်ရက် တစ်ရက်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ မြဲကြာယံကလည်း တမင်ပဲ ဟန်မင်းဆက် ဖိတ်ခေါ်တာကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ အိမ်ကို သိပ်သွားချင်လို့၊ သူ့မိသားစုနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်လို့တော့ မဟုတ်။ သူ့အိမ်ဘေးမှာရှိသော နီတူးကို တစေ့တစောင်း အကဲ ခတ်လို၍ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နီတူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟန်မင်းဆက် အမေဆီက မသိမသာ လေ့လာစုံစမ်း မေးမြန်းကြည့်လို၍ဖြစ် သည်။

အဲဒီနေ့ရောက်လာသောအခါ ဟန်မင်းဆက်ကတော့ ဘာမှယူမလာခဲ့နဲ့ ပြောပေမဲ့ မြဲကြာယံမှာ သူများအိမ် သွားလည် သူ့ခင် တစ်ခုခု လက်ဆောင်ယူသွားရမှ နေတတ်သော အကျင့်ရှိ သူဖြစ်ရာ City Man ဝင်ပြီး အသီးအနှံတချို့ ဝယ်ပြီးမှ ရောက် လာခဲ့သည်။

ဟန်မင်းဆက် အိမ်ရှေ့ပေါ်တီကိုမှာ ကားဝင်ရပ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလျှင် မြကြာယံ မျက်လုံးတွေက နီတူးရှိမည်ဖြစ် သော တစ်ဖက်ခြံသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ် ကြည့်ရှုအကဲခတ်စီ လေသည်။

“ဟော ... သမီး ... လာ လာ ... ဝင်လေ၊ ဘာတွေရပ် ငေးနေတာလဲ”

ဟန်မင်းဆက် အမေက အိမ်ရှေ့မှာ ကားတံခါးပိတ် သံကြားသဖြင့် ပြေးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မြကြာယံက မသိမသာ အကဲစမ်းသောသဘောဖြင့် “ဪ ... ကြာယံ လာတိုင်း အဲဒီအိမ်ကြီးက တိတ်ဆိတ် ပြီး လူမနေတဲ့အတိုင်းပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရလို့ ကြည့် မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းခြံလေးကတော့ လှတယ်နော်၊ ပန်း လေးတွေ အစုံပဲ ပွင့်နေတာ”

ဟု စကားစကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဟန်မင်းဆက်အမေက အသာအယာပင် ခေါင်းညိတ် နားထောင်နေသည်။

“အဲဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီး သိအောင် နောက်မှပဲ ပြောပါတော့မယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ။ ကြာယံ သူများအကြောင်း သိပ်စပ်စွာ သလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်မိတယ်။ အန်တီ မပြောချင်တဲ့ အကြောင်း ရှိရင်လည်း မပြောပါနဲ့။”

“မပြောချင်စရာ မရှိပါဘူး၊ သမီးလည်း မကြာခင် အန်တီတို့မိသားစုနဲ့ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပတ်သက် လာတော့မှာပဲလေ။ သိသင့်တာတော့ ပြောထားရဦးမယ်။ ကဲ ... ထိုင် ... ထိုင် ... လက်ထဲမှာ ဘာတွေလဲ၊ တစ်ပုံ တစ်ခေါင်းကြီး ဝယ်လာပြန်ပါပြီ”

အိမ်ရှိ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကတော့ အလိုက် တသိပဲ မြကြာယံ လက်ထဲမှ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို လာဆွဲယူပေးပါ သည်။

“သားတော့ လက်စွမ်းပြနေလေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“တော်ရုံတန်ရုံ သူ့ချက်ခိုင်းရင် ဝင်မချက်ဘူး၊ ဘယ်လို ကြောင့် စားဖို့မျိုးကြီးသင်တန်း တက်ရသလဲတော့ မသိ ဘူး၊ ဒါမျိုးက တကယ်ဝါသနာပါတဲ့သူမှ တက်ရင်ကောင်း တာ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဝါသနာလည်း ပါပုံမရဘဲနဲ့ အဲဒီ သင်တန်း တက်နေသလိုပဲ။ သင်တန်းသာ ပြီးသွားရော သူ့ ချက်ပြတာဆိုလို့ အိမ်မှာ တစ်ခါပဲ ရှိတယ်။ အခု သမီးကို ချက်ကျွေးတာနဲ့ ပေါင်းမှ နှစ်ခါပဲ မှတ်မှတ်ရရ ပါပဲ”

နီတူးကြောင့် သူ ဒီသင်တန်း တက်တာ၊ နီတူး ဝါသနာပါလို့ လိုက်တက်တာဟူ၍ သူ့အမေ သိထားပုံမရ။ မြကြာယံကလည်း အချိန်အခါကိုစောင့်ပြီး သူ့အမေကို နီတူးနဲ့

www.burmeseclassic.com

ဟန်မင်းဆက်တို့အကြောင်း ပြောပြဦးမည်ဟု တေးထားပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန် မသိ။ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ချစ်သူအပေါ် ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ်သော သူငယ်ချင်းဆိုသူ တစ်ယောက်က သိပ်ပြီးလွှမ်းမိုးလွန်းတာ။ အနိုင်ယူလွန်းတာ။ ထိုသူ့ကို ဦးစားပေးရလွန်းတာတွေကို မကျေမနပ်နိုင်သလို ဖြစ်နေမိသည်။

“သူ့ ချက်တော့ ဘယ်သူမှ မကူရဘူးလား။”

“ကောင်မလေးတွေကိုတော့ လိုအပ်တာလေးတွေပေါ့။ ကြက်သွန်လှီးခိုင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူခွာခိုင်း၊ ချင်းထောင်းဖို့လိုအပ် ထောင်းခိုင်းပေါ့။ ဒီလောက်ပါပဲ။ ကျန်တာ သူ့ဘာသာပဲ လှီးတယ်၊ ချွတ်တယ်။ ဟိုတယ်ကအတိုင်းတဲ့ မှန်လာဥပုံ တို့ ခရမ်းချဉ်သီးတို့ သခွားသီးတို့ကို ပုံဖော်လှီးရမှာပေါ့ တော့ ကောင်မလေးတွေ မလုပ်တတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ သူ့ဘာသာပဲ လုပ်တယ်။ ကြက်သားတို့ ငါးတို့လည်း သူ့ဘာသာပဲ ကိုင်တယ်။ စတော်ဗယ်ရီဆန်းဒေးအိုက်(မိ) ကရင်(မ)တဲ့ အဲဒါကိုလည်း အချို့ပွဲ လုပ်ထားလေရဲ့။”

“ကြာယံ သူ့ကို သွားစပ်စုလိုက်ဦးမယ်နော်”

“သွား ... သမီး ... သွား၊ ပြောနေ ခွင့်တောင်းနေရမဲ့သူ တွေမှ မဟုတ်တာ။ သွားပါ သမီး ဝင်ချင်ဝင် ထွက်ချင် ထွက် ရပါတယ်။ နေ့တတ်သလို နေပါ။”

ဟန်မင်းဆက် အဖေကတော့ စကားနည်းပုံရသည်။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အလုပ်သူ စိတ်အာရုံ ဝင်စားနေပုံရသည်။ မြကြာယံ

ထံ အသိအမှတ်ပြုအပြုံးနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် နှုတ်ဆက်ရုံက လွဲလျှင် laptop ကွန်ပျူတာဖြင့် တထောက်ထောက် အလုပ်လုပ် မပျက်ချေ။ အိမ်အများစုရဲ့ ထုံစံအတိုင်း ဒီအိမ်မှာလည်း အမေကသာ ဦးဆောင်ညွှန်ကြား စေခိုင်းပုံရသည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းပြီး အလင်းရောင်များလှသော မီးဖိုခန်းကြီးထဲကို မြကြာယံ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်ပြီး ...

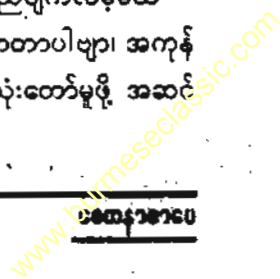
“ဘယ်လိုလဲ စားဖိုမှူးကြီး၊ ပင်ပန်းနေပြီလား။”

ဟု အသံပြုလိုက်လျှင် Chef စားဖိုမှူးတွေဆောင် သော အဖြူရောင်ဦးထုပ်ရယ်၊ ရင်ဘတ်အရှေ့ဘက်ခြမ်းကိုကာ ပြီး လည်ပင်းနဲ့ ခါးမှာ ကြီးချည်ပြီး ထစ်ဝတ်ရသော Apron (အေပရန်)ဟုခေါ်သော အင်္ကျီဖြူရယ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဇွန်းကြီး တစ်ချောင်းနဲ့ ဟင်းချိုအိုးကို မွှေနေသော ဟန်မင်းဆက် လှည့် ကြည့်လေသည်။

“ဟောဗျာ ... စားမဲ့သောက်မဲ့ Customer (ကက်စတန်မာ) ကတောင် ရောက်လာပြီ၊ ကျွန်တော် စားဖိုမှူးကြီးကတော့ ဒီနေ့ရဲ့ မိနူးကို ပြီးအောင်မချက်နိုင်သေးပါလားဗျာ”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... တော်တော်ညှံသေးတာပဲ၊ ဒီလိုပုံမျိုး နဲ့ဆို ရှင်ဖွင့်မဲ့ ရက်စတော့ရင့် နာမည်ပျက်လိမ့်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား ... အလကား ပြောတာပါဗျာ၊ အကုန် လုံး ချက်ပြီးနေပါပြီ၊ မမဖုရား စားသုံးတော်မူဖို့ အဆင် သင့်ပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဟု ဟန်မင်းဆက်က လက်တစ်ဖက် နောက်
ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ခါးရှေ့ထားလျက် ခါးကိုင်း ခေါင်း
အမူအရာဖြင့် ခပ်နောက်နောက်လေး ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ရဲ့ မိန်းက ဘာလဲ”

“စားမဲ့အချိန်ကျမှ ပြောမယ်လေ”

“အဲမယ်”

“မိန်းပဲ ပြောမှာနော်၊ Recipe (ရီဆက်ပီ)ကိုတော့ လျှို့ဝှက်
ထားမယ်၊ သေတောင် မပြောဘူး”

“ဟား ဟား”

မြကြာယံမှာ ချစ်သူ၏ နောက်တီးနောက်တော
ရွှင်မြူးနေသော အသွင်ကို မြင်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်း
သလို ဖြစ်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ယန်မင်းဆက်ဟာ ဟန်မင်း
ဆက် သီးသန့်လို ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်တွေကို မြင်ရခဲပြီး ဘယ်အချိန်
မှာဖြစ်ဖြစ် “နီတူးက” တို့။ “နီတူးကြောင့်” တို့။ “နီတူးက
တယ်” တို့။ “နီတူးနဲ့” တို့ စကားဆယ်ခွန်းမှာ ရှစ်ခွန်းလောက်
ကို ကြားရတတ်သည် ဖြစ်ရာ ထိုသို့ကြားရတိုင်း မြကြာယံမှာ
သူ့အစား မကျေမနပ်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျတာမျိုး မကြာခင်
ခံစားရတတ်လေသည်။ အဲဒီ “နီတူး” ဆိုတဲ့ အမည်ကို ကြားလိုက်
ရတိုင်း မြကြာယံ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းတော့။ မလန်းဆန်းတော့
နီတူး အရိပ်မည်းကြီးက ဟန်မင်းဆက် အပေါ် ဖုံးနေရုံမက သူ
ထံပါ ကူးဆက်လာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

အခုတော့ ဒီနေ့မှာ ရှားရှားပါးပါး ဟန်မင်းဆက်
ချည်း သီးသန့်လို မြင်ရတာမို့ မြကြာယံ ရင်ထဲမှာပါ လန်းဆန်း
ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

* ○ *

www.burmeseclassic.com

“Bon Appetit (သွန်အပက်တီး)”

ထမင်းစားပွဲကြီး အလယ်သို့ ကြက်သားအကောင်လိုက် ဟင်းပွဲကိုချလျှင် ဟန်မင်းဆက်က ထိုသို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ ပြောလိုက်သော ပြင်သစ်စကားသံမှာ တော်တော်ပီသလှပြီး သူ့ဟန်အမူအရာကလည်း ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲမှာ မြင်ဖူးသော Chef ပုံစံမျိုး လက်တစ်ဖက် ခါးနောက်ပစ်၊ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ဟင်းပွဲပြင်ဆင်လာသော ပန်းကန်ပြားလှလှကြီးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး သယ်လာပြလေရာ မိသားစုအားလုံး ရယ်မောမိကြသည်။

အထူးသဖြင့် သူ့အမေကဆို ...

“သား ဒီနေ့ သိပ်သွက်ပြီး ပျော်လည်း အရမ်းပျော်နေတာကွယ်၊ သူ့ကို အဲဒီလို မြင်ရခဲတယ်လေ”

“ဪ ... သွက်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလည်း သိရက်သားနဲ့ ထုတ်ပြောနေပြန်ပါပြီ”

သူ့အဖေက ရယ်မောကာ စနောက်သလို ဝင်ပြောသည်။

“ကြက်သားအကောင်လိုက်ပေါင်းက ဘာဟင်းလို့ခေါ်လဲ”

“မမေးနဲ့ဦးလေ၊ ပြီးမှ Today Menu ကို ဝေမယ်”

“အဲမယ် ... တကယ့်ဆိုင်ကြီးကျနေတာပဲ”

ဟန်မင်းဆက် ကြက်ကောင်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီးလျှင် နောက်ဖေး ပြန်ဝင်သွားပါသည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဘဲဥပုံ ပန်းကန်ပြားကြီး လက်ဖဝါးဖြန့်တင်လာပါသည်။ ပန်းကန်ပြားနဲ့ အရွယ်တညီတည်းနီးပါးရှိမဲ့ ငါးအကောင်လိုက်ကို လှပစွာ ပြင်ဆင်လာသည်။ ငါးဆားမှာ မုန်လာဥနီတွေ၊ သခွားသီးတွေ၊ ကြက်သွန်နီတွေကို ပန်းပွင့်ပုံစံလေးတွေဖော်ပြီး လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“ငါးက အရိုးပါနူးတယ်နော်၊ အရိုးကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဒါ ကကတစ်ငါး အကောင်အကြီးစား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အမေ မသိလို့ ဘာငါးလဲ ပြောပြပါဦး”

သူ့အမေက ချစ်စနိုးနဲ့ လှမ်းစလေသည်။ သူတို့ မိသားစုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ ပိုပြီးတော့ ပျော်နေပုံရသည်။ အဖေရော အမေပါ သားဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ သားလုပ်သမျှ ကိုင်သမျှတွေကို သဘောကျ ကျေနပ်နေပုံလည်းရသည်။

ခွင့်ပိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

နောက်တစ်ခါ ပြန်ထွက်လာတော့ ပုစွန်တုပ်အလေးစားလေးတွေ အကောင်လိုက်ကြော်ထားတဲ့ တစ်ပွဲနဲ့ ပြန်ထွက်လာသည်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဝင်သွားပြန်လေရာ မြကြာယံထဲလျှင် ...

“ဟင်းပွဲတွေလည်း အများကြီး၊ ဟင်းတွေလည်း အများကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ် ကုန်အောင်စားရမလဲတောင် မသိဘူးသူ့ကို ချက်ဟော့ဆိုတာနဲ့ အရမ်းလက်စွမ်းတွေပြုပြင်ထားတယ်”

“ကုန်မှာပါ ကုန်အောင်သာစား၊ သမီးအိမ်လည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ထမင်းမစားနဲ့ ဟင်းသာ များများစားလိုက်ပေါ့”

“ဒီဟင်းလျာတွေချက်ဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဈေးသွားဝယ်တာ သူလိုချင်တဲ့ ငါးအရွယ်အစားတို့၊ ကြက်အကောင်လိုက်တို့ မရမှာစိုးလို့တဲ့”

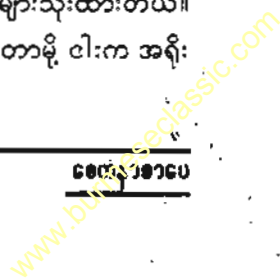
ဟန်မင်းဆက် နောက်တစ်ခါ ပြန်ထွက်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဟင်းပွဲတွေမှာ မပါမဖြစ်တဲ့ ဝက်နံရိုးကြော်တစ်ပွဲပါလာပါသည်။ ဟင်းချိုကတော့ ထိုင်းစတိုင်လ် တွန်ယမ်ဟင်းနို့ဖြစ်ပါသည်။

ဟင်းပွဲတွေ အကုန်ချပြီးသောအခါမှ ဟန်မင်းဆက် ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြက်အကောင်လိုက်ကို စလှီးသည်။

“ကွမ်ကျိုးစတိုင် ကြက်သားကောက်ညှင်း အစာသွပ်ကောင်လိုက်ပေါင်းတဲ့၊ ကြက်အကောင်လိုက်ထဲမှာ အထဲကကလီစာတွေကို ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ကောက်ညှင်းရယ်ချင်း ကြက်သွန်ဖြူရယ် နှမ်းဆီရယ်ကို ရောပြီး အရင်နယ်ပြီးမှ အထဲကို အစာသွပ်တယ်။ ပြီးမှ ရင်အုံကနေစပြန်ချုပ်တယ်။ အပေါ်ကနေ ထောပတ်ဆီရယ်၊ မုန့်ညှင်းဆီနည်းနည်းရယ်၊ ပဲငံပြာရည်ရယ်ကို ဘာရပ်ရုံနဲ့ ကြက်တစ်ကောင်လုံးကိုသုတ်ပြီး Oven (မီးဖို)ထဲထည့်ပြီး အရင်နပ်တယ်၊ နာရီဝက်လောက်ပေါ့။ ပြီးမှ ပြန်ထုတ်ပြီး ပေါင်းအိုးကြီးထဲမှာ အောက်က ရေနွေးငွေ့ခံပေါင်းရတယ်လေ၊ မီးနည်းနည်းလေးနဲ့ပဲ ဖြည်းဖြည်းလေး တစ်နာရီလောက်ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ ဟော... ရပါပြီ၊ အခုလိုမျိုး ကောက်ညှင်းဆီအိနေတဲ့ ကြက်သားပေါင်း”

ထက်သော ဓားပြားလေးနဲ့ အလွှာလိုက် လှီးယူလိုက်သော ကြက်သားနှင့်အတူ ကောက်ညှင်းအိအိတွေကို ပန်းကန်ပြားတွေထဲ အသေအချာ လှပစွာ လိုက်ထည့်ပေးရင်း သူ့ချက်နည်းစတိုင်လ်ကို ရှင်းပြသေးသည်။

“ငါးအကောင်လိုက်ကတော့ အီတာလျှံစတိုင်လ် ချက်ထားတာ၊ ချို(စ်)နဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့ များများသုံးထားတယ်။ မြန်မာငါးသလောက်ပေါင်းပုံစံ ပေါင်းတာမို့ ငါးက အရိုးပါနူးတယ်”

“တကယ့်ကို နိုင်ငံတကာစားပွဲကြီးပါလား၊ စာရတ်ပြည်က ကွမ်ကျိုးစတိုင်လ်၊ အီတာလျံစတိုင်လ်။ ဒါဖြင့် ပုစွန်ကရော၊ ဂျပန်စတိုင်လ် တန်ပူရာကြော်လား”

“အဲမယ် ... ကြာယံ မဆိုးဘူး၊ ကြိုပြောထားတယ်”

“မသိဘူးလေ၊ ပုစွန်ဆို တန်ပူရာကြော်ပဲ သိတယ်လေ။ ဟင်းချိုက ထိုင်းစတိုင်လ် တွန်ယမ်ဟင်းချို၊ ဝက်နံရိုးကြော်ကရော ဘယ်စတိုင်လ် ဝက်နံရိုးကြော်လဲ”

“ဟား ဟား ... ဝက်နံရိုးကြော်ကတော့ မြန်မာကြိုက်ပုံစံ Hot & Spicy (ဟော့(ထ်)အင်န်စပိုက်စီး)ပေါ့၊ အကြော် မှုန့်မှာ အစပ်နဲ့ အပူလေးကဲပြီး တမင်ကြော်ထားတာ”

“ကြာယံက အစပ်ကြော်ကတယ် မစားနိုင်ဘူး”

“သိပ်မစပ်ပါဘူး၊ ထိုင်းဟင်းချိုလောက်တောင် မစပ်ဘူး”

ထမင်းစပြီးစားသောအခါ ဟင်းကများများ ထမင်းနည်းနည်းစားသော စားပွဲမျိုး ဖြစ်နေတော့သည်။ အချို့ပွဲရောက်လာတော့လည်း တကယ့်ကို အရသာရှိလှသော စတော်ဗယ်ရီဆန်းဒေးကို စားရတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဟန်မင်းဆက် လက်ရာကောင်းလှသဖြင့် မြကြာယံမှာ တဖွဖွ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးမိတော့သည်။ ဒီတော့ ဟန်မင်းဆက် မိဘတွေက ဘာပြောသလဲဆိုရင် ...

“အမယ်လေး ... ကြာယံတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ် တတ်နေပြီ”

ဟု ကြည်နူးပီတိဖြစ်စွာ ဝေဖန်တော့သည်။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကျယ်ကြီးပေါ်မှာရှိသည့် ကြိမ်ခဲပိုင်းတွေမှာထိုင်ပြီး မိသားစုစကားပြောကြလျှင် (ဟန်မင်းဆက် အဖေကတော့ မပါပါ။ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ Laptop ဖြင့် ပြန်အလုပ်လုပ်နေတော့သည်။) မြကြာယံကတော့ တစ်ဖက်မှာ လှမ်းမြင်နေရသည့် နီတူးရှိမည်ဖြစ်သော အိမ်ဆီ မသိမသာ ခဏခဏ လှမ်းအက်ခတ်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နီတူး အိမ်မှာရှိနေခဲ့လျှင် ဒီဘက်ကိုချောင်းကြည့်ရင် ကြည့်နေမှာပဲ။ မြကြာယံ ရောက်နေကြောင်း သိကိုသိမှာပဲ။ ဟန်မင်းဆက်ကတော့ နီတူးကို မပြောဘဲနေမှာမဟုတ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်ပဲသွားသွား သူ့မှာ နီတူးကို အရင်သံတော်ဦးတင်ရတာလေ။

စကားထိုင်ပြောကြလေရာ အများစုကတော့ မြကြာယံမိသားစုအကြောင်း ဟန်မင်းဆက်အဖေက မေးလို့ ပြောပြတာမျိုး၊ IELTS ဖြေပြီးရင် ကျောင်းသွားတက်မယ့် အကြောင်းအရာမျိုး၊ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် အမျိုးတွေအကြောင်း စသဖြင့် ပြောကြဆိုကြတာ ဖြစ်ပါသည်။

စကားပြောနေစဉ် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ...

“အစ်ကိုမောင်ဟန် ... အစ်ကိုမောင်ဟန် ဆရာတဲ့၊ ဖုန်းလှာတယ်။ ကျောင်းကိစ္စ ပြောပြချင်လို့တဲ့”

ဟု သတင်းလာပေးသည်။

“ဪ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ Chief သင်တန်းက ဆရာပဲလေ၊ စင်ကာပူကကျောင်းကို ဆက်သွယ်ပြီး ဆက်တက်ဖို့ ဆရာရဲ့အေဂျင်စီကနေ လုပ်ထားတာကြာယ့်ရဲ့။ ကိုယ် စကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အမယ်လေး ... ရပါတယ်၊ သူကလည်းလေ၊ ခွင့်တောင်းနေရသေးတယ်”

မြကြာယ့်မှာ အမေရှေ့တွင် သူမအပေါ် သိပ်ပြီး အရေးတယူ နေရာပေးပြနေသဖြင့် အနေခက်သလိုဖြစ်ကာ သူ့အမေကို အကဲခတ်ရင်း ပြောမိ၏။

သူ့အမေကတော့ တစ်ဦးတည်းသော သားပိုင်ရှင်အမေနဲ့မတူဘဲ ဒါကိုပဲ သဘောကျစွာ ကြည့်နေပါသည်။ ဟန်မင်းဆက် ဖုန်းသွားပြောနေစဉ် ...

“သားနဲ့ သမီးက ပညာတွေ အသီးသီး ဆက်သင်ကြဦးမှာဆိုတော့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မယ် စိတ်ကူးထားကြလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

“အဲဒါတော့ မတိုင်ပင်ရသေးပါဘူး အန်တီ”

“စေ့စပ်ထားချင်ရင်လည်း စေ့စပ်လေ၊ အန်တီဘက်ကတော့ လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပဲ။ သမီးရဲ့မိဘတွေကို ပြောလို့ရမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြာယ့် ပြောပြပါမယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ မေမေ သိပါတယ်။ မေမေ့ကိုတော့ အသိပေးပြီးပါပြီ”

“ဪ ... ဪ ...”

“ကြာယ့် သိချင်တာလေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ် အန်တီ၊ အန်တီကိုမေးရင် စိတ်မရှိပါနဲ့နော်”

“ဘာများလဲကွယ်”

ဟန်မင်းဆက် အမေက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကိုပါ ရှေ့ကိုကိုင်ပြီး မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးသည်။

“မောင်ဟန်ဟာ ကြာယ့်အတွက် ဘာမှငြင်းစရာမရှိတဲ့ လက်တွဲဖော်ပါ။ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတယ်၊ လူလည်း လူကောင်းပါပဲ။ အခုဆို ကြာယ့်အပေါ် မိဘတွေကပါ တကယ့်သမီးတစ်ယောက်လိုပဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြုံဆိုတာကို ခံရတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမိပါဟယ်”

မြကြာယ့်သည် ရင်ထဲမှာရှိတာကို အမိမညာတတ်သူ ဖြစ်လေရာ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဟန်မင်းဆက်၏ မိခင်ကတော့ မြကြာယ့် ဘာကိုပြောချင်သလဲ ဆိုတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကြာယ့် ရင်ထဲမှာ သိပ်မကျေနပ်နိုင်တာ တစ်ခုကတော့ ရှိနေတယ်”

“ဘာများလဲ သမီးရယ်”

“သူကလေ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရပ်တည်နိုင်ရက်သားနဲ့ သူလည်း အရည်အချင်း ရှိရက်သားနဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လွမ်းမိုးမှုကို သိပ်ခံယူလွန်းနေတယ်၊ ကြာယံ အဲဒါကို လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး အန်တီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီပါ မသိမသာ ကူပြီးဆုံးမပေးနိုင်ရင် ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူကများ သူ့ကိုလွမ်းမိုးလို့ပါလိမ့်။ သူ့မှာ ဘယ်အပေါင်းအသင်း ဘယ်သူငယ်ချင်းမှကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပေါင်းတာလဲ မရှိပါဘူး”

မြကြာယံသည် ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆရင်း တစ်ဖက်ခြံသို့လည်း တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ကာ ...

“ဟို ... အန်တီ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အန်တီနဲ့ ဟိုဘက်ခြံနဲ့ မတည့်ဘူးဆိုတော့ ကြာယံ ပြောရင် ကြိုက်ပါ့မလားလို့”

“ဘာရယ် ... ဟိုဘက်ခြံ။ ဟိုဘက်ခြံမှာ ဘယ်သူရှိတယ် ဆိုတာ သမီး သိလို့လား”

“ဟို ... ဟိုဟာ ... နီတူးတို့မိသားစု ရှိတယ်လေ၊ ကြာယံ အဲဒါတော့ သိပါတယ်”

“နီတူး ... ဟုတ်လား”

ဟန်မင်းဆက်၏မိခင် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ အံ့ဩသလို

ရေရွတ်တာမျိုးဖြစ်သည်။

“နီတူး အကြောင်း မောင်ဟန် ပြောပြထားလို့ သိထား ပါတယ် အန်တီ”

“ဪ ... ဪ”

“အန်တီတို့နဲ့ သိပ်အဆင်မပြေကြလို့ သူတို့ချင်း တိတ်တိတ် ခိုးပေါင်းပြီး သူငယ်ချင်း လုပ်နေရတယ်လို့ မောင်ဟန် ပြောတယ်”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

“ဟို ... အန်တီ စိတ်ဆိုးပြီး မောင်ဟန်ကို သွားတော့ မဆူပါနဲ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ဆိုးပြီး မေးတာမဟုတ် ဘူး။ မယုံနိုင်လို့ ပြန်မေးတာ”

“ရှင်”

မြကြာယံပင် ဒီစကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ ဖြစ်လျက် အံ့ဩသွားပါသည်။

“မယုံနိုင်ဘူး၊ လုံးဝယုံနိုင်စရာကို မရှိဘူး ကြာယံ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“မသိဘူး အန်တီ”

“နီတူးနဲ့ သူ ဘယ်လိုလုပ် သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ရနိုင်တော့ မလဲ။ နီတူးက သေသွားပြီးပြီလေ၊ နီတူး ရှိမှမရှိတော့ တာ၊ ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်တည်းက သေသွားပြီးပါပြီ သမီးရယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ဒီတစ်ခါ အံ့သြပြီး ရေရွတ်ရသူက မြကြာယံ ဖြစ်နေသည်။

မြကြာယံမှာ ယုံလည်းမယုံနိုင်။ ဒါပေမဲ့ မယုံစရာလည်း မရှိ။ တစ်ဖက်အိမ်က မိသားစုကို မကြည်လင်တာနဲ့ သူတို့သားဟာ သေသွားပြီးပါပြီလို့တော့ ဘယ်သူကမှ လိမ်လည်ပြီး ပြောမယ်မထင်။

“အန် ... အန်တီ တကယ်ပြောတာနော်”

မြကြာယံသည် ဘာရယ်မဟုတ် ထပ်ပြီးတော့တောင် မေးမိသလို ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဪ ... တကယ်ပြောတာပါ သမီးရယ်၊ သူ ဘာကြောင့် သေသွားတယ်ဆိုတာရော သမီး သိချင်လား”

“ဟို ... ဟိုဟာ ... မောင်ဟန် ပြောပြဖူးတာတော့ သူတို့ငယ်ငယ်က အိမ်ကနေ တစ်ခါထွက်ပြေးဖူးတယ်၊ အဲဒီမှာ နီတူး ကားတိုက်ခံရတယ်လို့ ပြောပြဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီကားတိုက်တဲ့နေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီး သေသွားတာပါကွယ်။ သားလည်း သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အဖြစ်ဆိုးကိုမြင်ပြီး နေရာမှာတင် သတိမေ့လဲသွားတာ။ သတိပြန်ရတော့ ကလေးက စိတ်ပုံမှန်မဖြစ်တော့ဘဲ ဟိုပြောဒီပြောတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ငိုလိုက် ရယ်လိုက်နဲ့ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားတွေ ဖြစ်တယ်။ ညညကျ အိပ်မက်

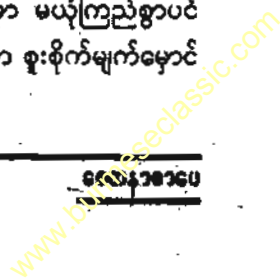
ဆိုးတွေမက်ပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ ထထအော်တယ်။ ခဏခဏလည်း ဖျားတယ်၊ အဲဒီလိုတွေဖြစ်တော့ ကုလိုက်ရတာဆိုတာ။ တစ်နှစ်လုံး ကျောင်းတောင် မတက်ဘဲ သူ့ကို ဆေးကုရတာပေါ့။ အနံ့ပါပဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လှည့်ဖြစ်နေတာ၊ ကလေးက နာလန့်မထူတော့ဘူး။ စိတ်ရောဂါလည်း ဝင်သွားတယ်လေ၊ သူ့အဒေါ်အငယ်တစ်ယောက်က စိတ်ရောဂါအထူးကုကို၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဘွဲ့လွန်တက်နေတုန်းပဲဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်မကုနိုင်သေးပေမယ့် သူ့ရဲ့ဆရာကြီး တကယ့်သမားတော်ကြီးလက်ထဲအပ်ပြီး တော့ကို ကုပေးလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် သားမှာ အခုစိတ်ရောဂါမရှိတော့တာပေါ့”

မြကြာယံသည် သူမ၏လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲတွင် ထည့်ယူလာသော ဓာတ်ပုံလေး နှစ်ပုံကို အသာထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဘက် ကမ်းပေးရင်း ...

“ကြာယံကို မောင်ဟန် ပေးထားတဲ့ သူနဲ့ နီတူး တွဲရိုက်ထားတဲ့ပုံရယ်၊ နီတူး တစ်ယောက်တည်းပုံရယ်ပါ အန်တီ ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောလျှင် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ မယုံကြည်စွာပင် လှမ်းယူကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံကို အသေအချာ စူးစိုက်မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်၍ပင် ကြည့်ပါသည်။

“ကြာယုံကို နီတူး အကြောင်းတော့ ခဏ ခဏ ပြောပြ
 နီတူးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေလည်း သိထားရပြီး လူကိုတစ်ခါ
 မှ မမြင်ဖူးဘူး ဆိုလို့ သူက ဓာတ်ပုံပဲ ယုံလာပြတယ်။
 ကြာယုံက လူချင်းတွေ့မယ်ပြောတော့ သူ တစ်ခါမှ ခေါ်
 မလာပြဘူး။ ပြီးတော့ နီတူးက ကြာယုံဆီ ဖုန်းလည်းဆက်
 ဖူးတယ်။ ဟို ... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ e-mail ပို့ပြီး ရည်း
 စားစာလည်း ပေးဖူးတယ်။ နီတူးက ကြာယုံကို အရင်
 ကြိုက်နေတယ်ဆိုပြီး မောင်ဟန်က နီတူးကိုငဲ့ပြီး ရှောင်
 တောင် ရှောင်ပေးသေးတယ် အန်တီ။ နောက်မှ နီတူးက
 မောင်ဟန်အတွက် သူပဲ နောက်ဆုတ်ပေးပါ့မယ်လို့ သူ
 သဘောနဲ့သူ ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားမှ မောင်ဟန်က
 ဖွင့်ပြောလာတာပါ အန်တီ။ အဲဒါကြောင့် နီတူး ဆိုတာ
 တကယ်ရှိတယ်လို့ကို ကြာယုံ ထင်နေတာပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဖုန်းပြောပြီး မောင်ဟန် ပြန်လာတဲ့
 ခြေသံ စူးပြီးကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ ကပျာကယာ
 ပင် ...

“သမီး ... သားကို ဘာမှသွားမပြောနဲ့ မမေးပါနဲ့ဦးနော်။
 ဓာတ်ပုံတွေ အန်တီ သိမ်းထားလိုက်မယ်။ သမီးနဲ့အန်တီ
 သေသေချာချာ စကားပြောရအောင် မနက်ဖြန်ချိန်းကြမယ်
 လေ ဘယ်လိုလဲ”

ဟု ဓာတ်ပုံကိုပါ ဖွက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ယဉ်
 ယဉ် မျက်နှာမှာ အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေကာ အင်မတန်မှ စိတ်
 ဆင်းရဲသောက ရောက်နေဟန်လည်း တွေ့လိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ
 မြကြာယုံလည်း ထိုသို့ စိစဉ်တာကို လက်ခံလိုက်ဖို့ တွေးမိသည်။
 ဘာတွေမှန်းမသိ ပဟေဠိလိုလိုတွေဖြစ်လျက် ခေါင်းရွပ်ရစေသော
 ဟန်မင်းဆက်၏ လျှို့ဝှက်ချက်တွေသည် မြကြာယုံကို များစွာ
 နားမလည်နိုင်မှုတွေ ပေးနေတော့သည်။

“ကြာယုံဆီ အန်တီ ဖုန်းဆက်ချိန်းမလား၊ ကြာယုံ ချိန်း
 ရမလား”

“အန်တီ သမီးကို ဖုန်းဆက်မယ် သမီး”

ဟန်မင်းဆက် အနားရောက်လာသဖြင့် နားစွန်နား
 များ ကြားသွားပြီး ...

“အဟား ... အမေ ဘာတွေ ဖုန်းဆက်မှာဦးမလို့လဲ”
 ဟူ၍ မေးလိုက်သည်။

“ဪ ... သမီးရဲ့မိဘတွေကိုပါ တစ်ရက်လောက်
 ထမင်းစားဖိတ်ချင်လို့ တိုင်ပင်နေတာပါ သားရယ်”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ ဟန်မမျက် လိမ်ညာပြောလိုက်
 ၏။

“ကြာယုံ အဖေအမေတွေကိုလည်း သားလက်ရာချက်ကျွေး
 ရမှာပေါ့လေ”

ဟန်မင်းဆက်ကား အမေစကားကို ယုံလျက် ဝမ်းသာအားရ ပြောနေတော့သည်။ ထိုနေ့က မြကြာယထံသို့ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ဆီမှ ဖုန်းခေါ်သံကို လက်ခံချိန်ခဲလေသည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က အရင်ရောက်နှင့်နေသော မြကြာယ၏ စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အမေတစ်ယောက်ရဲ့သား တစ်ယောက်အတွက် ပူပင်သောက ရောက်နေမှုတွေ အတိုင်းသား မြင်နေရသော ဒေါ်ယဉ်ယဉ် မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ရင်း မြကြာယ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။

“သမီး ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး အန်တီ၊ ခုလေးတင်ပါ၊ အန်တီဘာသောက်မလဲ”

“သံပရာရည်ပဲ သောက်တော့မယ် သမီးရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ပူလည်းပူ၊ ပြည့်လည်းပြည့်နဲ့ ဘာမှတောင် စားချင်စိတ် မရှိဘူး”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အန်တီရယ်၊ တကယ့် အဖြစ်မှန်ကိုသိရင် သမီးတို့ မောင်ဟန်ကို တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်မှာပါ”

“ဘယ်အချိန်တည်းက ဒီလိုဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိတာ။ စိတ်မကောင်းဆုံးပဲကွယ်။ ကိုယ့်သားလေးတစ်ယောက် တည်း ရှိတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားမိသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“အန်တီ ထင်တာက ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်”

“ညက စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ သူ့အဒေါ် စိတ်ရောဂါအထူးကျ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြမိတယ်။ ဒီတော့ အန်တီ ညီမက ပြောတယ်။ သူ စိတ်ရောဂါပြန်ရနေတာတဲ့”

“ဟို ... နီတူး ဓာတ်ပုံကိုပါ ပြနိုင်တာ ကျတော့ဧရာ။ အဲဒါ ဘယ်သူပုံလို့ အန်တီ ထင်လို့လဲ”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ စားပွဲထိုး လာချပေးသော သံပရာ ရည်ကို တစ်ချက် ငုံ့သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒါ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ သားကိုယ်တိုင်ပဲ ကြားရယ်။ သူ့ကိုယ် သူ ရုပ်ဖျက်ပြီး နီတူး ဟန်ဆောင်ပြီး သမီးဆီ ဓာတ်ပုံ ညာပို့တာပါ”

ဟု ရှင်းပြပါသည်။

“နှစ်ယောက်တွဲပုံ ဆိုတာကလည်း ဓာတ်ပုံပညာနဲ့ ဖြတ် ညှပ်ကပ်လုပ်ပြီး တစ်ပုံစီ သီးသန့်ရှိုက်ထားတာကို နှစ် ယောက်တွဲပုံလုပ်လို့ ရတာပဲလေ။ ဒီတော့ သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟန်၊ သူ့ကိုယ်သူပဲ နီတူး လုပ်လိုက်တာပေါ့”

“မောင်ဟန် ရုပ်ဖျက်ထားတာလား အန်တီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားပဲ ဘယ်လိုပုံ ဆိုတာ အန်တီ သိပါတယ်။ နီတူးဆိုတာ မောင်ဟန် ရုပ် ဖျက်ထားတဲ့ပုံပါ။ နီတူး အသက်ရှင်လို့ ဒီအရွယ်ရောက် ခဲ့ရင်လည်း သား သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ပုံမျိုး ဖြစ် မှာမဟုတ်ဘူး။ နီတူးက ငယ်ငယ်တည်းက ဆံပင်ကောက် ကောက် လိမ်လိမ်လေးတွေနဲ့ အသားလည်းညိုတယ် သမီး။ ဒီတော့ ကြီးလာလို့ သားနဲ့ရွယ်တူ ဖြစ်ရင်တောင် ဓာတ်ပုံ ထဲမှာ သားရုပ်ဖျက်ထားသလို ဆံပင်ပျော့ပျော့ရှည်ရှည်၊ အသားဖြူဖြူ ကောင်လေးတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

မြကြာယံမှာ ယုံပင်မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကြာယံကိုလည်း ဖုန်းတွေဆက်၊ e-mail တွေပို့ပြီး ရည်းစားစာလည်း ပေးသေးတာ”

“အဲဒါတွေလည်း အန်တီ သူ့အဒေါ်ကို ပြောပြတယ်။ သူ့ အဒေါ်က ပြောတော့ ဖြစ်နိုင်ချေက သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟန်ဖြစ်လိုက်၊ တစ်ခါတလေ နီတူးဖြစ်လိုက်နဲ့ လူ တစ်ယောက်တည်းမှာ နှစ်စိတ်ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါမျိုးတဲ့။ သူတို့ဆေးပညာနဲ့ဆို Multiple Personality (မာလ်တီ ပယ်လ်ပါဆင်နယ်လ်တီ)လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အစွဲအလမ်းကြီးပြီး မရှိတော့တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ဖန်တီး တယ်။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားတွေပြောတယ်။ သူငယ် ချင်းနဲ့အတူတူ လျှောက်သွားတယ်။ မြကြာယံ ဆိုတဲ့

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တော့လည်း ပြိုင်တူကြိုက်ကြတယ်ဆိုတာမျိုး သူ့ဘာသာစိတ်က ထင်ချင်ရာထင်ပြီး လျှောက်လုပ်နေတာပါ။ သူ့အဒေါ်ကပြောတော့ သူ့ဟာ မောင်ဟန် ဖြစ်နေချိန်မှာ မောင်ဟန်အသံနဲ့ မောင်ဟန်ပုံစံပဲတဲ့။ အကယ်၍ နီတူး စိတ်ဝင်လာရင်တော့ နီတူးအသံ၊ နီတူးစိတ် ပြောင်းသွားရောတဲ့။ သမီး ကြားတော့ နီတူးအနေနဲ့ ဖုန်းဆက်တဲ့ အသံက ဘယ်လိုမျိုး ဖြစ်နေလဲ”

မြကြာယံ တွေးတွေးဆဆ လုပ်ရင်း ...

“အသံက ခပ်တိမ်တိမ်၊ ခပ်ဝင်ဝင် အသံမျိုးပါပဲ အန်တီ။ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ။ တချို့လူတွေ ရှိတယ်လေ။ အသံဝင်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး စကားပြောတာမျိုးလေ။ ကြာယံ အဲဒီလို မောင်ဟန်ကို ပြန်ပြောပြတုန်းကတောင် မောင်ဟန်က သူ့မဟုတ်တဲ့အတိုင်း ရယ်မောပြီး နီတူးအသံက အဲဒီလိုပဲ အဆိုတော်လုပ်ရင် Rock (ရော့ခ်)ဆိုရင် သိပ်လိုက်တဲ့ အသံမျိုး ဘာညာနဲ့ ပြန်ဝေဖန်သေးတယ်”

ဟု သတိတရ ပြန်ပြောပြပါသည်။

“သားဟာ သမီးဆီ မောင်ဟန် အနေနဲ့လာတဲ့အချိန်၊ စကားပြောတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ နီတူး အဖြစ်ပြောင်းလဲသွားတာ၊ နီတူးက စကားပြောတယ်ဆိုပြီး ပြောတာ၊ နီတူးအနေနဲ့ လုပ်ခဲ့တာတွေကို ဘာမှမမှတ်မိနိုင်ဘူးလေ။

ဒီတော့ သမီးက နီတူး ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ပြောလဲ သူက သူ့လိုကို မထင်ပါဘူး။”

မြကြာယံမှာ ခေါင်းထဲ ရှစ်ထွေးလှသဖြင့် ...

“နီတူး တကယ်သေသွားပါတယ်နော်”

ဟုပင် မယုံသယောင် ပြန်မေးမိတဲ့အထိ။ ဒေါ်ယဉ် ယဉ်ကတော့ မချီတရီ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“နီတူး တကယ်သေသွားတာပါ သမီးရယ်။ အဲဒီပြဿနာ ကြောင့်ပဲ ဟိုဘက်မိသားစု ဒီဘက်မိသားစုတွေဟာ သူ့သားကြောင့်၊ ကိုယ့်သားကြောင့်လို့ အပြစ်တွေ တင်ကြ။ စကားတွေ အကြီးအကျယ် များကြနဲ့ အမုန်းပွားကုန်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတည်းကပဲ အဆက်အဆံ မလုပ်တော့တာပါ။ အန်တီတို့ကလည်း ကိုယ့်သားလေး လူ့အကောင်းကနေ စိတ်ဝေဒနာရရလို့ ဒေါသဖြစ်ရသလို သူတို့ကလည်း သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရတော့ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ကြရတာပေါ့။ တကယ်တော့ နီတူးပဲ အိမ်ကနေထွက်ပြေးဖို့ဆွယ်လို့ မောင်ဟန် ပါရတယ်ဆိုတာ အန်တီတို့ သိပါတယ်။ သားက နီတူးနောက်လိုက်လေ၊ နီတူး ဘာလုပ်လုပ်လိုက်လုပ်တတ်တာ သိထားပြီးသားပါ။ ဒီအဖြစ်အပျက်မှာလည်း နီတူးခေါ်လို့ သားပါသွားရတယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ သူတို့ကတစ်ပြန် မောင်ဟန် ခေါ်လို့ နီတူးပါ ထွက်ပြေးရတယ်လို့ စွပ်စွဲတော့ အားလုံး အငြင်းပွားကုန်ကြတာ

ရှင်မိုး(သေးစော့အို)

ပေါ့။ အန်တီ အခုလို ရှင်းပြတာလည်း နီတူးတို့ကို အပြစ်မြင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သေတဲ့သူလည်း သေသွားပြီးပြီ။ ကလေးအရွယ်လေးနဲ့ လူ့ဘဝကို စွန့်သွားရတာ သားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားမိပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားတာ ကြာပြီ။ အခုမှ ပြန်ပြောဖြစ်တာပါ။

မြကြာယံမှာ ဟန်မင်းဆက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိသလို ဖြစ်နေတော့သည်။
မြကြာယံ၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က

တော့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ...

“သားကို ခုလောလောဆယ်တော့ ဘာမှသွားအသိမပေးနဲ့ဦး။ မပြောနဲ့ဦးနော် သမီး။ ပြီးတော့ သားကို စိတ်အခြေအနေ ပုံမှန်မရှိလို့ဆိုပြီး အဆက်ဖြတ်တာတွေ ဘာတွေလဲ မလုပ်ပါနဲ့ဦး။ အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားမှာ စိုးလို့ပါ။ သူ့အဒေါ် စင်ကာပူကနေ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ သူ့တူကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကုသမယ်တဲ့။ အဲဒီအထိ စောင့်ပါနော်”

ဟူ၍ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောပါသည်။

“အို ... ကြာယံမှာ အဲဒီစိတ်သဘောမျိုး မရှိပါဘူး အန်တီ။ ကြာယံ ဟို ... တကယ်ပြောတာပါ။ မောင်ဟန်က ကြာယံ ရည်းစားဦးပါ။ သူ့ကိုလေ ဟို ... အဲ ... တကယ်လည်း ချစ်သွားလို့ ရွေးခဲ့တာပါ။ အလွယ်တကူ ပြန်အဆက်မဖြတ်ရက်ပါဘူး။”

မြကြာယံမှာ အမေတစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူမရဲ့သားကို တကယ်ပဲ ချစ်မိကြောင်း ဝန်ခံရသဖြင့် ရှက်လည်းရှက်၊ မရဲ့တရဲလေးလည်း ပြောပြမိသည်။

“သူ့ကို လူကောင်းဖြစ်လာတဲ့အထိ အန်တီတို့နဲ့အတူ စောင့်ရှောက်ပြီး ကြည့်နေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်။ ကဲ ... ပြောပြပါဦး။ အန်တီ မသိသေးတဲ့ အကြောင်းတွေ”

“ဘာများလဲ အန်တီ”

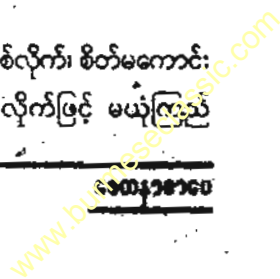
“သမီးနဲ့ စတွေ့တော့ သားက ဘယ်လိုစပြောလဲ၊ အဲဒီထဲက နီတူး ဆိုတာကို စကားထဲ ထည့်ပြောလား”

“စတွေ့ကတည်းကကို နီတူးဟာ သူနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် သူ့စကားထဲထည့်ပြောခဲ့တာပါပဲ အန်တီရယ်”

“အစအဆုံးပေါ့၊ အခုချိန်ထိ သမီးကြုံရတဲ့ အပိုင်းကိုပေါ့ ပြောပြမလား။ အန်တီ သိချင်လို့ပါ”

မြကြာယံသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် သူမနဲ့ ဟန်မင်းဆက်၏ ဇာတ်လမ်းစ၊အဖွင့်တည်းက ပါနေခဲ့သော နီတူးဇာတ်ကောင်အကြောင်းကို မှတ်မိသမျှ အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ တအံ့တဩဖြစ်လိုက်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်၊ အို ... ဟုတ်လားဟု ထောက်ခံလိုက်ဖြင့် မယုံကြည်

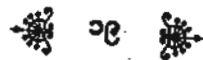

နိုင်စရာကောင်းလှသည့် နီတူး ဖြစ်တည်နေမှုကို တမေ့တမော
နားထောင်နေခဲ့သည်။

မြကြာယံ ပြောပြသောဇာတ်လမ်း ဆုံးသောအခါ
ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားလျက် ...

“သားကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုများ ပြန်လုပ်ယူရမလဲ
တောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်”

* ○ *

“အိမ်မှာ အန်တီနွယ် ရောက်နေတယ် သိလား”

မြကြာယံသည် သိထားပြီးသား သတင်းစကားပေမဲ့
အခုမှ သိရဟန်ဖြင့် ဟုတ်လားလို့ ပြန်ဇေးလိုက်ပါသည်။

ဟန်မင်းဆက် မသိသေးတာက အန်တီနွယ်ဟာ
ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ဟန်မင်းဆက်အမေ
သူ့အစ်မကြီးနဲ့အတူ ကြာယံဆီ ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး အပြင်မှာ
တစ်ခေါက် အတူတူ တွေ့ဆုံစကားပြောကြပြီးပြီ ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

အန်တီနွယ်က ...

“သမီးဟာ သားနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ဆုံတွေ့သိကျွမ်းခဲ့ပြီး
သားစိတ်ထဲမှာ ဖန်တီးထားတဲ့ နီတူး Character (ကာရက်
တာ)ကို အသိဆုံးမို့လို့ အန်တီတို့က သမီးနဲ့ အရင်ဆုံး
စကားပြောချင်ကြတာပါ”

ဟု ရှင်းပြပါသည်။

မြကြာယံကလည်း သိထားဖူးသမျှ ဟန်မင်းဆက် စိတ်ထဲရှိ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်ကောင် နိတူး အကြောင်းတွေ မမြင် မချန်ပဲ ပြောပြထားပြီးပါပြီ။

ဒီဘက်မှာ ဟန်မင်းဆက် မသိလိုက်သေးတာကတော့ သူ့အကြောင်းကို အမေရယ်၊ အဖေရယ်၊ ကြာယံရယ်၊ အန်တီနွယ်တို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီး အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့နည်းလမ်းကို ရှာနေကြပြီ ဆိုတာပင်။

“အန်တီနွယ် ဒီတစ်ခေါက် ရောက်လာတဲ့ပုံကို မကြိုက်ဘူးကွာ”

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကို စစ်သလို ဆေးသလိုနဲ့ ဟိုမေး ဒီမေး သိပ်လှစ်တယ်”

“ဘာတွေ မေးလို့လဲ”

“မင်း တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ ဘယ်လိုများ နေလာသလဲတဲ့။ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းများ ရှိသလားတဲ့။ နိတူးနဲ့ ပေါင်းတာ ရိပ်မိသလိုလို မေးတယ်ကွ”

“သူက စင်ကာပူမှာ နေတာပဲ၊ တစ်ခါတလေမှ ပြန်လာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် နိတူးနဲ့ပေါင်းတာ သိနေလဲ”

“သူက သိပ်ပါးတာကွာ။ အပေအမေတို့လို ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်ပြီး ကိုယ်ဘယ်သူ့သွား ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မ

မြင်တဲ့ သူတွေလို မဟုတ်ဘူး။ အန်တီနွယ်က အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက အပြစ်ပဲ ရှာကြည့်တတ်တာလေ”

“နိတူးနဲ့ပေါင်းတာ အပြစ်မှမဟုတ်တာ၊ ပြောပြလိုက်ပါလား”

“ဟာ ... အန်တီနွယ် သိရင် အမေတို့ပါ သိကုန်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မပေါင်းစေချင်တာလဲ”

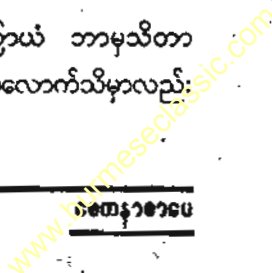
“နိတူးက ကိုယ့်ကို ဖျက်ဆီးမယ်ပဲ ထင်နေကြတာ”

“ပြောပြလိုက်ပါလား၊ နိတူးက မဖျက်ဆီးပါဘူး၊ အခု လိမ္မာနေပါတယ်၊ မောင်ဟန်နဲ့လည်း chef ဆင်တန်း အတူတူတက်ပြီးသွားပြီ ဆိုတာတွေ ပြောပြရင် သူတို့ အထင်မမှားတော့ပါဘူး”

“ငယ်ငယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကို သူတို့ ကျေနပ်ကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ လူကြီးတွေပဲ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်မှာပါ မောင်ဟန်ရယ်။ မောင်ဟန်နဲ့ ဘာသာ တလွဲတွေတွေ့ပြီး စိုးရိမ်စရာမရှိ ရှာကြံစိုးရိမ်နေတာများလား၊ အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ကြာယံ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်အကြောင်း ကိုယ့်လောက်သိမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မြကြာယံသည် သက်ပြင်းအသာချရင်းသာ ချစ်သူကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော မျက်လုံးတွေဖြင့် ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ အန်တီနွယ် ကိုယ်တိုင်က ...

“သူ့ဆီမှာ စိတ်ကူးယဉ် ဖန်တီးထားတဲ့ နီတူး တစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း သူ ကိုယ်တိုင် လူကြီးမိဘတွေကို စိတ်လိုလက်ရ ဖွင့်ပြောလာဖို့ သမီး အပေါ်မှာလည်း မူတည်တယ်။ သမီးလည်း ကြိုးစားပြီး တိုက်တွန်းလို့ ရသလောက် တိုက်တွန်းပေးပါကွယ်။ သူ မပြောမချင်း နီတူး မရှိဘူး တကယ်မရှိဘူးဆိုတာ အန်တီတို့ ဘာမှပြောဆိုကုသလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ဟူ၍ မြကြာယံကို အားကိုးစွာ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ထားခဲ့လေရာ သူ့နဲ့ဆုံတိုင်း နီတူးအကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့ မြကြာယံဘက်က တိုက်တွန်းဖို့ လိုအပ်နေသည်။

“အန်တီနွယ်ကို ကြာယံနဲ့ မိတ်ဆက်မပေးတော့ဘူးလား။”

“ကြာယံ သဘောပါ။ တွေ့ချင်ရင် အိမ်လိုက်ခဲ့လေ”

“အန်တီနွယ်က အားရဲ့လား။”

“အားပါတယ်။ ဒီကို ဟောလီးဒေး အလည်လာတာပဲ။ အားတာပေါ့။”

“ဘယ်မှ လျှောက်မသွားကြဘူးလား။”

“မသိဘူး။ သူတို့ သွားရင် သွားမှာပေါ့။”

“ဟင် ... သူတို့ဆိုတော့ မောင်ဟန် မလိုက်တော့ဘူးလား။”

“ကိုယ် လူကြီးတွေနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူး။”

မြကြာယံက အက်ခတ်သော အနေဖြင့် ...

“နီတူးနဲ့ရော တိတ်တိတ်ခိုးပြီး ခရီးဝေးတွေ ဘာတွေ လျှောက်လည်ဖူးလား။”

ဟု မသိမသာ ဆက်မေးကြည့်မိသည်။

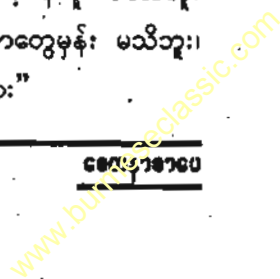
“နီတူးက သူ ငယ်ငယ်က အဖြစ်ကြောင့် ခရီးဝေးသွားဖို့ကို တော်တော်ကြောက်သွားပြီ”

“ငယ်ငယ်က ဟုတ်လား။”

“ဟာ ... မြကြာယံကလည်း မေ့သွားပြန်ပြီ။ ကိုယ်တို့ ဆယ်နှစ်ကျော် အရွယ်တုန်းက နှစ်ယောက်အတူတူ ထွက်ပြေးတော့ အဝေးပြေး ကားဂိတ်နားမှာ နီတူး ကားတိုက်ခံရတယ်လေ။ သူ့အတွက် အဲဒါကြီးက အိပ်မက်ဆိုးလို ဖြစ်နေပြီး အမြဲလန့်နေတော့ သူက ရန်ကုန်မြို့ပြင်ကို တောင် မထွက်ရဲသလို ဖြစ်နေတယ်”

မြကြာယံလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ...

“မောင်ဟန် ပြောတာကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိဘူး ရှုပ်နေတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက တခြားလူတွေပြောတော့ နီတူးသေသွားတယ်ဆို။ မောင်ဟန်ကပြောတော့ နီတူး မသေဘူး မောင်ဟန်ဆီ ပြန်လာတယ်ဆို။ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး။ တကယ်သေတာလား။ မသေဘူးလား။”

ဟု ပြောချလိုက်မိလျှင် ဟန်မင်းဆက်သည် မြကြာယံ တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ဒေါသတကြီး ဝုန်းဆို ထရပ်လိုက်ပါသည်။ မြကြာယံပင် လိုက်ခနဲ တုန်ယင်သွားပါသည်။

“ကြာယံ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ။ ကျွတ် ... ငါကွာ၊ ကြာယံ မို့လို့ သည်းခံပြီး ဒီစကားကို နားထောင်တာ သိလား။ တခြားလူဆို ဆွဲထိုးပစ်လိုက်ပြီးပြီ။ နီတူးကို သေတယ် မပြောနဲ့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝ မဟုတ်တာကို ပြောနေကြတာကို လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ တောက် ... အဲဒီလိုပြောသံကြားရင် အကုန်လုံးကို သတ်ပစ်ချင်လာတယ် သိလား။”

မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့်ကြည့်၊ လေသံမာမာတွေလည်း ပြောကာ ရန်လိုနေသော ဒေါသကြီးနေသော ဟန်မင်းဆက်၏ မူမမှန်မှုကို မြင်ရလျှင် မြကြာယံမှာ သာမန်ချစ်သူတွေသာဆိုရင် ကိုယ့်ချစ်သူက အော်လို့ ငေါက်လို့ စိတ်ကောက်လို့ ရမှာဟု ကျွေးမိသည်။ မြကြာယံကတော့ စိတ်ပင်မကောက်နိုင်၊ စိတ်လည်း မးဘိုးနိုင်ပဲ ကိုယ့်ချစ်ရသူ၏ စိတ်အခြေအနေဆိုးကို သနားကရုဏာ ဖြစ်လို့မဆုံး၊ ယူကျုံးမရဖြစ်လို့မဆုံးနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပင် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ငါ သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှား အကူအညီ ပေးနိုင်တော့မလဲ။ ဟန်မင်းဆက်ကို ဟန်မင်းဆက်လိုပဲ ဘယ်တော့များမှ ခွဲခြားမြင်နိုင်တော့မလဲ။ သူ့စိတ်မှာ ဝင်ပူးနေတဲ့ နီတူးပိုညာဉ်ကို ဘယ်လိုမျှား ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ဟန်ရယ်။

မြကြာယံသည် ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ရေလာမိသည်။ ဒါကို ဟန်မင်းဆက် မြင်တော့ သူ့ကြောင့် ဝမ်းနည်းသည်ထင်ကာ မြကြာယံ၏ ငယ်ထိပ်ကို ဖိကိုင်အုပ်ထားရင်း ...

“ဆောရီး ... ကိုယ် အော်မိသွားတယ် ကြာယံ။ ကြာယံကလည်း ဆင်ခြင်မှပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း နီတူးကို အဲဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ ကိုယ်မှ မကြိုက်တာ။ ကဲ ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ဒီနေ့ တကယ်ကို Bad Day ပဲ၊ ကိုယ်လုံးဝမပျော်တော့ဘူး။ ပြန်တော့မယ်၊ ကြာယံလည်း ပြန်တော့နော်”

ထိုသို့ တောက်လျှောက်ပဲ ချောမောပြောဆိုလိုက်ကာ ချက်ချင်းလိုပဲ ထပြန်သွားနှင့်ပါတော့သည်။ တခြားချစ်သူ နဲ့တွဲလိုသောဆိုရင် ရည်းစားဇီဝကလေးက တစ်ပြန်ကြီး ဒီလိုပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်ပြသွားတာခံရလျှင် ကောင်မလေးအနေနဲ့ တော်တော်ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စရာ၊ အထင်လွှဲစရာကြီး ဖြစ်ပေမဲ့ မြကြာယံဘဝကတော့ ချစ်သူရဲ့အပြုအမူတလွဲတွေကို မြင်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ နှာပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရခြင်းတွေ ပိုပိုလာခဲ့ရပါသည်။

မြကြာယံသည် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဟန်မင်းဆက်တို့အိမ်သို့ ဖုန်းခေါ်မိ၏။

“အန်တီဒေါ်ယဉ်ယဉ် ဖြစ်ဖြစ်၊ အန်တီနွယ်နွယ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် စကားပြောချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု ဖုန်းလာကိုင်သော ကောင်မလေးကို ပြောလိုက်လျှင် ချက်ချင်းပဲ တစ်လောက်ယောက် လာကိုင်သည်။

“ဘယ်သူလဲ ... အန်တီနွယ်ပါ”

“သမီး မြကြာယံပါ အန်တီနွယ်”

“အေး ... ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ ဒီနေ့ သား အပြင်ထွက်သွားပြီး ကြာယံဆီ သွားဦးမယ် သူ့ကို ရှော့ပင်းစင်တာ လိုက်ပို့ရဦးမယ် ပြောသွားတော့ အိမ်အပြန် လမ်းခွဲပြီးကြရင် သမီးဆီက တစ်ခုခုပြောမယ့်ဖုန်းကို ကြားရမှာပဲထင်ပြီး စောင့်နေကြတာ”

အန်တီနွယ်တို့ မှာထားတဲ့အတိုင်း အခုရက်ပိုင်းတွေမှာ မောင်ဟန်နဲ့ မြကြာယံ တွေ့ကြပြီးလျှင် သူ့ဆီက ဘာတွေ့ကြားရသလဲဆိုတာ မြကြာယံက ပြန်သတင်းပို့ပါမည်ဟု ကတိပေးထားလေရာ မြကြာယံ ဖုန်းဆက်လာသည်ကို မဆန်းပေမဲ့ အန်တီနွယ်မှာတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ပေါက်နေသည်။ အသံတွေ တုန်ပြီး သိချင်စိတ် များနေပုံရသည်။

“ရှော့ပင်းတောင် လိုက်ပို့တဲ့အဖြစ် မရောက်လိုက်ပါဘူး အန်တီနွယ်ရယ်၊ ကြာယံကို စိတ်ဆိုးပြီး သူက ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထားသွားတာလေ”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ နိတူး အကြောင်းကြောင့်ပေါ့”

“ပြောပါဦးကွယ်”

မြကြာယံ အစအဆုံးပဲ ပြောပြလိုက်ပါသည်။ စကားဆုံးသောအခါ မြကြာယံရော အန်တီနွယ်ပါ ပြိုင်တူ သက်ပြင်းတွေချလိုက်မိကြသည်။

“ကြာယံ တိုက်တွန်းလည်း ရချင်မှရမှာ အန်တီ။ မောင်ဟန်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားလို့ရမယ် မထင်တော့ဘူး။ ကြီးစားပြီး နိတူး အကြောင်းကို ဝိုင်းအစ်အောက်မေးမှပဲ ရတော့မယ်ထင်တယ်”

“လက်မလျှော့ပါနဲ့ဦး သမီးရယ်၊ တို့တွေ ဒီနည်းကို ငါ့ခါလောက် ကြီးစားကြည့်ကြတာပေါ့”

“အန်တီနွယ် ... သူက ... သူကလေ ...”

မြကြာယံသည် ပြောရမှာ ပါးစပ်မရဲသလို ဖြစ်နေပြီး ခေတ္တနှုတ်ဆွဲအသလို ဖြစ်နေမိသည်။

“ပြောပါ သမီးရဲ့၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟို ... ဒီလိုပါ။ ကြာယံ စိတ်အထင်လော သူက ကြာယံကို သိပ်ကြီးအသည်းအသန် အရူးအမူးချစ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ သိပ်ပြီး အရူးအမူး မချစ်လှတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ စကားကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ပါ့မလား။ အဲဒီမိန်းကလေး တိုက်တွန်းတာကို လက်ခံပါ့မလားလို့ပါ”

မြကြာယံမှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ အသံလေးနဲ့ ပြောမိသလို ဖြစ်နေပါသည်။

“ဪ ... စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ သမီးရယ်။ အန်တီတို့ သိသလောက်ကတော့ သူ သမီးကို သိပ်ချစ်တာပါ။ သူ့စိတ်မှာ နီတူး လွှမ်းမိုးထားခဲ့တာကို တစ်ချိန်လုံး ခံနေရတဲ့ အချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေကို နေရာဝင်ယူနိုင်တဲ့သူဟာ မြကြာယံ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကို လေ့လာခြင်းအားဖြင့် သမီးရဲ့ လွှမ်းမိုးနိုင်မှုကလည်း ကြီးနေတယ်။ ဟိုဘက် ဒီဘက် အားပြိုင်ဖို့ပဲ လိုနေတာ၊ ကြီးစားပေးပါဦး သမီးရယ်။ လေးငါးခါလောက်ပေါ့၊ အဲဒီကျမှ မရခဲ့ရင် အဲဒီ မကုချင်တဲ့ ကုထုံးတွေနဲ့ သူ့ကိုကုပြီး မေးမြန်းရတော့မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ မြကြာယံ ကြီးစားပေးပါ့မယ်”

“Good Girl”

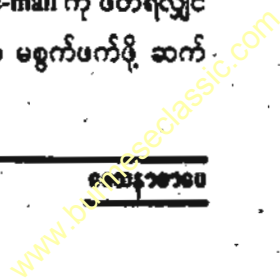
အန်တီနွယ်က အားပေးနှစ်သိမ့်သံ တစ်ဝက်ဖြင့် ရေရှတ်၊ စကားအနည်းငယ် ထပ်ပြောကြကာ ဖုန်းချသွားပါသည်။

မြကြာယံလည်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေကြုံရမလဲ ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာတွေးရင်း ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်မိလျှင် e-mail စစ်လိုက်တော့ မောင်ဟန်ဆီကရော၊ နီတူးနာမည်နဲ့ပို့တဲ့ e-mail တွေရော ဝင်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကြာယံ ...

ကိုယ် ဒီနေ့ ကြာယံကို ရှော့ပင်းလိုက်မပို့ပေးမိဘဲ ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် အခုမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိတယ်။ မနက်ဖြန် လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်၊ ကြာယံ သွားမလား၊ သွားမယ်ဆို ကိုယ့်ဆီ e-mail နဲ့ပဲ စာပြန်လိုက်၊ ကိုယ်စောင့်နေမယ်။ ကြာယံက ဆိုးတာကိုးကွာ၊ ကိုယ် နည်းနည်းစိတ်တိုသွားမိတာပေါ့၊ တကယ်ဆို ကြာယံ မသိတဲ့ နီတူးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ခင်မင်မှုအကြောင်းကို စွက်ဖက်ဖို့ မသင့်ဘူးလေ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါပဲ ... အချစ်လေး ကိုယ့်ကို စိတ်ကောက်မနေဘူးဆိုရင် စာပြန်လိုက်ပါ”

ဟုသော ဟန်မင်းဆက်ထံမှ e-mail ကို ပတ်ရလျှင် ခုထိတောင် နီတူးနဲ့ သူ့အကြောင်း ကြာယံ မစွက်ဖက်ဖို့ ဆက်ရေးထားတုန်းပါလားလို့ တွေးမိပါသည်။

နီတူးအမည်ဖြင့် ဂိုဏားသော e-mail ကိုတော့ ကြာယံ ပိုစိတ်ဝင်စားပါသည်။ အရင်ကတော့ နီတူးကို နီတူးလို့ သီးသန့်ထင်သည်ဖြစ်ရာ သူ့ဆီက e-mail တွေ များနေလျှင်ပင် ကြာယံ အကုန်မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ delete လုပ်ပစ်တတ်တာပင်များ သည်။ တမင်သက်သက် သူငယ်ချင်း၏ ချစ်သူမိန်းကလေးကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်သည်။ အရောဝင်သည်။ သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာ ဖောက်သည်ဟုပင် ထင်သဖြင့် ကြာယံ သူ့ e-mail တွေကို အကုန်မဖတ်ခဲ့ပါ။

အခုတော့ နီတူးဟာလည်း မောင်ဟန်ရဲ့ ကိုယ်ခွဲ တစ်ခုပဲ။ မောင်ဟန်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖန်တီးထားတဲ့ နောက်တစ် ကိုယ်ပဲလို့ သိလိုက်သောအခါ မောင်ဟန်ဟာ နီတူးစိတ် ဝင်လျှင် ဘာတွေများရေးမလဲ။ ကြာယံ အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ လို့ သိချင်မိပါသည်။

“မြကြာယံ ...
မောင်ဟန်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြတယ်လို့ သိရတယ်။
မောင်ဟန်တစ်ယောက် စိတ်တွေဆိုးပြီး ကျွန်တော့်
ကို ပြောပြတယ်ဗျာ။

မြကြာယံနဲ့ မောင်ဟန် ကြားမှာ စကားများကြတာ ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အဲဒီအတွက်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြကြာယံကို တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့

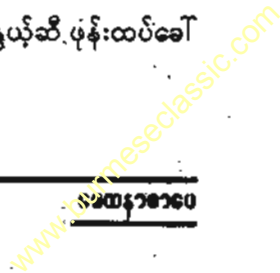

မောင်ဟန်ရဲ့ ခင်မင်မှုကို ဝင်မစွက်ဖက်ပါနဲ့။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖြစ်ခဲ့ဖူးမကြီးစားပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူမှ ခွဲလိုမရဘူး။ မိဘတောင်ခွဲလိုမရတာ မြကြာယံလို သူစိမ်းမိန်းကလေးက ဝင်ခွဲတာတော့ မခံနိုင်ဘူး။ မောင်ဟန်ဆီက အချစ်ကိုပဲ လိုချင်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အကြောင်း မြကြာယံ ဝင်ပါဖို့ မလိုဘူး။ အမုန်းကို လိုချင်ရင်တော့ ဝင်ပါလေ။ ဆက်ပြီးဝင်ပါလေလေ မောင်ဟန်ဆီက အမုန်းကို ရလေလေ ဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ သတိပေးထားတော့ မယ်”

ဘုရားရေး...။ မြကြာယံမှာ ထိုစာကိုဖတ်ပြီး အလန့် တံကြား ဘုရားတောင် တ၊မိသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ မောင်ဟန် ... မောင်ဟန် ... ကြည့်စမ်း။ ပထမတစ်စိတ်မှာတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ ကို ချစ်ရမယ်၊ ချောမော့ရမယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပေးရမယ် ဆိုတာမျိုး ရှိနေပေမဲ့ နောက်တစ်စိတ်ဖြစ်တဲ့ နီတူးစိတ်မှာတော့ ငါ့အပေါ် အတော့်ကို မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်၊ ဒေါသဖြစ်လို့မဆုံး၊ မုန်းလို့မဆုံး ဖြစ်နေတာပါလား။ အမယ်လေး ... ကြောက်စရာကောင်း လိုက်တာ။ မြကြာယံ တော်တော်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားမိ ပါသည်။

မြကြာယံ ချက်ချင်းပဲ အန်တီနွယ်ဆီ ပုန်းထပ်ခေါ် မိသည်။

“ဘာများလဲ သမီး”

“ကြာယံ့ဆီကို နီတူး အနေနဲ့ပို့တဲ့ e-mail ရယ်၊ မောင်ဟန် အနေနဲ့ပို့တဲ့ e-mail ရယ် ခုပဲ ဝင်လာတယ် အန်တီနွယ်။ အန်တီနွယ် ဖတ်ကြည့်ပြီး သုံးသပ်လို့ရအောင် ကြာယံ့ for ward (ဖော်ဝါဒါ)လုပ်ပေးချင်လို့။ အဲဒါ အန်တီနွယ် e-mail လိပ်စာ သိချင်လို့ပါ”

“အို ... အို ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီနည်းက အကောင်းဆုံးပဲ သမီး ရေ၊ အခု အိမ်မှာ သားပြန်ရောက်နေတော့ အန်တီနဲ့သမီး ပုန်းပြောတာ သိပ်ထင်ထင်ရှားရှား လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ သူ သိသွားရင် တစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

“ဒါဖြင့် ကြာယံ့ကို အန်တီနွယ် e-mail ပဲ ပြောလိုက်ပါ။ ကြာယံ့ ခုပဲ ပို့လိုက်မယ်”

မြကြာယံ့သည် ရင်ထဲမှာ ချုပ်ထွေးနေရသော အချစ် ရေးကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပူပင်သောကဖြစ်နေရုံမက အရပ် ကူပါ လူဝိုင်းပါ အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပြီလားလို့ပင် သူမကိုယ် သူမ ဝေဖန်ချင်နေတော့လေသည်။

နီတူးက ဟန်မင်းဆက်၏ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းအုံး နှစ်လုံး မှီဆင့်ပြီး ခေါင်းတင်လှဲရင်း လက်ကတော့ အငြိမ်မနေ။ ဂေါ(ဖ)ဘောလုံးကို နံရံဆီ တစုန်းစုန်း ပစ်ပေါက်လိုက်၊ သူ့ဆီ အချိန်အဆမှန်စွာ ပြန်ရောက်လာအောင် ပစ်တာမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ဘောလုံးက သူ့ဘက်ပြန်ကန်လာလျှင် လက်ဖြင့်ဖမ်းလိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည်။ ဟန်မင်းဆက် အခန်းထဲမှာ ဒီလိုတစုန်းစုန်း အသံ ကြားရလည်း အဖေအမေတို့က နီတူး ရောက်နေပြီး လုပ်နေတယ် ရယ်လို့ မထင်။

ဟန်မင်းဆက်ကို အပြင်ကနေ အော်မေးလျှင် ... “ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... တစုန်းစုန်းနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလုပ် နေတာလဲ” “အမေ ... သားပါ။ ဘောလုံးပစ်ကစားနေတာ”

နေသည်။ နိတူး ထောက်ပြမှ ဟန်မင်းဆက်လည်း ကြာယုံကို သံသယဖြစ်ရမလားလို့ ကွေးကြည့်မိသည်။ ကြာယုံ နိတူးကို မုန်းများ မုန်းနေလား။ နိတူးနဲ့ ငါ လုံးဝကွဲသွားအောင် လုပ်များ လုပ်ချင်နေလား။

ဘယ်မိန်းကလေးကမှ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် ထက် သူငယ်ချင်းအပေါ် သိပ်ပြီးဦးစားပေးလွန်း အရေးပေးလွန်း တာကို ကျေနပ်သဘောကျကြမယ် မထင်ဘူး။ ကြာယုံရော အဲဒီလိုများ သဝန်တိုစိတ် ဝင်နေခဲ့ပြီလား။

“ဒီတစ်ခါလည်း ငါ့အကြောင်း ထပ်မေးသေးတယ်ဆိုတော့ ငါ သူ့ကို လုံးဝကြည့်မရတော့ဘူး၊ သူကများ ငါ့ကိုပြော စရာလား။ ငါ့ကိုပဲ သေလူလို့ သဘောထားချင်စရာလား။”

ဒီနေ့ နေ့လယ်မှာ ကြာယုံနဲ့အတူ ချိန်းပြီးလျှောက် လည်နေကြအတိုင်း ထပ်ဆုံပြီး သွားကြပြန်လျှင် အရင်တစ်ခါ ကလိုပဲ ကြာယုံကထပ်ပြီး ...

“နိတူး ဆိုတာ မောင်ဟန် စိတ်ထဲမှာ မသေဘူး၊ အသက် ရှင်နေတယ်၊ မောင်ဟန်နဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် အနားမှာရှိ နေသေးတယ်ဆိုရင်လည်း လူတွေအားလုံးသိသွားအောင် ဘာကြောင့် ဖွင့်မပြောရဲစရာရှိလဲ။ ဘယ်သူက မဟုတ်ဘူး ငြင်းမှာမို့လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီး သေချာနေရင် မောင်ဟန် ပြောပြရဲရမယ်၊ အားလုံး လက်ခံနားလည်လာ အောင် နိတူးကို ခေါ်ပြရဲရမယ်လေ။ ဘာမှခိုးကြောင်ခိုးဝှက်

ပေါင်းနေစရာမလိုဘူးလို့ ကြာယုံ ထင်တယ်၊ ဒီတော့ နိတူး မသေဘူး။ တကယ်မသေဘူး။ မောင်ဟန်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ် နေသေးတယ်လို့ အဖေအမေတို့ အန်တီနွယ်တို့ လက်ခံ လာအောင် ပြောပြလိုက်ပါလား။ ကြာယုံလည်း ဝိုင်းကူ ပြောပေးမယ်လေ”

ထိုသို့ နေ့ကထပ် တစ်နည်းတစ်ဖုံနည်းနဲ့ အားလုံး သိအောင် ပြောရမယ် ဆိုလာပြန်သည်။ ဒီနေ့တော့ ဟန်မင်းဆက် လည်း ကြာယုံကို စိတ်ဆိုးလို့ မရဘဲ ...

“ကြာယုံနဲ့မဆိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေထဲ ဝင်မပါပါနဲ့ ကြာယုံ ရယ်။ အေးအေးဆေးဆေးသာနေပါ။ ကြာယုံ ကိုယ့်ကိုချစ် ရင် ဘာမှဆက်မပြောပါနဲ့။”

ဟူ၍သာ စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကြာယုံ ဆက်ပြီး ငြင်းခုံပြောဆို နတာမျိုး မလုပ်ဘဲ သူ့ကို စိတ်မကောင်းသလို မျက်နှာပေးလား။ ဘူးမလည်နိုင်တဲ့ မျက်နှာပေးလား ခွဲခြားမသိနိုင်တဲ့ မျက်နှာအမူ စရာနဲ့ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပြန်လာတော့ နိတူးကို အချက်ပြပြီး အခန်းထဲ ထဲ လှမ်းခေါ်လိုက်ကာ နိတူး ကြိုက်တတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရောင်းတဲ့ ဦးကြွဲ ဘဲပေါင်းဆီချက် ဝယ်လာတာကို လာပြီးစား ငိုလိုက်တာပါပဲ။ နိတူး ဒီဘက်ရောက်လာပြီး စားရင်းသောက် ရင်း ကြာယုံအကြောင်းကို မေးလာသဖြင့် ဟန်မင်းဆက်ကလည်း

နီတူးကိုဆိုလျှင် ဘာမှညာမပြောတတ်သည်မို့ ဒီနေ့ ပြောသမျှ စကားတွေ ပြန်ပြောပြမိပါသည်။ ထိုအခါ နီတူး တစ်ယောက် အလိုလိုနေရင်း ဝန်းဒိုင်းနဲ့ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး သူ သိပ်ကြိုက်တယ် သော ဘဲပေါင်းဆီချက်ကိုပင် ကုန်အောင်မစားတော့ဘဲ ဆွဲမှောင်ပစ်လိုက်သေးသည်။

ဟန်မင်းဆက်၏ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပြီးတော့ ဖြစ်သဖြင့် နီတူးက စားပွဲပေါ်တမင်မှောက်ချပစ်လိုက်လျှင် စားပွဲတစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေပွသွားပါသည်။ အခန်းထဲမှာထားသော Bar Fridge (ဘားဖရီဂျ်)ဟုခေါ်သည့် ရေပုလင်း၊ အအေးဘူး အသီးတချို့ ထည့်လိုရသော ရေခဲသေတ္တာအသေးလေးထဲမှ ထုတ်သောက်သည့် Coke ဘူးကိုလည်း ကုန်အောင်မသောက်ဘဲ ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေပေါ် မှောက်ချပစ်လိုက်ပြန်တာ။

နီတူး စိတ်ထင်တိုင်း ကြည့်မည့် ဟန်မင်းဆက်ဟာ ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့သာ ကြည့်ရင်း မဟန်တားမီ၊ မလုပ်နဲ့ မပွနဲ့လည်း မပြောမိ။ ငါ့စားပွဲတော့ ညစ်ပတ်သွားပါပြီလို့လည်း မထင်မိ။ နီတူး ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုမြင်ပြီး ပို၍ပင် သနားမိသည်။ နီတူး အသည်းကွဲ လေလွင့်နေတာလေ။ လုပ်ချင်လုပ်ပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတာ။ တကယ်တော့ နီတူး ရင်ထဲမှာ ကြာယုံကို ချစ်တော့ ချစ်နေဦးမှာပဲ။ ဟန်မင်းဆက်ကို သိပ်မလို့ နောက်ဆုတ် အလျှော့ပေးလိုက်ပြီး မချစ်ပါဘူးလို့ ဟန်ဆော့ပြရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်နေမယ်လို့ ဟန်မင်းဆက် ရိပ်မိသည်။

ဒါကြောင့် ချစ်နေတာဆို လူ့သိအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး အပြင်ပန်းမှာ အမုန်းကြီး မုန်းပြုနေတာ။ ဝန်းဒိုင်းဟန်ဆောင်ပြနေတာ။ အဲဒါတွေကြောင့် တစ်ခါတလေမှာ ဗဟုမဟုတ်တဲ့ ပေါက်ကွဲမှုတွေနဲ့ နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက်ကို လာရမ်းတတ်တယ်လို့ ထင်ပါသည်။

“ငါဟာ ဘယ်တော့မှ မသေဘူးလို့ သူ သိအောင်ပြောလိုက်စမ်းပါ”

“သူ သိပါတယ်ကွာ၊ သူက မင်းနဲ့ ငါ နီးကြောင်နီးဝှက်ပေါင်းတာကို မကြိုက်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် အမေတို့ကို ပြောလိုက်ဖို့ ခဏခဏ တိုက်တွန်းနေတာပါ”

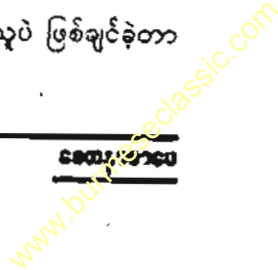
“အံ့မာ ... အံ့မာ ... မင်းလေသံကပါ မဘက်လိုက်ပြီး မိုက်ဘက်ပါနေတဲ့ အသံမျိုး”

“နီတူးရာ ... ငါ့ကိုပါ မကျေမနပ် မဲမနေနဲ့ကွာ၊ ငါ မင်းနဲ့ ကြာယုံကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်ရမှာကို မလိုလားပါဘူး။ ငါ အချစ်ရဆုံး လူသားနှစ်ယောက်ကို အဆင်ပြေပြေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တာပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ငါက သူ့ကို မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်တော့ဘူး”

ဟန်မင်းဆက် တစ်ချက်တော့ ...

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းက သူ့ကို ချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ... ဟား ဟား ဟား”

ဟူ၍ ယောင်ပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတော့သည်။ ထိုအခါ နီတူး ရှက်ရမ်းရမ်းသလို ဖြစ်သွားလျက် အုန်း ... နီတူးနှင့် အခန်းထဲမှာ တွေ့သမျှတွေကို လျှောက်ကန်ပစ်လိုက်လေသည်။ DVD တွေ စီပြီးတင်ထားတာ စင်ကလေးလည်း ကျား၊ စားပွဲတင်နာရီလေးလည်း အောက်ကျနှင့် တစ်ခန်းလုံးအသွားလျှင် အပြင်ကနေ တံခါးခေါက်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားလေသည်တည်း။

“ဟဲ့ ... သား ... သားလေး ... မောင်ဟန်၊ သား အပြစ်နေတာလဲ၊ ဖွင့်စမ်း ... ဖွင့်စမ်း၊ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ မဟုတ်ရင် အမေတို့ သော့ဖျက်ပြီး ဝင်လာမိတော့မယ်နော်”

နီတူး မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ဟန်မင်းဆက်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုလည်း တစ်ချက်ဆောင့်တွန်းသွားကာ သူ လျှို့ဝှက်စွာ လာနေကျ နောက်ပေးလှေကားလေးမှ ပြန်ဆင်းသွားပါသည်။ နီတူး သူ့ခြံဘက် ပြန်ဝင်သွားတာ မြင်ရတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ရင်း

“သား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟု အခန်းဝကိုလည်း ပြန်အော်ပြောရသည်။ မပြောလို့မဖြစ်။ အမေက ခုချက်ချင်းပဲ ဘုနိပ်ပြီး လော့(ခ)လုပ်ရတဲ့ တံခါးကိုဖွင့်ဖို့ အိမ်ရှိအလုပ်သမားတွေကို အော်ခေါ်နေတဲ့အသံကြားနေရပြီလေ။

နီတူးကို မမြင်ရတော့မှ တံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်လေရာ အခန်းဝမှာ အဖေ၊ အမေ၊ အန်တီနွယ်တို့ တသိတတန်း

ကြီး စိုးရိမ်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြတာတွေ့ရသည်။

“ဟာ ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဗျာ၊ ဘာတွေ အလကားနေရင်း စိုးရိမ်နေကြတာလဲ”

ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှာ ပွဲစကြိုနေသော မြင်ကွင်းကို အံ့သြတကြီး စူးစမ်းကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

“သား ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာလည်း ခေါက်ဆွဲတွေရော အအေးတွေရော မှောက်လို့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ စားရင်းနဲ့ မတော်တဆ မှောက်သွားတာပါ၊ ဟဲ့ ... မိဘုတ်တို့ မိညိုတို့ ငါ့အခန်းကို လာရှင်းပေးကြဦး။ အနံ့ပျောက်အောင် သုံးတဲ့ spray ဘူးပါ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့ကြ”

ဟန်မင်းဆက်သည်-နီတူးဖွဲ့ခဲ့ကြောင်း ဖွင့်မပြောဘဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာပင် အိမ်ရှိကောင်မလေးတွေကို ခိုင်းစေနေလိုက်ပါသည်။

“DVD တွေရော ပြန်ကျနေတာပါလား၊ အိပ်ရာလည်းပွလို့။ သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မှန်းမှန်ပြောစမ်းပါ သားရယ်၊ အဖေတို့ စိတ်သိပ်ပူနေပြီ”

ဟန်မင်းဆက် အဖေကို ကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

“အို ... အစ်ကိုကြီးကလည်း အဲဒီလိုပြောပြီး မမေးနဲ့လေ။
စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်လို့ နွယ် မှာထားသားနဲ့။ အခု သူ့ကို
အေးအေးဆေးဆေးပဲ မေးပါ။ သူ ဘာပြဿနာဖြစ်လာလို့
ပေါက်ကွဲနေတာလဲသာ မေးပါ”

အန်တီနွယ် လေသံကို ဟန်မင်းဆက် သိပ်မကြိုက်
လှပေမဲ့ နီတူး အကြောင်း လျှို့ဝှက်ထားချင်သဖြင့် ဟန်မင်းဆက်
သည် မျက်နှာသေလေးနဲ့သာ အားလုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သား နေကောင်းရဲ့လား”

အမေကတော့ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး ဟန်မင်းဆက်ကို
လာပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ အမှန်မှာတော့ အဖေ၊ အမေနဲ့အဒေါ်
တို့ဟာ အခန်းပြင်ကနေ စောင့်ပြီးနားထောင်နေကြတာမျိုး မဟုတ်
ပါ။ ဟန်မင်းဆက် အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာ သွားတပ်ဆင်ထား
သော ကင်မရာသေးသေးလေးတွေကတစ်ဆင့် ဒေါ်နွယ်နွယ်၏
အခန်းထဲရှိ မော်နီတာမှ ပြန်မြင်ရတဲ့ ဟန်မင်းဆက်၏ အဖြစ်
အပျက်ကို အစအဆုံး တွေ့ပြီးနေ၍ ဟန်မင်းဆက် ဘာတွေဖြစ်
သလဲဆိုတာ သိပြီးနေကြလေပြီ။

ဟန်မင်းဆက် အိမ်မှာမရှိတုန်း တတ်ကျွမ်းနားလည်
သူတွေကိုခေါ်ကာ လျှို့ဝှက်ကင်မရာလေးတွေကို ငွေသိန်းပေါင်း
များစွာ အကုန်ခံလျက် တပ်ထားခဲ့ကြသည်။ ကင်မရာလေးတွေ
က သေးလွန်းပြီး ပြားစေ့အရွယ်လောက်သာ ရှိလေရာ ဟန်မင်း
ဆက် ဘယ်လိုမှ သတိမထားမိခဲ့။

ကင်မရာလေးတွေကို ဟန်မင်းဆက်၏ အခန်း
မျက်နှာကြက်မှာရှိသော ဖန်မီးဆိုင်းကြားမှာ၊ အခန်းထဲရှိစာအုပ်စင်မှ
စာအုပ်ထူကြီးတွေကြားမှာတစ်ခု၊ မွေ့ရာအောက်၊ ခုတင်ခြေရင်း
မှာတစ်ခု ထားထားပြီး ရွှေထောင့်မျိုးနံ့မှ ချိန်ထားတာ ဖြစ်သည်။
ဒါကြောင့် ဟန်မင်းဆက်၏ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို ဒေါ်နွယ်နွယ်
အခန်းထဲရှိ မော်နီတာမှတစ်ဆင့် မြင်နေရလေသည်။

လူတစ်ယောက်တည်းကနေ အသံနှစ်မျိုးပြောင်း
လိုက်။ အမူအရာနှစ်မျိုးဖြစ်လိုက်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ နီတူးနေရာဝင်
လိုက်။ ဟန်မင်းဆက်နေရာ ဝင်လိုက် သရုပ်ဆောင်နေခဲ့သော
ဟန်မင်းဆက်၏ ဖြစ်အင်ကို သူတို့ ရင်ထဲမချီစွာ စောင့်ကြည့်
နေခဲ့ရပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကြိလာမှသာ အန္တရာယ်
ဖြစ်မှာစိုး၍ တံခါးပြေးခေါက်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်ရဖို့ ကြိုးစားကြ
တာဖြစ်ပါသည်။

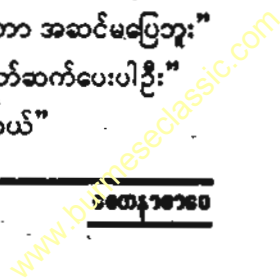
“သား ... ကြာယံနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား”

အန်တီနွယ်က တခြားအကြောင်းအရာဘက်ကို လှည့်
မေးသဖြင့် ဟန်မင်းဆက်လည်း ဖြေစရာအကွက်တွေ သွားပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ... ခုတလော ကြာယံ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ
ဘူး။ တွေ့လိုက်တိုင်း စကားပြောရတာ အဆင်မပြေဘူး”

“အိမ်ခေါ်လာပြီး အန်တီနွယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

“အိမ်ခေါ်လာလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ သားရဲ့။ ဟိုတလောက တောင် အိမ်မှာ သားချက်ကျွေးတာတွေ လာစားပါသေး တယ်။ ဘာလို့ မခေါ်လာရမှာလဲ”

အမေကပါ ဝင်ပြောသလို အဖေကလည်း ...

“ကောင်မလေးက လိမ်လိမ်မာမာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ပါ။ အဖေတို့က သဘောတူနေတာ။ သူက သားအပေါ် လည်း တကယ်ချစ်ပုံရတယ်”

ဟု ကြာယုံဘက်က အပြည့်အဝ ထောက်ခံကာ ဝင်ပြောကြလျှင် ဟန်မင်းဆက်မှာ ပြောရကျပ်သွားပါသည်။ ကြာယုံကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ အန်တီနွယ်နဲ့ ပေးမတွေ့စေချင် ပါ။ ကြာယုံစိတ်က အခုဆို ခန့်မှန်းရခက်နေပြီမို့ အန်တီနွယ်ကို တွေ့ရင် နီတူးနဲ့ ဟန်မင်းဆက် အကြောင်းတွေ တိုင်ပြောမလား လို့ သံသယရှိနေသည်။

“ကောင်မလေး အိမ်က သဘောမတူဘူးတဲ့လား၊ အဲဒီလို ဆို အဖေအမေတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြောပြီး တောင်းရမ်းပေး နိုင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဟာ ... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားကိစ္စတွေ ကြောင့်ပါ”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲ၊ အမေ့ကို ပြောပါလား”

ဟန်မင်းဆက်သည် အမေက မရမက ဆက်မေးနေ သဖြင့် အနေရခက်လာသည်။ အဖေတို့က ကြာယုံကို ဘာကြောင့်

များ သိပ်လိုလားပြီး ကြာယုံနဲ့ ဟန်မင်းဆက် အဆင်မပြေတော့ မှာကို သိမ်စိုးရိမ်နေကြရသလဲ မသိ။

“ဒီလိုပါပဲ၊ သားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့သူတွေကို သူကမကြိုက် ပဲ ဝင်ပြီးဝေဖန်တာတို့၊ မပေါင်းနဲ့ မပြုနဲ့ဆိုပြီး ဝင်ပြီး အမိန့်ပေးတာတို့ လုပ်နေလို့ပါ”

“သားမှာ ဘယ်ကမိတ်ဆွေတွေ ရှိနေလို့လဲ၊ အံ့မယ် ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ့သားမှာ မပေါင်းစဖူး မိတ်ဆွေတွေ ဘာတွေ တွေ့ပြီး ပေါင်းလို့ပါလား၊ ဘယ်သူများလဲ ပြော ပါဦး”

“အမေရာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အမေးအမြန်း ထူနေရတာလဲ၊ တော်ပါပြီဗျာ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ မပြေချင် ဘူး မမေးနဲ့၊ အဖေတို့ အမေတို့ရော အန်တီနွယ်ရော သားအခန်းထဲက ထွက်ပေးကြပါ၊ သားတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်၊ သား အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ် ရှင်းပါရစေ”

ဒေါ်နွယ်နွယ်က မျက်ရိပ်ပြုပြီး ခေါ်ထုတ်သွားသဖြင့် ဟန်မင်းဆက် အပေးအမေလည်း စိတ်မသက်မသာဖြင့် အခန်း ထဲက ထွက်လာပေးလိုက်ရပါသည်။ ခုတလောမှာမှ အဖေအမေ ကိုလည်း ဂျစ်ကန်ကန်ပြော၊ အဒေါ်ကိုလည်း အမြင်မကြည်တာ တွေ ပိုပြုလာသောကြောင့် ဟန်မင်းဆက်၏ အခြေအနေကို စိုးရိမ်နေကြရလေပြီ။

ဒေါ်နွယ်နွယ် အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာထားထား
သော မော်နီတာရှေ့ကိုသာ သုံးယောက်ပြန်ရောက်လာပြီး ခေါင်း
ချင်းဆိုင် ဆွေးနွေးမိကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မိနွယ်၊ သားကြည့်ရတာ မဟန်ဘူး
နော်”

“နွယ်က ကြာယုံကို အားကိုးနေမိတာပါ အစ်ကိုကြီး။ သူ
ကြာယုံကို တော်တော်လေးချစ်တော့ ကောင်မလေးပြော
ရင် ရမှာပဲ ထင်တာ”

“အခု ရမှမရတာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကြာယုံကိုတောင်
အဆက်ဖြတ်ရင် ဖြတ်မဲ့ပုံစံမျိုးပဲ”

“အံ့သြစရာနော်၊ နီတူး စိတ်ဝင်သွားရင် အသံရော အမူ
အရာရော လုံးဝပြောင်းသွားတယ်။ သားအမူအရာက
အေးပြီး ငြိမ်းချမ်းတယ်။ နီတူးစိတ် ဝင်လာတဲ့ အမူအရာ
ကတော့ ဆူပူပြီး ဝန်းဒိုင်းကြီချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်လာတယ်”

“အဲဒါ ငယ်ငယ်က သူ ပေါင်းခဲ့ရတဲ့ နီတူး ပုံစံကိုပဲ မွေး
စားပြီး နီတူး လူကြီးဖြစ်လာတယ်၊ ဒီပုံ ဖြစ်လာတယ်လို့
ထင်နေတာ မမရဲ့”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကတော့ မဆီမဆိုင်ဘဲ ...

“နီတူးဟာ မကျွတ်ဘဲ သားကိုယ်မှာများ ဝင်ပူးနေခဲ့သလား
မသိဘူးနော်”

“ဟူသော စိတ်ကူးထဲမှ ပေါ်လာသည့် အကြောင်း
အရာကို ထုတ်ပြောမိလေသည်။

“ဟယ် ... မမရယ် မဖြစ်နိုင်တာ၊ နီတူး သေသွားတုန်းက
ဖြင့် ကလေးအရွယ်လေး၊ ကလေးအရွယ်နဲ့သေရင် ကလေး
ဘဝပုံစံနဲ့ပဲ သရဲဘဝမှာ နေရတာမျိုး ရှိတယ်လို့ ကြားဖူး
ပါတယ်၊ အဲဒီ ဝိညာဉ် တစ္ဆေ သရဲဟာ အသက်အရွယ်
အလိုက် အသက်ကြီးလာတယ်ရယ်လို့တော့ မကြားဖူးပါ
ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နွယ်တော့ မယုံ
ပါဘူး ဝိညာဉ်တွေ သရဲတွေဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး။
စိတ်အားငယ်နေတုန်းမှာ ထင်ယောင်ထင်မှား ကယောင်
ချောက်ချားတွေလို့ ဖြစ်လာတဲ့ အရာတွေပါ”

ဒေါ်နွယ်နွယ်ကတော့ ဆရာဝန်ပီပီ အယုံအကြည်
မရှိဘဲ ဟန်မင်းဆက် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ရောဂါကြောင့်လို့ချည်း
ယူဆပြီး ငြင်းပါသည်။

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်ကတော့ ...

“သားအတွက် အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်လေး ခေါ်ရွတ်ပြီး
သူ့အခန်းကို ပရိတ်ရည်ဖျန်းမယ်၊ သူ့လည်ပင်းမှာ ပရိတ်
ကြီးချည်ပေးထားမယ်၊ နင် ယုံယုံ မယုံယုံ ငါကတော့
မြန်မာပီပီ တရားဓမ္မနဲ့ကုတဲ့ ကုထုံးကို ယုံသေးတယ်”

လို့ သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်မဲ့အကြောင်း ရအောင်ပြော
သည်။

ဦးမင်းဆက်ကတော့ မိန်းမနဲ့ ခယ်မ၏ငြင်းခုံမှုကြား ဘယ်သူ့ဘက်မှ ဝင်မပါဘဲ မော်နီတာမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသော သားဖြစ်သူ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။

ဟန်မင်းဆက် ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ ကွန်ပျူတာရှေ့ထိုင်ပြီး စာတွေ ဖာတောက်တောက် ရိုက်နေတာ တွေ့ရပါသည်။ ဘယ်သူ့ဆီ e-mail ပို့နေသလဲ။ ဘယ်သူ့အဖြစ်ပို့လဲ။ ဟန်မင်းဆက် အနေနဲ့လား။ နီတူး အနေနဲ့လား ဆိုတာတော့ မသိနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိ။ မြကြာယံက ...

“ကြာယံဆီ မောင်ဟန်ပဲ စာပို့ပို့၊ နီတူး အနေနဲ့ပဲ စာပို့ပို့ ကြာယံ အားလုံးကို forward လုပ်ပေးမယ်နော်၊ အန်တီနွယ် အားလုံးကို လေ့လာပြီး စဉ်းစားလို့ ရအောင်ပါ”

ဟု ကတိပေးထားသဖြင့် အကယ်၍ e-mail ပို့ခဲ့ရင် အကုန်ပြန်ဖတ်ရမှာဖြစ်သည်။

အားလုံးကတော့ ဘာကို အကောင်းဆုံးလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်သေးဘဲ တိုင်ပင်နေကြဆဲမို့ ဟန်မင်းဆက်၏ အခြေအနေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လွှတ်ထားနေသေးတာလည်း ဖြစ်သည်။

“သမီး အားရင် အိမ်ခဏလာပါဦး၊ အန်တီတို့ ဆွေးနွေးစရာလေးရှိတယ် သမီး”

“မောင်ဟန် အိမ်မှာမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“မရှိဘူး ... မရှိဘူး။ သူ ကျောင်းသွားတက်ဖို့အတွက် ပတ်(စ)ပို့လျှောက်ထားတာတွေ၊ လေယာဉ်လက်မှတ် စုံစမ်းတာတွေလုပ်ဖို့ ထွက်သွားတယ်။ ကြာလီမ့်မယ် သမီးနဲ့ အန်တီတို့ နှစ်နာရီလောက် စကားပြောလို့ ရပါတယ်”

ထိုသို့ အချိန်းအချက်လုပ်ပြီးသောအခါမှာ မြကြာယံ တစ်ယောက် ဟန်မင်းဆက် အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ရောက်တော့ အသင့်စောင့်နေဟန်ရှိသော ဟန်မင်းဆက်၏မိဘ နှစ်ပါးနှင့် အန်တီနွယ်တို့က မြကြာယံကို ...

“သမီးနဲ့ တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ခေါ်ရတာ အားတောင်နာတယ် ကွယ်”

ဟု အရင်ဆုံး ပြောကြသည်။

“ရပါတယ် အန်တီရယ်၊ ကြာယံလည်း အားနေတာ အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“သမီးကို ပြစ်ရာလေးတွေ ရှိလို့”

အန်တီရယ်က သူမအခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး ကူးထားသော Tape တွေမှ တချို့ကို ဖွင့်ပြပါသည်။

“သူ့အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်ကင်မရာ အသေးလေးတွေကွယ် တိတ်တိတ်တပ်ထားပြီး မော်နီတာကတစ်ဆင့် အန်တီစောင့်ကြည့်နေတာ၊ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

“ဘာတွေများ ထူးခြားလဲ အန်တီ”

“ဒီမှာ သမီးကြည့်ပါဦး၊ ဒါ မနေ့ညက သူ့အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ သမီးနဲ့လည်း သက်ဆိုင်တယ်ထင်လို့ ပြတာ”

မြကြာယံသည် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ မောင်ဟန်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေပေမဲ့ သူ့ပုံစံက သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ဦးဟာ သူ့အခန်းထဲ ရောက်နေတဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်နေသည်။

အရင်ဆုံး Bar Fridge လေးထဲမှ coke ဘူးကိုသွားယူပြီး စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ သူကတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်လျက်ရှိသည်။

“ကဲ ... ရော၊ မင်း သောက်တတ်မှန်းသိလို့ ငါ coke ဘူးကိုယူပြီး အခန်းထဲမှာ ယူထည့်ထားပါတယ်ကွာ၊ coke ရှိလားမမေးနဲ့”

ဟု ပြောပြီးပြီးချင်း ချက်ချင်းပဲ သူဟာ ခုတင်ပေါ်ဝုန်းခနဲ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့အမှုအရာဟာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်တည်တည် မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားလျက် coke ဘူးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ထပ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည်။

“မင်းဆီ ငါလာတာ ကြိုက်သေးရဲ့လား”

အသံမှာ မြကြာယံဆီ ဖုန်းဆက်ပြောသော နီတူးအသံ ချက်ချင်းဖြစ်သွားသဖြင့် မြကြာယံ အံ့သြပြီး ...

“ဟယ် ... အဲဒါ ... အဲဒါပဲ၊ အဲဒါ နီတူးပဲ၊ ဟို ... အဲ ...

ကြာယံဆီ နီတူးစိတ်ဝင်ပြီး မောင်ဟန် ဖုန်းဆက်ရင် ပြောတဲ့အသံဟာ ဒီအသံပဲ အန်တီရယ်”

ဟု ပြောပြမိသည်။

လူတစ်ယောက်တည်းကနေ မတူသော အသံမျိုး ထွက်လာနိုင်သဖြင့် မြကြာယံ အံ့သြလို့မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“အေး ... အဲဒါပဲပေါ့၊ နီတူး စိတ်ဝင်သွားရင် နီတူးအသံဆိုပြီး သူ့ဘာသာ ပြောင်းသွားတာပေါ့၊ ဒါ မဆန်းပါဘူး၊

အသံတုတ်တုတ်တွေတောင် လူတစ်ယောက်တည်းကနေ အသံဆယ်မျိုးလောက် ထွက်လာလို့ ရသေးတာပဲ”

“ဒါ အခု သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟန် ဖြစ်လိုက် နီတူးဖြစ်လိုက် စိတ်ပြောင်းနေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ နီတူးဟာ သူ့ဆီ ညှိတိုင်းလာလည်တယ်၊ စကားတွေ ပြောတယ်၊ ပြီးရင် နောက်ဖေးလှေကားက

တစ်ဆင့် သူ့အိမ်သူ ပြန်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီလို သူပဲ သူနဲ့ ဆောင်နေတာကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ မမတို့ကတော့ တလွဲ တွေ့တွေးပြီး ပရိတ်တွေခေါ်ရွတ်၊ သူ့ကို ပရိတ်ကြီးတွေ ချည်လိုချည် လုပ်ကုန်ကြလေရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ကြတာလဲ အန်တီနွယ်”

“နီတူးတစ္ဆေ ပူးနေတယ်တဲ့လေ”

အန်တီနွယ်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။ မြကြာယံကတော့ မိန်းကလေးပီပီ ကျောချမ်းပြီး ကြောက်သွား သလိုနဲ့ မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်ကာ မော်နီတာ ကို အသေအချာ ပြန်စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကြိုက်ပါတယ် နီတူးရာ၊ ငါက ဘာလို့ မကြိုက်ရမှာလဲ”

“မင်း ကောင်မလေးကို အဆက်ဖြတ်လိုက်တော့လို့ ငါ မနေ့ညက အကြံပေးခဲ့တယ်လေ။ မင်းနဲ့ ငါတောင် တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိုးကြတော့မလို ဖြစ်သွားသေး တာလေ”

မြကြာယံမှာ ထိုသို့ကြားရလျှင် ဝမ်းနည်းပြီး မျက် ရည်ဝဲသွားပါသည်။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိုးတယ်ဆိုပြီးတော့ကွယ် သမီးရယ် သူ့ဘာသာပဲ နီတူးဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိုးလိုက်၊ မောင်ဟန်ဖြစ်ပြီး မောင်ဟန်က နီတူးကို ထိုးလိုက်လုပ် တာ၊ သူ့ကိုယ်သူပဲ သုံးလေးခါ အကြိမ်ကြိမ်ထိုးသလို

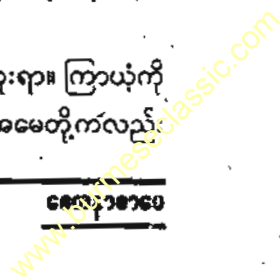
ဖြစ်နေတာ မြင်ရက်စရာတောင် မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အန်တီနွယ်တို့လည်း မနေသာတော့ဘဲ ချက်ချင်း သူ့တံခါး ပြေးခေါက်ပြီး သား ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲလုပ်ပြီး အခြေအနေ ကို ထိန်းလိုက်ရတယ်ကွယ်၊ အခုနောက်ပိုင်း တော်တော် ဆိုးလာတယ်၊ အဓိကကတော့ နီတူးက သူ့ကို သမီးနဲ့ အဆက်ဖြတ်ခိုင်းလာတာပဲ။ နီတူးက သမီးကို မုန်းလာ တယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ဟန်လည်း နီတူးမုန်းတဲ့ မြကြာယံ ကို အဆက်ဖြတ်ရမယ် ဖြစ်လာတာ၊ သားခမျာ အဲဒီနှစ် စိတ်ကြားမှာ လွန်ဆွဲနေရပြီ”

မြကြာယံ မျက်ရည်သုတ်လိုက်မိသည်ဟု ထင်မိ သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကိုယ်သူမ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းပင် မသေချာ။ ခံစားချက်တွေ ရှုပ်ထွေးလွန်းသဖြင့် ထုံနေသည်။

“ဆက်ကြည့် သမီး။ သမီးအတွက် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း အရာကို သူ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် အန်တီလည်း မမနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ကို တိုင်ပင်လိုက်ပြီးပြီ။ သမီးပါ သိသင့်တယ် ထင်လို့ ခေါ်ပြတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခေါ်သတိပေးတာ သမီး”

မြကြာယံ အန်တီနွယ် စကားကို ဂရုတစိုက်နား ထောင်ပြီး သေချာစွာကြည့်လျှင် ...

“ငါက ဘာလို့ အဆက်ဖြတ်ရမှာလဲ နီတူးရာ။ ကြာယံကို ငါ တကယ်ချစ်တာကွာ၊ အဖေတို့ အမေတို့ကလည်း

ကြာယုံကို သိပ်ချစ်ကြတယ်၊ သိပ်လည်းလိုလားကြတယ်၊
ငါ့ဘဝမှာ ကြာယုံနဲ့ ဆုံရတာလောက် တစ်ခါမှ စိတ်ချမ်း
သာရတာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ သူ ငါ့အနားမှာရှိရင် ငါ့ဘဝ
ဟာ Perfect ပဲ သိပ်ပြည့်စုံတယ်လို့ ခံစားရစေတယ်”

မောင်ဟန် ပြောလိုက်သော စကားသည် မြကြာယုံ
ရင်ထဲကို နွေးပြီး ကြည်နူးမျက်ရည်ဝဲသွားစေသည်။

ဒါပေမဲ့ နိတူးဖြစ်ပြီး ပုံစံပြောင်းပြောလိုက်သော
စကားသံတွေထဲမှာတော့ ...

“ဟား ဟား ဟား... မတရားလိုက်တာကွာ၊ မင်းကတော့
ဘဝမှာ perfect ဖြစ်ပြီး ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်တွဲပျော်နေမယ်၊
ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး အဖော်မဲ့ရ
မယ်၊ မင်းကလည်း ငါ့ကို ရည်းစားစကား နားယောင်ပြီး
လက်တွဲဖြုတ်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား ... အဲဒီလိုလား”

“ငါ မင်းကို လက်တွဲမဖြုတ်ပါဘူး”

“မဖြုတ်ဘူးသာဆိုတယ် မင်း လည်ပင်းမှာလည်း ပရိတ်
ကြိုးကြီးနဲ့၊ ကလေးကလားဆန်ဆန် အလုပ်ခံထားတယ်၊
မင်းအမေထင်သလို ငါကပဲ သရဲဖြစ်ပြီး မင်းဆီကပ်နေတယ်
လို့ မင်းပါထင်ပြီး ငါမလှာအောင် လုပ်ထားပြီးတော့”

မြကြာယုံ ကျောချမ်းသွားမိ၏။ နိတူး တကယ်များ
ဝင်ပူးနေခဲ့သလား။ အန်တီနွယ်ကတော့ မယုံသလိုဖြင့် ခေါင်းခါ
ပြီး ငြင်းဆန်နေသည်။

“အဲဒါက အမေစိတ်ချမ်းသာအောင်ပါကွာ၊ ငါက မင်း
ငါ့အနားမှာ ရှိနေစေချင်ပါတယ်”

“ငါ ရှိနေစေချင်ရင် မင်း မြကြာယုံကို လက်လွှတ်ရမယ်”

“နိတူးရာ ... ငါ့ကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့၊ ငါ မင်းနဲ့သူ့ကို
ယှဉ်ပြီး မရွေးချင်ဘူး”

“ဒီလိုလုပ် ယှဉ်ပြီးရွေးစရာမလိုအောင် ငါ သူ့ကို အစ
ပျောက်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

“မြကြာယုံကို မနိုးသောအိပ်ခြင်းနဲ့ အိပ်သွားရအောင် ငါ
သွားသတ်ပစ်လိုက်မယ် ... ကဲ”

မြကြာယုံမှာ မောင်ဟန်နှုတ်က နိတူးအနေနဲ့ပြော
သောစကားပေမဲ့ အလွန်အမင်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကာ ထရပ်
လိုက်မိသည်။

“သူ ... သူ ... သူ ... သမီးကို ...”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ သမီးကို နိတူးစိတ်ဝင်ပြီး လာအန္တရာယ်
ပြုဖို့ အခြေအနေ ရောက်နေပြီ”

“သူ သမီးကို မုန်းနေတာ”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ စိတ်မမှန်သူတွေရဲ့
အတွေးအခေါ်ပါ သမီးရယ်၊ ပုံမှန်စိတ်မဟုတ်သူတွေဟာ
ကိုယ့်မိဘအရင်းတောင် ပြန်သတ်သွားတာတွေ ရှိတာပဲ၊
သမီး ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ သူတို့ စိတ်ပြန်လည်လာလို့

မေးရင် သူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲ ဖြေကြတာ။ သမီးကြားဖူးပါတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာလည်း ပြတာရှိတယ်လေ။ တစ်ခုတစ်ယောက်က ဝင်ပူးပြီး ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ပြီးရင် သူ စိတ်ပြန်ကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ပြန်တော့အခါ ဘာမှမမှတ်မိတာမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်။ သမီးလည်း ကြည့်ဖူးမှာပါ။

မြကြာယံမှာ ဝမ်းအနည်းကြီးနည်းလျက် မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း အန်တီနွယ်နဲ့အတူ အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ အသင့်စောင့်နေကြသော ဦးမင်းဆက် ဒေါ်ယဉ်ယဉ်တို့အနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မျက်ရည်တွေနဲ့ မြကြာယံကို သူတို့ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ...

“သမီးကို ခေါ်တွေ့ပြီး သတိပေးတာပါ။ သားကိုအခုနောက်ပိုင်း လက်ခံမတွေ့နဲ့ ဆိုတာရယ်။ သူ့ကိုလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အန်တီနွယ် ဆရာကြီးဆီမှာ သွားအပ်ပြီး ဆေးပြန်ကုတော့မယ် ဆိုတာရယ် ပြောပြချင်လို့ပါ။”

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးရပ်သံ၊ ကားတံခါးပိတ်သံ အုန်းခနဲတို့နဲ့အတူ ဝုန်းဒိုင်းကြံ ရောက်ချလာလိုက်သော လျှပ်စီးလက်သလို လျှင်မြန်လှသည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မြကြာယံတို့အားလုံး အလန့်တကြားပင် ...

“ဟယ် ... မောင်ဟန်”
ဟု ပြိုင်တူ ရေရွတ်မိလိုက်ကြတော့သည်။

မောင်ဟန် ... မောင်ဟန် ... မြကြာယံ ရုပ်ရှင်တုန့်ပြီး ထိတ်လန့်စွာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ခေါ်နေမိသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဟင် ... ကြာယံမင်း ဒီကို ဘာလို့ရောက်နေတာလဲ”

ဟန်မင်းဆက်သည် ဒေါသတကြီးပင် မြကြာယံအနား ချက်ချင်းကပ်လာကာ အော်ဟစ်မေးလိုက်သည်။

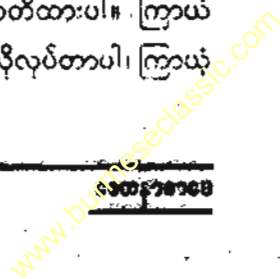
“အန်တီ ... အန်တီနွယ်ကို လာတွေ့တာ”
“ဘာလာတွေ့တာလဲ၊ ဘာကိစ္စ လာတွေ့တာလဲ၊ ငါတောင်မှ မိတ်ဆက်မပေးဘဲ မင်း ဘာလို့လာရတာလဲ”

“သား ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ အန်တီနွယ် သမီးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တာပါကွယ်၊ တွေ့ချင်လို့ စိတ်တာပါ၊ ဒါကြောင့် သူလာတာပါ။”

အန်တီနွယ်က မြကြာယံ ဘေးနားမှာ အကာအကွယ်ပေးဖို့ အနေအထားနဲ့ ကပ်လာပြီး ဖြေရှင်းဖျောင်းဖျလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ ဒီကိုတမင်လာတာ၊ တမင်ရောက်လာတာ။ ငါ မပြောစေချင်တဲ့ အကြောင်းတွေ မင်း တမင်လာပြောတာ မဟုတ်လား မြကြာယံ”

“မောင်ဟန် ... မောင်ဟန် ... သတိထားပါ။ ကြာယံမောင်ဟန်ကို ကောင်းစေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်တာပါ။ ကြာယံကို မမုန်းပါနဲ့။”

“မမုန်းဘူး ... မမုန်းဘူး၊ ဟား ဟား ... မုန်းတာက ငါ မဟုတ်ဘူး။ နီတူး ... နီတူးကွ ... နီတူးက မင်းကိုသိပ် မုန်းနေပြီ၊ မင်းကို သူ လာသတ်တော့မယ် သတိသာထား နေ၊ မင်းကို သူ သတ်ပစ်ချင်နေပြီ ကြာယံ။ သူ ငါ့ဘဝ ထဲမှာ ရှိနေတာကို သိရက်နဲ့ မင်းက သူ့ကိုသေပြီပြောလို့ သူ စိတ်အရမ်းဆိုးသွားပြီး မင်းကို သတ်မယ်လို့တောင် ပြောလာပြီ”

“သား ... သား ... အမယ်လေး သားရယ် မောင်ဟန်ရယ်၊ နီတူး မရှိပါဘူး သားရဲ့။ နီတူး သေပြီးသွားပါပြီ၊ သူ သားကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာပါ”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်က ဝမ်းပန်းတနည်းငိုကြွေးကာ ပြောရင်း ဟန်မင်းဆက်ကို ပွေဖက်လိုဟန် အနားကပ်သွားလျှင် ဟန်မင်းဆက်က အမေတောင် အကပ်မခံပါ။

“အမေ့ကိုလည်း မုန်းတယ်၊ နီတူးကို သေတယ်ပြောတဲ့ လူတိုင်းကို မုန်းတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မောင်ဟန်၊ စိတ်ထိန်းစမ်းပါ။ မင်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘာကြောင့် စိတ်ပျော့ရတာလဲ၊ ဒီလို စိတ်မမုန်တာဟာ စိတ်သိပ်ပျော့လို့ဖြစ်တာ သား”

“အစ်ကိုကြီး မပြောနဲ့လေ ... မပြောနဲ့၊ အို ... ဒုက္ခတော့ များကုန်ပါပြီ၊ သားကို စိတ်ပိုရှုပ်သွားအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့”

ထိုအချိန်မှာပင် ဟန်မင်းဆက်၏ သံသရာမှာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး အသံကလည်း ချက်ချင်း အငြားတစ်သံ ပြောင်းသွားပါတော့သည်။

“ဪ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဒီတစ်သိပ်လုံက ကျွန်တော် ကိုတော့ သေလူအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး မောင်ဟန်ကိုတော့ အရူးစာရင်းသွင်းထားကြတာပါလား”

နီတူး အသံ။

နီတူး ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သော မောင်ဟန်သည် အားနဲ့ ကို သူစိမ်းဆန်သည့် မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ခပ်ထော့ထော့ မထိတရီ ပြုံးပါသည်။

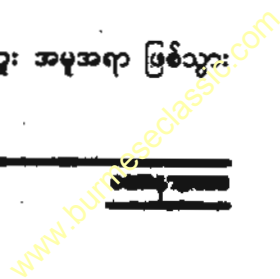
“ဟေ့ကောင် ... မောင်ဟန်၊ ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ မင်းအနား မှာ ငါ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တယ်လို့”

ထိုအခါ မောင်ဟန် အဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး ...

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ နီတူး မသေဘူး။ သူ ပြန်လာတယ် သားဆိုပြန်လာတယ်၊ သားနဲ့တစ်ချိန်လုံး ရှိနေခဲ့တယ်။ အမေတို့သိရင် မပေါင်းခိုင်းမှာမို့လို့ သားနဲ့သူ တိတ်တိတ် လေး ပေါင်းတာပါ”

တစ်ဖန် နီတူး အသံ၊ နီတူး အမှအရာ ဖြစ်သွား

ပြီးလျှင် ...

“ရှုပ်ပါတယ် မောင်ဟန်ရာ၊ လာစမ်းပါ။ ဒီတစ်ခါလည်း မင်းနဲ့ငါပဲ နှစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးကြရအောင်ပါ။ လာစမ်းပါ အားလုံးကို ထားခဲ့စမ်းပါ။ မြကြာယံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း မေ့လိုက်စမ်းပါ။ မင်းနဲ့ ငါ ငယ်ငယ်က မပြီးပြတ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို ဆက်လုပ်တဲ့အနေနဲ့ အခုပဲ ထွက်သွားကြရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို နိတိုးဖြစ်လိုက်၊ မောင်ဟန်ဖြစ်လိုက် အမူအရာတွေနဲ့ ဟန်မင်းဆက်သည် ချက်ချင်းပဲ ကားသော့ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။

“သား ... သား ... မသွားနဲ့ ... ထွက်မသွားနဲ့”

“ဟေ့ ... လာကြစမ်း၊ အားလုံး လာကြစမ်း၊ မောင်ဟန်ကို ဝိုင်းချုပ်ခေါ်ကြစမ်း၊ မြန်မြန်လာ”

ဒေါ်ယဉ်ယဉ် အသံနောက်မှာ ဦးမင်းဆက် အသံကပါ ဟိန်းထွက်လာလေရာ အိမ်ရှိ ကောင်မလေးတွေရော၊ ခြံထဲရှိ ခြံအလုပ်သမားတွေရော အားလုံး ပြေးလာကြပြီး ဟန်မင်းဆက်ကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ကြလေသောအခါ အဖြစ်အပျက်ဟာ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ ရှုပ်ထွေးကုန်တော့လေသည်။

ဟန်မင်းဆက်ဟာ လုံးဝဖမ်းချုပ်၍ မရဘဲ အားလုံးလက်မှ လွတ်ထွက်သွားသော တစ်ချက်၌ မြကြာယံဘက်သို့ စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြီး တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“နင့်ကို ငါသတ်မယ် မြကြာယံ၊ ဒါတွေအားလုံး နင့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ”

ဟု ကြိမ်းဝါးအော်ဟစ်လျက် မြကြာယံအနားလွှားစနဲ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

မြကြာယံ၏လည်ပင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်ညှစ်ချလိုက်သောအခါ မြကြာယံမှာ သတိမေ့လှမေ့ခင်ကလေးတွင် ...

“မလုပ်ပါနဲ့ နိတိုးရယ်၊ ကြာယံ တောင်းပန်ပါတယ်”

လို့ တစ်ခွန်းသာ ပြောလိုက်နိုင်ပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့ပါသည်။

အဖွဲ့အလမ်းတစ်ခု၏
နောက်ကွယ်မှာ

BURMESE CLASSIC

“နီတူး ... မင်း ဒီအခန်းထဲမှာ နေရတာ မကြိုက်ရင် ထွက်ပြေးလို့ရအောင် ကြိုးစားလေကွာ၊ ငါက မင်းကိုအားကိုးတဲ့ကောင်၊ မင်းလုပ်တာ မှန်သမျှ ငါလိုက်လုပ်မှာပဲ”

“မင်းကြောင့် ဒီအခန်းထဲကို ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ရောက်ရတာကွ၊ မင်းမှာပဲ အပြစ်ရှိတယ်”

“ငါလည်း ပြောသားပဲ၊ အားလုံးကို ပြောသားပဲ ငါ့အပြစ်ပါလို့။ သူတို့က လက်မခံဘဲ မင်းကို ထည့်လိုက်တော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ် စားမလဲ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လူအင်အားနဲ့ နိုင်ထားဦးပေါ့၊ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ တစ်ချိန်ကျ ငါ ပြန်ကလဲစားချေမယ်၊ မြဲမြဲမှတ်ထား မောင်ဟန် စောင့်သာကြည့်နေ၊ မင်း ငါ့ဘက်ကပါဖို့ လိုတယ်”

“အေးပါကွာ၊ စိတ်ချပါ၊ ငါက မင်းဘက်မှာ အမြဲပါပါတယ်၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာတာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါလုပ်မယ်”

“ခလောလောဆယ်တော့ ငါ မြကြာယံကို မသတ်လိုက်ရလို့ မင်းကိုပဲ သတ်ချင်နေတယ်။ သတ်ရမလား။”

“သတ်ကွာ ... သတ် ... သတ် ... ရတယ်။ မင်းသတ်ရင် ငါ သေရဲပါတယ်။”

ဟန်မင်းဆက် တစ်ယောက်တည်း သူ့ကိုလှောင်ထားသော ဆေးရုံအခန်းထဲတွင် ထိုသို့ပြောဆိုနေသည်များကို သူ့အား ကုသပေးသည့် ဆရာဝန်ကြီး အခန်းထဲရှိ မော်နီတာမှ တစ်ဆင့် မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

“သူ့ကို နီတူးက လာသတ်တယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ရန်ပြုနေလို့ လက်တွေ့ကို ချုပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ပဲ ထားထားရတယ်။”

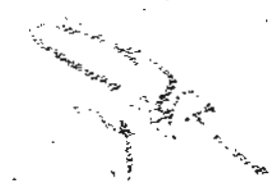
ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ရှင်းပြပါသည်။ ဆေးရုံဝတ်စုံအဖြူရောင်ပေမယ့် သူ့လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုပါ အင်္ကျီထဲထည့်ပူးချည်ရသော အပြင်က ခါးပတ်ကြီးပါသည့် အင်္ကျီပုံစံမျိုးကို ဝတ်ဆင်ပေးထားသော ဟန်မင်းဆက်ကတော့ တစ်ယောက်တည်း လူ့စိတ်နှစ်စိတ်ဖြင့် ရုန်းကန်နေရဆဲ။ အပြင်းအထန် ဟိုဘက် ဒီဘက် လွန်ဆွဲနေရဆဲ။

မြကြာယံသည့် ဆေးရုံမှ ပြန်လာသောအခါ အခုထိ ရင်ထဲမှာ အဖြေရှာမရသေးသော အဖြစ်အပျက်ကို ခေါင်းထဲထည့်လာမိပါသည်။

အဲဒါကတော့ သူမ သတိလစ် မေ့မြောတော့မလို ဖြစ်သွားချိန်မှာ မြင်လိုက်ရသော နီတူး ရုပ်သွင်တစ်ခုကိုပင်။ အဲဒီအချိန်မှာ နီတူးကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရပြီး နီတူးဟာ သူမကို တကယ်ဒုက္ခပေးနေပြီရယ်လို့ကို ဘာကြောင့် ထင်သွားရသလဲ။ ဘာကြောင့် ဒါဟာ သိပ်ကို တိကျသေချာနေရသလဲ။ ဘာကြောင့် နီတူး တကယ်ရှိတယ်ရယ်လို့ကို ခံစားလိုက်ရသလဲ။

သူမကိုယ်တိုင် စင်စင်ဖြင့် အဖြေမရသော အမေးတစ်ခုကို ခုထိ ခေါင်းထဲထည့်ထားမိဆဲ။ သတိလစ်ရာမှ ပြန်သတိရလာပြီး ချိန်တွင်တောင်မှ နီတူး တကယ်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်ရယ်လို့ ယုံကြည်နေမိဆဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ ယခုထိတိုင်ပင်။

“ဟန်မင်းဆက်ဟာ နီတူးနဲ့
 တကယ် ကောင်းတွေ ပြောနေတယ်
 နီတူး တကယ်ရှိနေတယ်
 နီတူးဟာ ဟန်မင်းဆက် နားမှာ
 အမြဲရောက်နေတယ်လို့ ယုံသွားခဲ့တဲ့
 သူတစ်ယောက်တော့ ရှိနေသည်။
 ထိုသူကား ...
 မြကြာယပ်ပဲ ဖြစ်လေသည် ...။ ...။”

(ဆေးတက္ကသိုလ်)
 15th July Tuesday
 2008.